

Giới thiệu Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”

Bạn đang đọc truyện Tổng Tài “Ngang Hòn Cua” của tác giả Trầm Lượng trên website đọc truyện online. Ở một nhà trẻ tư nhân của giới thượng lưu, trong phòng học mẫu giáo “Hoa hướng dương”, một đám tiểu yêu thay phiên nhau lên sân khấu để trình bày về chủ đề “Thần tượng của em”. “Thần tượng của em là ba bởi vì cái gì ba em cũng làm được cả, ba lợi hại nhất.” Đứa bé thứ nhất đề cao phụ tử tình thâm, cho rằng ba mình là người lợi hại nhất thiên hạ. “Thần tượng của em là tổng thống Mỹ bởi vì ông ấy có thể điều khiển toàn thế giới, còn có thể xâm chiếm nước khác.” Đứa bé thứ hai già dặn hơn, tuổi còn nhỏ mà đã nhìn thấu bộ mặt thật của đế quốc Mỹ. “Thần tượng của em là Einstein bởi vì ông đã phát minh ra thuyết tương đối, một nhà khoa học vĩ đại.” Được rồi! Đứa bé thứ ba này căn bản không biết Einstein là ai, cũng không hiểu cái gì là thuyết tương đối, chẳng qua ba nó là giáo sư vật lý, hơn nữa thường nghe ba nó nhắc tới người này, nghĩ rằng người mà ba nó kính nể thì người này nhất định là rất lợi hại, cho nên dù tư cách trở thành thần tượng của nó. Đám tiểu yêu thay phiên nhau lên phát biểu, rốt cục cũng đến phiên lớp trưởng của lớp mẫu giáo “Hoa hướng dương” – một bé mập rậm mắt to, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trĩnh, rất đáng yêu nhưng cũng rất ngang tàng. “Thần tượng của em là.” Giống như một quốc vương kiêu ngạo cai trị một quốc gia vậy, đảo mắt một vòng nhìn đám tiểu yêu rồi mới hài lòng gật gật đầu, lớn tiếng tuyên bố đáp án, “Con cua!” ~~~~~Xôn xao ~~~~~Cả lớp đồng thanh “ồ” lên, lớp học như đang trong dầu sôi lửa bỏng, ai nấy đều hiếu kỳ nói nói. “Thần tượng là con cua, kỳ thế, không ai đem con cua làm thần tượng cả.” “Con cua cũng không phải người, làm sao có thể làm thần tượng.” “Đúng vậy! Vì sao là con cua.” “Bởi vì con cua.” kiêu ngạo hất mặt lên trời, giọng nói của đứa bé lớn đến nỗi áp đảo cả tiếng nhốn nháo phía dưới sân khấu, nói ra lý do của mình. “Có thể đi ngang!” Hừ! Ba nói chỉ có người lợi hại nhất mới có thể đi ngang, con cua cũng là đi ngang, cho nên khẳng định rất lợi hại, mà nó cũng muốn làm người lợi hại nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Trời mùa đông rét thấu xương, một chiếc xe taxi từ từ chạy đến dừng trước cổng khu chung cư cao cấp.

Không lâu sau một cô gái mặc áo che kín mít kéo hành lý bước xuống xe, sau đó xoay người cảm ơn tài xế, lúc chiếc xe đi khỏi rồi, cô mới bước vào khung chung cư cao cấp nhưng chưa vào đến cổng thì hai bảo vệ mặt mày nghiêm nghị tiến đến, dù hành động rất lễ phép nhưng vẻ mặt lại đầy nghi ngờ.

“Xin lỗi, cô muốn tìm ai?” Bảo vệ trẻ tuổi nghiêm mặt hỏi.

Cô kéo khăn quàng cổ đang che mũi xuống, mỉm cười trả lời, “Xin chào, tôi họ Hà, Hà Thu Nhiên, tôi có hẹn với dì Trần Hảo sống ở lầu tám, phiền anh thông báo cho dì ấy dùm!”

“Trần Hảo?” Bảo vệ nhăn mày suy nghĩ xem trong khu chung cư này có ai tên Trần Hảo không, rốt cuộc ai là Trần Hảo?

“À, tôi nhớ rồi, là thím Trần!” Một bảo vệ khác nhìn như có thâm niên lâu hơn bỗng đứng la lên, “Hôm qua thím Trần có nói với tôi là hôm nay có cô Hà sẽ đến đây, kêu chúng ta để ý một chút.”

Hừ! Ở đây toàn người có danh tiếng sống, không giàu có thì cũng quyền quý, nhà nào nhà nấy đều có quần gia cả, mà dì Trần ở lầu tám kia chính là quản gia của Bảng Sĩ Bán – tổng giám đốc tập đoàn Bảng thị hiện nay, do ngày thường cứ gọi là “thím Trần, thím Trần” nên bọn họ cũng quên cả tên thật của bà.

“Thì ra là thím Trần!” Bảo vệ trẻ tuổi tỉnh ngộ, vốn lúc nãy còn nghiêm nghị nhưng lúc này lại thân thiện hơn.

Phải biết rằng, mấy gia đình sống ở đây không phải là người nổi tiếng thì cũng là người giàu có, toàn bộ đều là người trong giới thượng lưu. Mà những người này đều có gia tài đồ sộ, người có giáo dục thì ăn nói khiêm tốn và so với người bình thường càng lễ phép hơn, nhưng tuyệt đại đa số mấy gia đình sống ở đây đều tỏ ra vênh vảo, sai sử mấy bảo vệ còn con nít như họ đủ thứ chuyện.

Ngay cả mấy quản gia nhà họ cũng y như chủ của họ, cáo mượn oai hùm, ngồi chém gió tự kỷ, bảo vệ nhỏ nhoi như hai người bọn họ thì chỉ biết nhẫn nhịn trong lòng để giữ chén cơm của mình.

Dì Trần thì hoàn toàn khác! Dì luôn tươi cười vui vẻ, tính tình dễ gần, ra vào gặp ai cũng chào hỏi cả, ngày thường có món gì ngon là chia cho bọn họ ăn, y như là người một nhà vậy, chỉ có một khuyết điểm duy nhất chính là – ông chủ thối tha của bà.

Biết rõ Hà Thu Nhiên là khách của dì Trần, hai bảo vệ lập tức dẫn cô vào bên trong phòng bảo vệ, sau đó nói dăm ba câu qua điện thoại với dì Trần, bảo vệ lớn tuổi hơn quay đầu cười với cô, “Cô Hà, tôi đã nói với dì Trần rồi, cô cứ đi thẳng vào đi.”

“Cảm ơn!” Hà Thu Nhiên gật đầu, vẫy tay chào bọn họ xong liền đi về phía thang máy.

Hà Thu Nhiên kéo hành lý đi theo, mới vừa bước vào bên trong chung cư, chưa kịp chiêm ngưỡng kiến trúc hoa lệ ở đại sảnh thì liền nghe thang máy kêu “Đing” một tiếng, một người phụ nữ hơn 50 tuổi bước ra, ăn mặc đơn giản chất phác, cười rạng rỡ, “Thu Nhiên, con tới rồi sao!”

Trong nháy mắt, dì Trần đã đi đến trước mặt cô, tình cảm nắm lấy tay cô, thao thao bất tuyệt, “Chúng ta hình như đã gần một năm không gặp rồi? Mẹ

con dạo này khỏe không ? Lần trước nói chuyện điện thoại với mẹ con, bà ấy bảo là bị đau lưng, giờ đỡ hơn chút nào chưa ? Đáng lẽ tháng trước đi cũng định về Nam rồi, nhưng lại xảy ra chút chuyện nên mới không thể đi được....”

“Di Trần, chúng ta chỉ mới không gặp nhau tám tháng thôi mà, gì mà một năm dūr vậy ? Di toàn tăng thêm thời gian không à nha !” Hà Thu Nhiên cắt ngang lời nói của di Trần, cô mỉm cười nói, “Mẹ con đã khỏe nhiều rồi, lần trước mẹ bảo đau lưng là do mẹ không nghe lời con, thừa dịp con đang đi làm mà tự mình dọn dẹp nhà vệ sinh, bởi vậy mới đau lưng suốt cả tuần đấy.”

“Con cũng biết người già hay đặng trí mà, một năm với tám tháng cũng như nhau thôi, ở đó mà tính toán gì chứ ?” Di Trần mắg yêu Hà Thu Nhiên, đánh nhẹ vào tay cô, sau đó nói tiếp, “Mẹ con không có bị gì là tốt rồi, đến tuổi này rồi sức khỏe là quan trọng nhất...”

Bà dừng một chút, dường như nhớ đến gì đó, vỗ trán mình một cái, nói, “Xem đi xem đi, mải lo nói chuyện với con mà đi quên bẻng đi việc chính....”

Vừa nói, bà vừa kéo Hà Thu Nhiên đi nhanh vào thang máy, không phải ấn nút lên lầu tám mà lại đi xuống bãi đỗ xe, “Dĩng” một tiếng, thang máy mở ra, hai người đi đến chỗ đậu xe ở phía trong.

“Đây là xe của thiếu gia, nhưng giờ cậu ấy đang bị thương, không có lái được.” Chỉ chỉ vào chiếc xe ngoại nhập rất xịn, di Trần cẩn thận giới thiệu, ngón tay lại lia qua một chiếc xe máy 50 phân khối đậu bên cạnh, “Đó là xe gắn máy của di, con cần gì thì lấy đi.”

Thiếu gia ? Thời này mà còn có người kêu thiếu gia sao ? Đây đâu còn là thời phong kiến nữa !

Hà Thu Nhiên thâm nghĩ trong bụng, cũng có thể lắm chứ, di Trần thuộc dạng người có tư tưởng bảo thủ, từ lúc còn trẻ đã làm việc cho Bảg gia, tính đến giờ cũng được hai, ba chục năm gì rồi, mà hai từ “thiếu gia” đó chắc hẳn bà cũng đã kêu quen rồi, vì vậy cô cũng không lấy gì làm kinh ngạc, chỉ là cười cười trêu chọc di Trần, “Di Trần nha, nguyên một bãi đậu xe tốn trăm vạn một tháng mà di dùng để để xe gắn máy, quả thật là chi mạnh tay lắm nha ! Con nghĩ toàn bộ gia đình sống ở đây, chỉ có di là vinh hạnh nhất đó !”

Ha ha... dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết, mấy gia đình ở đây giàu có đến cỡ nào, nếu không có lái xe đưa đón thì cũng phải đi xe xịn, đương nhiên không có ai mà đi xe gắn máy rồi.

Trên thực tế, nhìn qua một lượt, bãi đỗ xe to như vậy có đủ loại xe ngoại nhập, còn về phần xe gắn máy thì...

Ngoại trừ chiếc xe gắn máy của di Trần, cô thật sự tìm không được chiếc thứ hai.

Nghe cô trêu ghẹo mình, di Trần không mắg mà còn cười, “Tính tình con chẳng thay đổi chút nào, từ nhỏ đến lớn đều thích chọc ghẹo người khác ! Lúc trước thiếu gia mua chiếc xe máy này cho di là muốn di sử dụng, nhưng di thì chẳng biết lái xe, thứ hai là tuổi di đã lớn rồi, cho dù đi học thì cũng học không vô, mà cô học được thì cũng chả dám chạy nữa, thứ ba nữa là đi chợ bằng xe máy bất tiện lắm, không có chỗ để đồ, cho nên di mới để chiếc xe máy ở đây, muốn đi đâu thì ngồi tàu điện ngầm hay là gọi taxi, như vậy là tiện lợi nhất !”

“Bởi vậy con mới nói di chi mạnh tay đó mà !” Hà Thu Nhiên không từ bỏ ý định, tiếp tục trêu chọc.

Biết tính của cô nên di Trần cũng chẳng dây dưa, chỉ là cười nheo tai cô một cái, rồi liền dẫn vào lại thang máy, ấn nút lên tầng tám.

Mấy giây sau, hai người rớt cuộc cũng lên tới tầng tám, bởi vì khu chung cư cao cấp này mỗi tầng một hộ gia đình sinh sống nên mỗi tầng đều có bày trí khác nhau, vừa bước ra khỏi thang máy, hành lang lát đá hoa cương bóng loáng, cửa nhà bằng gỗ quý được chạm trổ rất tinh tế ập vào mắt cô.

Cầm chìa khóa mở cửa, di Trần đi thẳng vào trong, “Đến rồi, mau vào đi.”

Hà Thu Nhiên cười cười bước vào nhà, phòng khách này cũng giống như phòng khác của mấy gia đình bình thường, lại tiếp tục đi vào trong, phía sau tấm bình phong là một không gian rộng lớn, một phòng khách thực thụ sáng ngời khiến cô mắt to mắt nhỏ nhìn.

Di Trần ân cần dẫn cô tham quan căn nhà, cô đảo mắt xem xét căn nhà cao cấp mấy trăm mét vuông này.

Lọt vào tầm mắt cô trước tiên chính là mấy đồ nội thất xa hoa quý báu hết sức tao nhã ... tổng kết chỉ có ba chữ — tiền tiền tiền !

Đúng vậy ! Chữ “tiền” đang gào thét không ngừng bên tai cô, rất rõ ràng đấy thôi, mấy thứ này nếu không có tiền thì làm sao mua nổi !

Sớm biết mấy người sống trong khu chung cư này giàu có đến cỡ nào, nhưng cô cũng hiếu kỳ muốn biết mấy gia đình này “giàu” đến cỡ nào, hôm nay tận mắt chứng kiến quả thật là phải tấm tắc khen ngợi cùng hâm mộ.

Stop ! Cô cảm thấy mình so với họ đúng là một trời một vực, nhìn xuống dưới thì cô cũng được xem như là giai cấp tư sản dân tộc, nhưng hôm nay nhìn thẳng lên trên trời cao ngàn dặm kia, cô xác định mình trong xã hội không lồ này, cô thuộc giai cấp có cấp bậc thấp nhất.

Cùng là con người mà sao lại bất công vậy ! Sao ba cô không phải là đại gia phú quý ?

Quyệt miệng, Hà Thu Nhiên tự mình cười mình, mà lúc này, di Trần đã dẫn cô đi một vòng quanh căn nhà, cuối cùng hai người dừng chân ở phòng bếp mà có thể so sánh với phòng bếp của nhà hàng năm sao.

“Thu nhiên, di rất vui vì con đã đồng ý giúp di, di con lo là không tìm thấy ai có kinh nghiệm săn sóc người bệnh, giờ có con giúp di thì hay quá rồi !” Di Trần nắm tay Thu Nhiên, cảm kích nói.

Ồ... Thật ra cô cũng chẳng muốn đến đây tí nào !

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cô cũng chẳng dám nói ra miệng, chỉ gạ bộ mỉm cười nói, “Di Trần, di đừng nói vậy, dù sao con cũng đang rảnh mà, giúp di một tí có sao đâu !”

Nói dối ! Toàn bộ đều là nói dối cả !

Cô rất muốn la lên như thế, nhưng cuối cùng vẫn phải cầm nín khóc rung rung trong lòng...

Aiz... Cô vốn là y tá giỏi của một bệnh viện nằm ở phía Nam, nhưng bỗng một ngày cô cảm thấy rất mệt mỏi, nghỉ đi nghỉ lại cô cũng đã nhiều năm làm việc rồi, cũng đề dành được kha khá tiền, vì vậy liền nộp đơn từ chức cho bệnh viện, định dẫn mẹ cô ra nước ngoài chơi một chuyến, nghỉ ngơi thư giãn một thời gian sau đó sẽ tìm một chỗ làm việc khác.

Mọi việc vốn đang rất thuận lợi, thậm chí lúc cô nộp đơn từ chức, phía bệnh viện còn từ chối, đồng ý cho cô nghỉ nửa năm nhưng vẫn được hưởng lương, sau nửa năm đó thì tiếp tục quay lại bệnh viện làm việc. Tất cả mọi thứ đều rất tốt đẹp, nhưng mà bầu trời lại không phải lúc nào cũng quang đãng, con người thì họa vô đơn chí, ngay lúc cô sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, chờ nửa tháng sau thì có thể nghỉ phép, một cuộc điện thoại trong nhà đã làm thay đổi mọi thứ —

Đúng vậy ! Cuộc điện thoại đó là của di Trần gọi cho mẹ cô.

Cũng chỉ là cuộc điện thoại bình thường như bao lần, toàn là nói về việc nhà này nọ, nhưng lúc di Trần kể tình hình của mình, lại nói bà lo lắng cho bảo bối thiếu gia của bà bị tai nạn xe, đi đứng bất tiện, cần người chăm sóc, mà con gái bà đang định cư ở Mỹ mang thai gần tới ngày sinh, kiên quyết muốn bà sang đó, hai tháng trước cũng đã đặt vé máy bay hết rồi, chờ đến cuối tháng thì chỉ cần đáp máy bay qua Mỹ là được, hai người ai nấy đều cũng cần bà chăm sóc, bà thật không biết phải làm sao nữa. Thiếu gia thì muốn bà sang Mỹ giúp con gái, nhưng để lại thiếu gia một mình thế này bà không an tâm

Cũng không phải bà không muốn thuê người chăm sóc ngắn hạn, nhưng mà chỉ là chăm sóc chứ không phải kiêm luôn vai trò quản gia, chăm lo luôn cả ba bữa ăn của thiếu gia lẫn dọn dẹp nhà cửa, hơn nữa bà không dám tin người ngoài.

Đang lúc kể lể phiền muộn trong lòng mình, mẹ Hà đột nhiên nhớ tới con gái mình nửa tháng sau là nghỉ phép dài hạn rồi, vì vậy liền hỏi di Trần lên máy bay ngày nào, vừa nghe di Trần nói xong bà phát hiện ngày con gái bà bắt đầu nghỉ phép cũng là cùng ngày, vì vậy mẹ Hà nghĩa bất dung tình bắt con gái mình đến làm quản gia thay cho di Trần trong lúc di Trần sang Mỹ chăm sóc con gái.

Mà di Trần nghe xong càng vui rồi, thứ nhất là bà biết Hà Thu Nhiên từ nhỏ đến lớn, đối với tính tình của cô thì bà cũng không lạ gì, cũng cực kỳ tin tưởng; thứ hai, Thu Nhiên lại là một y tá, chăm sóc người bệnh vốn là công việc của cô, cho nên hai trường bối liền nhất trí đồng ý.

Còn về phần người nhận mệnh xui xẻo này thì có thể nói gì? Cô chỉ có thể khóc không ra nước mắt thôi !

Aiz... Cô cũng chẳng tình nguyện gì làm công việc này, cô cũng đã mong được nghỉ phép dài hạn lâu rồi, cô thật sự không ngờ mình tránh vô dưa lại gặp vô dưa, nhưng dù sao di Trần cũng có ơn với gia đình cô, cô không thể nào mở miệng từ chối được.

Mẹ cô là người nội trợ truyền thống, sau khi gả cho ba cô, bà chưa bao giờ ra ngoài làm việc, nhưng lúc cô học lớp 3 thì ba cô đột ngột qua đời, trong nhà mất đi trụ cột kinh tế, thoáng chốc gia cảnh lâm vào khốn đốn, mà một người chỉ biết nội trợ như mẹ cô thì chỉ có thể làm việc vất vả nuôi sống hai mẹ con qua ngày.

Những năm đó nếu không có di Trần giúp đỡ thì chỉ sợ cô cũng không có khả năng học đến khi tốt nghiệp, có nghề nghiệp ổn định như hôm nay, hơn nữa tiền lương một tháng cũng không ít.

Thế đấy, bởi vậy lúc di Trần thỉnh cầu cô, cô có thể nói gì ? Cho dù trong lòng hoàn toàn không muốn nhưng cô cũng chỉ có thể nhảy cẫng lên....À, không phải ! Là rung rung đồng ý.

Cho nên hôm qua sau khi bắt đầu nghỉ ở bệnh viện, cô liền thu dọn hành lý, sáng sớm hôm nay bắt xe lửa lên Đài Bắc gặp di Trần.

Di Trần đương nhiên không biết nỗi trần trở cùng tâm tư rối rắm của cô, chỉ cười ha ha giao phó mọi chuyện, “Thu Nhiên, thiếu gia tuy tính tình cộc cằn và nóng nảy, nói chuyện thì độc địa, nhưng mà cậu ấy không phải người xấu đâu, nếu mà cậu ấy có làm gì cho con không vui, thì con cũng đừng so đo với cậu ấy làm gì, nhìn một chút sẽ qua thôi mà, di Trần chỉ có thể nhờ con...”

Vì để cho di Trần an tâm, Hà Thu Nhiên ngoài miệng liên tục dạ vâng cùng gật đầu lia lịa, nhưng mà nếu thật có người ăn nói thô lỗ, suốt ngày mặt nặng mày nhẹ với cô, kêu cô đừng so đo tính toán thì...

Khó nói lắm !

Di Trần dẫn cô vào phòng bếp chỉ chỗ để dụng cụ làm bếp và gia vị, cũng dẫn cô đi xem phòng ốc này nọ, rồi lại đem thẻ từ của chung cư đưa cho cô, sau đó dẫn cô đi gặp bảo vệ để họ biết mặt, bà mới lưu luyến kéo hành lý đã được chuẩn bị sẵn ra sân bay.

“À...di Trần, không cần nói anh Bằng một tiếng sao?” Đi đến trước cửa, Hà Thu Nhiên chần chờ hỏi, cô không tài nào gọi anh ta là “thiếu gia” được, cho nên trực tiếp dùng danh xưng “Anh Bằng” để thay thế.

Oaaaaaaaaaaaa — từ lúc vô nhà đến giờ, “ông chủ” vẫn không biết đang ở xó nào, từ đầu đến cuối không hề lộ diện, giờ đi Trần đi rồi, tự nhiên anh ta bước ra thấy một người lạ hoặc ở trong nhà mình, không biết anh ta có kêu báo vệ bắt cô giao cho cảnh sát không ?

Nhìn ra bồn khoả Hà Thu Nhiên, đi Trần nở nụ cười nói, “Đừng lo, hôm qua đi đã nói với thiếu gia rồi, giờ cậu ấy còn đang ngủ, không cần làm phiền cậu ấy đâu.”

Được rồi! Di Trần đã nói vậy, cô cũng không còn thắc mắc gì nữa!

Nhún vai, Hà Thu Nhiên cũng quan tâm nhiều, mỉm cười tiễn đi Trần đi, đến khi cửa thang máy đóng lại, nụ cười trên mặt cô cũng biến mất theo.

Haiz...

Vốn tưởng được nghỉ ngơi thư giãn, ai dè lại trở thành quản gia kiêm bảo mẫu, đời này còn gì bi thảm hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Hà Thu Nhiên ai oán đi vào phòng khách, cô thả mình nằm trên chiếc sofa cao cấp cực kì mềm mại, uể oải nhìn bày trí trong nhà một lần nữa. Đảo quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt rơi vào bể thủy tinh được đặt trong một góc khuất mà trước đó cô không chú ý đến, cô nhoẻn miệng cười, về mặt tò mò bước nhanh đến đó xem.

Cái bể to y như quả bóng rổ, kiểu dáng lại cực kì đáng yêu. Dưới đáy bể được người ta cẩn thận rải một lớp cát trắng, phủ trên nó là một tầng nước nông chặn chặt những vò sò cùng tảo xanh. Nhưng điều khiến cô thích thú hơn cả chính là mấy con cua màu sắc sặc sỡ đang sống ở trong đó, con thì bò, con thì nằm, nhìn chúng thật sự rất buồn cười.

“Không phải chứ? Chẳng lẽ vì bị phong là “tổng tài con cua”, mà trong nhà thật sự nuôi mấy con cua này để động viên nhau?” Nhìn lũ cua nhỏ bé đang chậm chạp bò trong bể, Hà Thu Nhiên cười không ngừng, cô nhớ lại trước kia báo chí từng viết bài về vị tổng tài này, còn phong cho anh ta một biệt danh hết sức táo bạo “tổng tài con cua.”

Nói một cách ngắn gọn, người sáng lập ra tập đoàn Bàng thị – Bàng Sư Điện, bởi vì nhanh chóng bắt kịp sự phát triển kinh tế của Đài Loan, hơn nữa đầu óc linh hoạt, sách lược nhạy bén, đã đưa Bàng thị lên một tầm cao mới, trở thành một trong những tập đoàn hàng đầu Đài Loan.

Theo lẽ thường, một người đàn ông có sự nghiệp thành công và giàu có như vậy cho dù không năm thê bảy thiếp, thì cũng nên lấy vợ sinh con, sống một cuộc sống bình thường như bao người. Nhưng ông cả đời không hề kết hôn, trước sau chưa từng nghe có quan hệ với bất kì người phụ nữ nào.

Nhưng điều khiến người khác phải bất ngờ, chính là vào năm ông 65 tuổi, không biết từ đâu mà ông mang về một đứa trẻ sơ sinh, bảo rằng đây là con trai của ông.

Việc này khiến cho dư luận xã hội cũng như trong giới thương trường một phen náo động, các tin đồn cũng vì thế xuất hiện tới tấp. Có người suy đoán đứa bé kia thật ra không phải con ruột của Bàng Sư Điện, nó chỉ là một đứa trẻ mồ côi được nhận nuôi để thừa kế gia nghiệp Bàng thị; mặt khác, cũng có người cho rằng ông ta cùng với một người phụ nữ nào đó có quan hệ mờ ám, làm cô ta cho mang thai, nhưng người ta là phụ nữ đã có chồng, không thể ly hôn, nên để tránh thiên hạ gièm pha, chỉ có thể đợi sau khi sinh đứa nhỏ rồi giao cho ông nuôi nấng.

Thậm chí cũng có người hoài nghi Bàng Sư Điện tuổi tác ngày càng cao, cô đơn một mình nên lo sợ trước lúc lâm chung không có người thân chăm sóc, đành ra nước ngoài tìm một người sinh mướn cho mình, để có con cháu tiếp tục hương hỏa Bàng gia.

Nói tóm lại, tất cả ý kiến cùng suy đoán đều đã có, chân tướng sự thật thì cứ trề trề như sông, mà từ đầu đến cuối không ai biết được đâu mới là đáp án chính xác, chỉ có một điều duy nhất có thể khẳng định là bé trai kia theo họ Bàng, không còn nghi ngờ gì nữa đây chính là người thừa kế sau này của Bàng gia.

Còn về bé trai kia, cũng chính là tổng giám đốc tập đoàn Bàng thị bây giờ – Bàng Sĩ Bản. Càng lớn thì diện mạo cùng phong thái của người này lại cực kì giống với Bàng Sư Điện lúc còn trẻ, làm cho người khác nhìn vào càng thêm khẳng định đây đích thực là hai cha con. Nhưng rốt cuộc thì người phụ nữ đã sinh ra Bàng Sĩ Bản là ai, cho đến bây giờ nó vẫn là một bí ẩn.

Từ khi Bàng Sĩ Bản còn nhỏ, Bàng Sư Điện đã nghiêm khắc bồi dưỡng anh ta thành một người xuất sắc, dù cho là nghiêm khắc đến đâu ông cũng hết sức cưng chiều đứa nhỏ này. Thế nên cũng không mấy bất ngờ khi có một con người vừa thông minh tài giỏi, lại rất bản lĩnh trong giải quyết công việc, nhưng đồng thời cũng kiêu căng ngạo mạn, tính tình ngang ngược không xem ai ra gì.

Bởi vì tuổi cũng đã cao, Bàng Sư Điện muốn để con trai mình tiếp quản quyền hành, mà lúc này Bàng Sĩ Bản vẫn còn đi học, anh ngày ngày vừa học vừa

theo ông học tập kinh doanh, làm quen với mọi công việc trong công ty.

Năm hai mươi tuổi, anh chính thức vào công ty làm việc, vì được Bảng Sư Điền chỉ dạy tận tụy, giống như miếng bọt biển khô liên tục hút nước, anh đã nắm vững tận những kỹ thuật đàm phán trên thương trường cùng những kỹ xảo trong kinh doanh, chỉ trong một vài năm ngắn ngủi, anh đã chính thức trở thành tổng giám đốc tập đoàn Bảng thị.

Đến năm Bảng Sĩ Bản ba mươi tuổi, Bảng Sư Điền đã qua đời ngay tại nhà, hưởng thọ chín mươi lăm tuổi.

Cái chết của ông không chỉ là cú sốc với Bảng Sĩ Bản, mà cũng ảnh hưởng không nhỏ đến cổ phiếu của công ty.

Tuy nói rằng người thừa kế đã sớm lên nhận chức, nhưng Bảng Sư Điền trước sau vẫn là biểu tượng tinh thần của tập đoàn Bảng thị, việc ông qua đời đối với những nhà đầu tư mà nói thật khó tránh khỏi trở nên náo động, cổ phiếu của Bảng thị liên tục rớt giá.

May mắn thay, Bảng Sĩ Bản tuy rằng tính tình cộc cằn, cá tính lại nóng nảy, nhưng không thể phủ nhận con người này đúng thật là một nhân tài, không giống những thanh niên khác chỉ quen sống trong nhung lụa đến khi vấp ngã có đỡ cũng không dậy nổi. Giờ đây, sau khi đã qua giai đoạn dao động, giá cổ phiếu đã rất nhanh trở lại ổn định, giới truyền thông không ngớt lời khen ngợi, công ty cuối cùng lại trên đà phát triển.

Sau đám tang của Bảng Sư Điền, ba năm tiếp theo Bảng Sĩ Bản đều chuyên tâm dốc sức vào công việc, đa dạng hóa phương thức kinh doanh, đưa tập đoàn Bảng thị lên một tầm cao mới, quy mô càng ngày càng lớn mạnh.

Nhưng cách làm việc của anh ta lại hết sức quyết đoán, hơn nữa tác phong thì độc đoán, tính tình lại vừa xấu, lúc họp chất vấn cấp dưới, những lời nói ra tuyệt đối không có cái gì là dễ nghe. Cho nên cũng khó tránh việc nhân viên trong công ty luôn xem tổng giám đốc của mình là một ác bá, mà bọn họ lại là thuộc hạ của ác bá, vì năm đầu gạo mà cam chịu làm tiểu lâu la bị người ta ức hiếp, cho dù ác bá có muốn ở trong công ty mà đi ngang (*ngang ngược*), bọn họ cũng phải tươi cười nhanh chóng dâng đường, để tránh làm cho anh ta lúc đi ngang gặp phải chướng ngại vật, thì người chịu thiệt thòi sẽ là bọn họ.

Vị tổng giám đốc tuy ác vẫn ác, ngang ngược vẫn là ngang ngược, thế nhưng khen thưởng cấp dưới tuyệt đối hậu hĩnh, tiền thưởng hằng năm của họ luôn khiến cho nhân viên của các công ty khác phải ghen tị đến đỏ cả mắt, hận không thể ngay lập tức chen chân vào Bảng thị dù chỉ là nhân viên quen. Cho nên nhân viên Bảng thị tuy ngoài miệng luôn kêu la oán hận, nhưng trong lòng lại thật sự thoả mãn, mấy chuyện kia chỉ xem như là chuyện cười mà thôi.

Thế nhưng lại có một ngày, chuyện cười lại rơi vào tai của của giới truyền thông, chuyện tốt ắt sẽ được phóng viên “chiêu đãi”, chỉ sợ thiên hạ không loạn lập tức hỏi anh ta về việc các nhân viên trong công ty oán giận tổng tài “Tính tình cộc cằn, tác phong độc đoán, ăn nói ngang ngược” thì có cảm nhận như thế nào? Anh ta ngay lập tức dựng ngược lông mày, ánh mắt tức giận trừng tới bọn phóng viên, lớn tiếng nói trước ống kính:

“Tôi ở trong Bảng thị cho dù muốn học con của đi ngang, cũng không đến lượt người ngoài xen vào!”

Toàn bộ cử chỉ cùng lời nói kiêu ngạo của anh toàn bộ đều bị máy ảnh chụp được, hơn nữa hết báo này đến báo kia đưa tin, khiến anh từ một người nổi tiếng trên báo kinh tế, trong nháy mắt được toàn thể người dân Đài Loan biết đến, cứ hễ nhìn thấy anh thì họ lại bảo “Người đàn ông hoàng kim độc thân, ngang ngược giàu có”.

Cũng vì câu nói kia của anh, hơn nữa lại được báo chí “cưng như trứng mỏng”, tập đoàn Bảng thị từ nay về sau luôn bị gọi vui là “Tập đoàn con của”, còn anh thì hiển nhiên mang trên mình biệt hiệu “Tổng tài con của”.

Sau quá trình hồi tưởng bài báo nói về Bảng Sĩ Bản một con người hết sức ngang ngược, Thu Nhiên lại nhìn xuống mấy con cua nhỏ đang bò vào hang, cảm thấy không thể không tán thưởng vị tổng tài này, anh mặc cho mấy lời giễu cợt của mọi người, rồi cái biệt hiệu “Tổng tài con của” khó nghe này, ngược lại còn đem cua nuôi dưỡng làm vật cưng.

A. Chẳng lẽ muốn lấy cái này để làm trò tiêu khiển sao?

Thật rất có tinh thần AQ đó nha!

Càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, đang lúc cô cười khanh khách, chợt nghe tiếng “lạch cạch”, âm thanh mở cửa vang lên, theo bản năng cô liền quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ đang bị ai đó mở ra. Ngay sau đó một thân hình cao lớn cùng với gương mặt đầy nam tính từ từ xuất hiện phía sau cánh cửa, lập tức anh phát hiện có cái gì đó khác lạ, một đôi mắt sắc bén như chim ưng hung dữ nhìn về phía cô.

“Cô là ai?” Trùng mắt nhìn cô gái lạ mặt, Bảng Sĩ Bản nghiêm giọng quát, không ngờ trong khu chung cư cao cấp bảo vệ nghiêm ngặt, còn có kẻ dám đột nhập.

Nghe vậy, Hà Thu Nhiên không vội vã, từ từ đứng dậy, lễ phép mỉm cười, bình tĩnh nói, “Chào anh Bảng! Tôi họ Hà, Hà Thu Nhiên, hôm qua đi Trần có lẽ đã nói với anh về tôi rồi.”

Di Trần?

Đột nhiên ý thức được di Trần cô nhắc tới là thím Trần, Bảng Sĩ Bản lúc này mới sực nhớ thím Trần đúng là có đề cập qua, nói trong lúc bà không có ở Đài Loan, bà có nhờ một y tá, cũng là con gái của bạn bà, đến hỗ trợ chăm sóc hần. Thậm chí, ngày hôm qua bà còn nhắc thêm lần nữa, tuy anh một mực cự tuyệt nói “Không cần phiền phức vậy” nhưng vị quân gia đã chăm sóc anh từ bé lại không chịu.

Nghĩ vậy, anh nhú mày, sắc mặt rất khó coi, giọng điệu bức bối như muốn đá người nào đó ra khỏi cửa.

“Thím Trần đúng là có đề cập qua, tuy nhiên tôi không cần người khác chăm sóc, tự mình làm là được rồi, cô đi đi!” Vừa nói, anh vừa chống nạng chậm rãi đi đến sofa ngồi xuống.

Nghe giọng điệu bất cần lộ rõ sự chán ghét của anh, Hà Thu Nhiên nhướn mày. Nếu có thể... cô thật muốn vỗ tay hoan hô, lập tức phui phui mờ mờ khỏi đây. Chỉ vì đi Trần hết lần này đến lần khác ngàn lần nhăn nhu, vạn lần năn nỉ, dùng tình cảm thuyết phục nên cô đành miễn cưỡng ở lại.

“Anh Bàng, xin hãy tin là tôi rất muốn làm như lời anh nói, nhưng tôi đã hứa với dì Trần rồi, cho nên...” Nhún vai, về mặt cô tiếc nuối. “Tôi vẫn phải ở lại.”

Lời này vừa nói ra, Bàng Sĩ Bản lập tức nổi giận, “Đây là nhà tôi, tôi ra lệnh cho cô lập tức cút ra ngoài!”

Mẹ kiếp! Tuy anh bị tai nạn xe, đi đứng không tiện lắm, nhưng cho dù là như thế thì anh tuyệt không muốn trong nhà mình tự nhiên có thêm một cô gái lạ hoắc ra ra vào vào.

“Tôi đương nhiên có thể cút!” Mặc anh ta mắng mỏ mình, Hà Thu Nhiên cười cười, thanh thoi cầm lấy điện thoại. “Nhưng trước hết để tôi điện thoại cho dì Trần, báo di một tiếng. Tôi nghĩ di ấy hiện có lẽ đang trên đường ra sân bay...” Cô rất nghiêm túc bắt đầu ấn phím.

“Không được gọi thím ấy!” Bàng Sĩ Bản nổi giận gầm lên, gân xanh hiện rõ trên mặt, trong lòng anh biết, nếu như thật sự gọi cho thím Trần, bà khẳng định lập tức kéo hành lý quay trở lại, không sang Mỹ nữa.

Không được! Tuyệt đối không được! Con gái Thím Trần mang thai rất vất vả, lại sắp sinh con, đang chờ thím Trần giúp cô ấy trong thời gian ở cữ, sao có thể vì anh mà thay đổi mọi chuyện?

Đáng tiếc!

Âm thầm nhếch miệng, Hà Thu Nhiên thở dài, mặt không một chút cảm xúc, cắt điện thoại vào, “Được rồi! Đã như vậy, tôi không thể không ở lại.”

“Không cần gọi Thím Trần, cô xéo khỏi đây ngay!” Chỗ bị thương bên xương chậu đột nhiên đau nhức khiến giọng điệu Bàng Sĩ Bản càng thêm hung ác, sắc mặt cũng đã đen ngang với đất nòi.

Tức thật! Rõ ràng anh chỉ là muốn qua đường mua đồ, xui xẻo bị tên lái xe say rượu đâm phải, làm cho anh bị gãy xương chậu.

Xương chậu là bộ phận quan trọng nhất trong quá trình hoạt động, chống đỡ toàn bộ sức nặng nửa người trên, một khi bị thương, tốc độ khôi phục bao giờ cũng chậm hơn so với các bộ phận khác, cho dù làm phẫu thuật sớm, vẫn đau đến khó có thể chịu được, lại càng cần nhiều thời gian luyện tập phục hồi, với bản tính nóng nảy của anh, anh thật sự chán nản không thôi.

“Điều này vi phạm đạo đức nghề nghiệp của tôi.” Cô lạnh giọng phản bác lại. Đùa gì thế, Hà Thu Nhiên cô cũng không phải kẻ vô trách nhiệm đâu nha.

Chưa từng ai làm trái ý anh, nghe Hà Thu Nhiên nói thế, Bàng Sĩ Bản nhất thời tức giận bùng bùng: “Cho dù cô kiên trì muốn ở lại, tôi cũng sẽ không trả lương cho cô.”

Làm việc không công như vậy, cô ta còn không chịu đi sao?

Mà trên đời này đâu phải chuyện gì cũng nằm trong dự tính của mình chứ, trước kia anh rất kiêu ngạo, mỗi ngày đều trôi qua rất thoải mái, hôm nay rốt cục đã gặp đối thủ rồi.

“À, không sao!” Mím cười, mở to hai mắt nhìn anh, Hà Thu Nhiên thông dong đáp, “Dì Trần đã đưa trước tiền lương cho tôi rồi.”

Cho nên cô thật sự không ngại không làm mà vẫn có tiền, phui mờ rồi đi, thật sự không ngại đâu!

Nghe nói vậy, Bàng Sĩ Bản tức giận đến nổi xám mặt, nhưng lại không thể làm gì, cuối cùng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, chống nạng tập tễnh đi vào phòng sách, sau đó đóng sầm cửa lại.

Lúc sau, trong phòng phát ra tiếng “ầm ầm”, đủ để thấy người đóng cửa giận dữ đến cỡ nào.

Mà Hà Thu Nhiên thì chỉ nhướn mày, khoanh tay nhìn cái cửa phòng sách đóng chặt kia, khoe miệng ẩn hiện nụ cười.

Ha ha... Trong bệnh viện, cô đã gặp qua khá nhiều loại bệnh nhân! Kinh nghiệm của cô không phải ít đâu nhé, bằng vào “vô công mero cào” của Bàng Sĩ Bản mà cũng muốn đầu với cô sao? Không có cửa đâu, cửa sổ càng không có, trở về luyện thêm mười năm nữa đi tính tiếp!

Hiệp một, Hà Thu Nhiên toàn thắng!

“Đây là project draw gì? Chẳng lẽ trong lúc tôi dưỡng bệnh, cái người chỉ nghĩ ra mấy thứ rác rưởi này thôi sao...”

“Còn nữa, dự án hùn vốn với Minh Hoa vì sao không có tiến triển gì cả, người phụ trách dự án này đang làm cái quái gì vậy...”

“Sao báo cáo tài chính quý tư vẫn chưa có? Các người muốn tôi tự làm lấy sao...”

Từ sau khi Bàng Sĩ Bản vô phòng đến giờ, Hà Thu Nhiên nghe anh rống giận liên hồi trong phòng, nghe cũng đủ biết vị tổng giám đốc xấu tính này chắc là la mắng mấy trưởng phòng công ty rồi, cô nghe mà chỉ biết lắc đầu...

Aiz... Đã bị thương nặng như vậy mà ở nhà cũng không yên nữa, lúc nào cũng làm việc tăt bật, làm tổng giám đốc có sung sướng gì đâu, khiến người ta phải thương cảm, chỉ là... hợp thì hợp, có cần nổi giận đùng đùng vậy không?

Xem ra mấy tờ tạp chí lá cải nói cũng đúng lắm, vị "tổng tài con cua" này tính tình thật sự rất hung hăng táo bạo, cũng khó trách trước lúc đi đi Trần còn tha thiết nhắn nhủ kêu cô đừng so đo với người nào đó ngang ngược, tính tình cực kỳ xấu.

Nghĩ như vậy, Hà Thu Nhiên lại lần nữa lắc đầu, sau đó cô xoay người đi thẳng vào nhà bếp.

10 phút sau, cô bung một ly nước trái cây màu đỏ đi đến phòng sách, hơn nữa lại rất lễ phép gõ cửa hai cái.

Ngay lúc cô gõ cửa "cốc cốc", tiếng rống giận trong phòng sách cũng ngừng lại, không gian trầm lặng xuyên thấu qua cánh cửa.

Ngoài cửa, Hà Thu Nhiên đợi cả buổi nhưng không thấy động tĩnh gì, cô gõ cửa lại lần nữa, trong lòng âm thầm quyết định nếu như người trong phòng không lên tiếng, vậy thì đành trách cô chủ động mở cửa đi vào.

Nhưng mà kế hoạch "tự chủ trương" chưa kịp thực hiện thì trong phòng truyền ra giọng nói đè nén tức giận —

"Vào đi."

Hà Thu Nhiên mở cửa đi vào, thấy Bàng Sĩ Bản đang ngồi ở ghế sau bàn làm việc, trước mặt là màn hình vi tính đang mở, quả nhiên là đang họp.

"Có chuyện gì?" Sắc mặt tối xầm, Bàng Sĩ Bản trừng mắt nhìn người đang đi tới, anh cực kỳ ghét bị người khác làm phiền.

Chả thèm đoái hoài đến sắc mặt khó coi của anh, Hà Thu Nhiên bung ly nước trái cây màu đỏ để lên bàn sách, khoan thai nói, "Uống ly nước trái cây này đi!"

Không ngờ cô lại đem nước vào cho mình, Bàng Sĩ Bản nhìn chằm chằm cái ly đỏ loét kia, một lúc lâu sau mới nhú mồm hỏi, "Đây là cái gì?"

"Nước la hán quả!" Hà Thu Nhiên đang định đi ra ngoài, cũng đã bước một chân ra ngoài cửa, nghe thấy anh hỏi cô đành phải xoay người trả lời.

Nghe vậy, Bàng Sĩ Bản hừ lạnh một tiếng, cô ý làm khó dễ cô, "Tôi ghét nhất nước la hán quả!"

Bình tới tương đương, nước tới đáp đề chặn, Hà Thu Nhiên lập tức mỉm cười ngọt ngào nói, "Không sao, anh cứ coi như là thuốc vậy!"

"Ý gì?" Anh khó hiểu nhìn cô.

"Uống nhiều nước la hán quả có thể hạ huyết áp, tránh bị xuất huyết não, bại liệt, trúng gió..." Dừng lại một chút, ánh mắt cô nhìn về phía màn hình vi tính đang mở trên bàn của Bàng Sĩ Bản, cười như không cười bổ sung thêm một câu, "Tôi cảm thấy rất bổ ích cho anh."

Anh rất cần?

Bàng Sĩ Bản sững sờ, lập tức phản ứng lại ngay, anh tức giận đập bàn chửi ầm lên, "Cô muốn nói cái gì? Cô nguyên rửa tôi bị bại liệt trúng gió hả? Cô mà là y tá cái khi gì? Chẳng có tí gì chuyên nghiệp cả! Thím Trần có kêu cô đến đây gây sự với tôi hả? Chết tiệt! Tức chết đi được..."

Đời có câu, cứ xem mấy lời chửi bới như gió thoảng mây bay, Phật luôn tại trong lòng ta, đối mặt với mấy lời chửi bới thậm tệ này, Hà Thu Nhiên chỉ cười cho qua chuyện, tính thần vững vàng quơ quơ tay.

"Thí chủ xin bớt giận, mau uống nước la hán quả đi! Đừng để mình bị trúng gió thiệt!" Dứt lời, cô đóng cửa lại, tiếp tục công việc của mình.

Trong phòng sách giờ chỉ còn mình Bàng Sĩ Bản tức giận đến đỏ mặt tía tai, trong miệng chửi bới liên tục, bỗng một tràng cười phát ra từ loa máy vi tính, tuy nhiên liền bị ánh mắt ai đó đình chỉ ngay, nhưng vẫn làm cho vị tổng giám đốc chúng ta càng tức điên hơn, mặt Bàng Sĩ Bản thoáng chốc đen sì, hỏa nhãn kim tinh trừng mắt nhìn toàn bộ người trên màn hình, bọn họ hẳn là đã nghe hết toàn bộ đoạn đối thoại, đột nhiên anh lại cười về đầy châm biếm —

"Giám đốc Vương, rất vinh hạnh đã làm ông vui! Công ty chúng ta sắp mở chi nhánh ở Đông A (*tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc*), không biết ông có muốn sang đó làm giám đốc chi nhánh không?"

Sáu giờ tối, cánh cửa phòng sách vốn đang đóng chặt giờ đã mở ra, sau khi xử lý xong một đồng công văn số liệu, "tổng tài con cua" xấu tính chau mày, hai mắt nhắm chặt, tay dục dục trán hồng xua đi mệt mỏi.

Đột nhiên "boong", tiếng chảo rót xuống đất truyền ra từ nhà bếp, Bàng Sĩ Bản lập tức mở mắt ra, lúc này mới sực nhớ đến trong nhà còn có một cô gái khiến anh mất mặt trước toàn thể cấp dưới.

Chết tiệt!

Người khác kêu anh là tổng giám đốc hoành hành ngang ngược ác độc, từ nhỏ đến lớn đều được người khác cung như trứng mỏng, tôn sùng như một hoàng đế, ai nấy đều nịnh hót anh, anh chưa bao giờ chịu nhục nhã như bây giờ cả.

Đúng là tức chết đi được !

Càng nghĩ càng giận, anh nhìn không được lại nguyên rửa tên lái xe say rượu kia lần nữa, nếu không phải tại hấn đâm anh bị thương, anh cũng không rơi vào tình cảnh như hôm nay, còn sống sờ sờ thế này mà lại bị một cô gái làm cho bề mặt trước nhiều người, mà cũng chẳng có cách nào trị cô, đúng thật là cộp xuồng đồng bằng bị chó khinh* mà!

Bên này, anh bức tức mặt mày chằm chằm ngồi trong phòng sách; bên kia, Hà Thu Nhiên ung dung cầm xéng xào đồ ăn, lúc sáng cô còn không cam lòng đến đây làm quản gia kiêm “bảo mẫu” tạm thời, giờ thì tâm trạng đã tốt hơn nhiều, haiz, cứ coi như mình tối đây vừa làm vừa chơi đi.

Đúng vậy, cứ coi như là chơi! Nếu không phải đúng lúc này đi Trần nhờ cô đến giúp thì dù cô làm lụng cả đời cũng đừng mơ có thể bước chân vào khu chung cư cao cấp nhất nhì thành phố này.

Cho nên, cô phải tận dụng cơ hội này để hưởng thụ cuộc sống cao quý nhưng không kém phần xa hoa, nếu mà bỏ qua cơ hội lần này chưa chắc gì may mắn sẽ đến lần thứ hai với cô.

Lại nói, vị “Tổng tài con cua” kia cứ như quả pháo vậy, động một chút là nổi giận bùng bùng, cực kỳ có tính giải trí nha!

Nghĩ thế, Hà Thu Nhiên nhìn không được cười thầm, nhanh tay nhanh chân làm xong bữa tối, dọn đồ ăn lên bàn, sau đó, cô lau khô hai tay, đi gọi người nào đó đến ăn cơm.

“Anh Bàng, ăn cơm tối thôi.” Đi đến phòng sách, cô gọi to.

Nghe giọng cô, Bàng Sĩ Bân đang thất thần suy nghĩ bỗng trở về thực tại, liếc thấy bóng cô gái nguyên rửa anh bị “bại não” đứng ngoài cửa, anh bức bối chống nạng đứng lên, từ từ đi ra khỏi phòng sách.

Bị anh lườm, Hà Thu Nhiên cũng chẳng thèm quan tâm, dù sao cô có mắt miếng thịt nào đâu, cười cười nhún vai đi đến bàn ăn kéo sẵn ghế cho anh, đợi anh ngồi xuống, cô múc một chén cơm nóng hổi, hạt cơm sáng tinh đưa cho anh.

Cầm chén cơm trên tay, Bàng Sĩ Bân mặt mày tỉnh bơ nhìn năm món một canh trước mặt mình, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Nếu như chỉ có hai người ăn thôi, năm món một canh thì đúng thật hơi nhiều, nhưng lúc ba anh còn sống, thím Trần cũng đã chuẩn bị như vậy rồi.

Sau khi ba anh qua đời, chỉ còn anh và thím Trần ăn cơm cùng nhau, cho dù anh bảo thím Trần không cần nấu nhiều như vậy, bà vẫn kiên trì nấu. Bà nói anh suốt ngày bận rộn ở công ty, ăn uống thất thường, lại thường uống rượu xã giao với khách hàng, vậy là không tốt cho sức khỏe, hiếm khi có thời gian ăn cơm ở nhà, đương nhiên không thể làm vài món qua loa cho xong, phải đảm bảo đủ chất dinh dưỡng, cho nên anh cũng đành chiều theo bà.

Chỉ là không nghĩ tới, cho dù thím Trần đã qua Mỹ giúp con gái, năm món một canh lại vẫn y nguyên, không thay đổi. Anh còn tưởng mấy cô gái trẻ thời nay giỏi lắm thì cũng chỉ biết nấu mì gói thôi, không ngờ tay nghề nấu nướng của cô gái này cũng không tệ lắm.

Thấy sắc mặt anh hơi kỳ lạ, Hà Thu Nhiên cho là anh không hài lòng, bắt đầu đi nhún vai. “Nấu rồi, ăn đại đi, đừng kén chọn quá!”

Chỉ có hai người ăn cơm thôi mà nấu đến năm món một canh, như vậy còn chê sao? Nếu không phải đi Trần trước khi đi luôn miệng dặn dò thì cô cũng chẳng rồi hơi nấu nhiều đồ ăn như vậy đâu!

Nghĩ lại cô cũng đáng thương lắm chứ, nếu không phải ba mất thì mẹ cô không phải buôn chải kiếm sống, mà cô cũng sẽ không phải tập tính tự lập, xuống bếp nấu cơm từ năm lớp 3, nhiều năm xuống bếp như vậy, tay nghề nấu ăn của cô cũng khá lắm đấy, tuy không đến mức có thể so sánh với đầu bếp khách sạn năm sao, nhưng để nấu ra một bàn đầy món ngon sắc hương vị đều đủ cũng không phải việc khó.

Mà cũng vì đi Trần tình tường biết rõ cô nấu ăn khá, chăm sóc “thương binh” cũng giỏi, nên mới cất lực nhờ cô đảm đương chức vụ nữ quản gia kiêm “bảo mẫu” tạm thời.

Nếu hôm nay cô thiếu một trong hai kỹ năng đó, cô cũng không cần ngồi đây mất to trường đôi mắt nhỏ với thiếu gia bảo bối của đi Trần rồi.

Aiz... Đúng thật là tội nghiệp mà!

Hừ, anh còn chưa có mở miệng đã nói anh bắt bẻ cô sao?

Bàng Sĩ Bân nghe vậy liền nổi nóng, đã vậy thì anh sẽ bắt bẻ cho cô xem ——

“Quá ngọt!” Ăn một miếng sườn xào chua ngọt, anh lập tức ghét bỏ phê bình.

“Quá mặn!” Gắp một cọng rau xào, tiếp tục phê bình câu thứ 2.

“Quá cay!” Đậu hũ Ma Bà cũng không tránh được kiếp nạn.

“Quá nhạt!” Rau trộn măng cũng chịu tiếng ác theo.

“Quá tanh!” Đến súp cá tươi cũng dính đạn luôn.

Sườn xào chua ngọt không ngọt, sao tên là sườn xào chua ngọt được chứ? Đậu hũ Ma Bà không cay, chẳng lẽ phải chua xót ruột luôn sao? Rau xào cô đã nêm, hoàn toàn không có vấn đề; về phần rau trộn măng vốn chính là thanh đạm mà, mà súp cá tươi cô cũng bỏ thêm một ít gừng thái sợi, căn bản không tanh một chút nào.

Nghe người nào đó ăn một chút chê một tràng, Hà Thu Nhiên biết anh căn bản là cố ý bắt bẻ muốn làm mình khó xử, cô lườm anh, bình tĩnh đáp lại: “Ăn hay không ăn, tùy anh!” Dứt lời, mặc kệ anh bắt bẻ cái quái gì, cô gấp đồ ăn vào chén, bắt đầu ăn.

Không có ngờ kẻ khích tướng không thành, hơn nữa mới vừa chê mấy món ăn không đáng một xu, Bàng Sĩ Bản cho dù hiện tại bụng đói cồn cào cũng không có mặt mũi nào ăn tiếp, thấy cô ăn ngon lành như vậy, trong lòng cực kỳ khó chịu, tính nóng nảy lại bộc phát, vì vậy anh tức giận đập bàn đứng lên——

“Không ăn nữa!” Tức giận rống to, lê cái bụng đói rã ruột chống nạng giận dữ rời đi, chỉ là bộ dáng bước đi chân thấp chân cao, trông chẳng có khí thế gì cả.

“Không ăn thì không ăn, la lối cái gì chứ?” Liếc mắt, cô lắc đầu.

Dù sao cơm cô đã nấu rồi, đồ ăn cũng xong rồi, cái gì nên làm cũng đều làm cả rồi, anh không ăn, chẳng lẽ cô trời anh lại nhét đồ ăn vào miệng anh sao?

Có phải đứa trẻ ba tuổi cần dứt ăn nữa đâu! Với lại, ăn ít một bữa cũng chẳng chết đói, mặc kệ anh ta!

Bên này, Hà Thu Nhiên thưởng thức món ăn do mình nấu; bên kia, Bàng Sĩ Bản lửa giận ngút trời trở lại phòng ngủ, tức đến suýt ói máu.

Thật đáng giận mà!

Cô gái kia hoàn toàn không xem anh ra gì, ba câu là hết hai câu nhằm vào anh rồi! Thím Trần rốt cuộc là chọn loại người gì tới chăm sóc anh vậy ?

Nếu như mấy y tá cũng “chiều cổ” thương binh như cô vậy thì thương binh trên toàn thế giới đã sớm chết hết, vì sao à ? Là tại vì lửa giận công tâm**, tức chết thiệt !

Càng nghĩ càng bực, anh muốn kiểm gì đó trút giận, anh quăng cây nạng sang một bên, còn mình thì ngồi xuống giường, nhưng vì ngồi xuống mạnh quá mà động vào vết thương, xương chậu truyền đến một trận đau nhức, đau đến anh nhin không được anh thở hắt ra, trán cũng thấm đẫm mồ hôi.

Cẩn rằng, Bàng Sĩ Bản cố nén cảm giác đau đớn này, cả người lúc này mỏi mệt rã rời, anh từ từ ngã người xuống giường nghỉ ngơi.

Một hồi lâu sau, anh chậm rãi ngồi dậy muốn đi tắm, thì phát hiện cây nạng nằm tuột tuột bên kia, anh cũng chẳng thèm đi nhặt lên, quyết định đi cà nhắc, vịn vách tường, chân thấp chân cao đi vào phòng tắm.

Ai ngờ chưa đến ba phút, trong phòng tắm bỗng nhiên phát ra tiếng đồ vật rơi xuống rầm rầm, rồi có tiếng vật gì đó rất nặng té xuống đất, tiếng hét anh to đến nỗi Hà Thu Nhiên đang phân khối ăn cơm cũng nghe thấy, cô liền bật dậy chạy ngay đến nơi phát ra âm thanh.

Cô đi vào phòng nhưng lại không thấy anh đâu, chân liền đi về phía phòng tắm, cũng chẳng gõ cửa hay nói gì trực tiếp mở cửa đi vào...

“Ai cho cô vào ?” Giọng nói tức giận đến long trời lở đất vang ầm ầm như tiếng sấm nổ.

Làm như không nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của Bàng Sĩ Bản, Hà Thu Nhiên trở mặt nhìn người đàn ông khóa thân hoàn toàn đang nằm trên sàn, mặt đỏ như quả gấc, bộ dáng chật vật lấy khăn che “bộ phận quan trọng” của mình.

Tình hình lúc này cho dù ngốc đến cỡ nào cũng biết chuyện gì xảy ra, khóe miệng Hà Thu Nhiên抽搐 (cười khẩy mĩa mai), đối mặt với người đàn ông trần như nhộng, sắc mặt cô không thay đổi, vẫn vững như núi Thái Sơn, bình tĩnh tiến đến xem anh có bị nặng lắm không, nhưng mới bước một bước, tiếng rống giận lại lần nữa vang lên——

“Cút ra ngoài !” Nén cơn đau, Bàng Sĩ Bản loay hoay cả buổi vẫn không đứng dậy được, anh miễn cưỡng dùng khăn mặt che “bộ phận quan trọng” của mình lại, thế nhưng bởi vì mặt mặt quá thê, anh quê quá hoá khùng, mắng chửi lung tung, “Cô có biết xấu hổ không vậy ? Tôi có cho cô vào đây hả ? Đàn ông đang tắm rửa, cô vậy mà không biết xấu hổ xông vào, cô muốn quyến rũ tôi phải không? Tôi biết cô nhất định có mục đích mà, quả nhiên là có rập tâm mà đến, thật sự là không biết nhục... !

Quyến rũ ? Anh ? Cho xin đi ! Khẩu vị cô cũng không tệ thế đâu !

Âm thầm lườm anh, Hà Thu Nhiên chẳng muốn trả lời, trong tiếng mắng chửi cùng phản kháng của anh, cô vươn tay cẩn thận kiểm tra xương chậu có bị gì hay không, bởi vì ngã xuống đất nên vết thương càng thêm nặng.

“Cô cô cô... Cô làm quái gì ? Đừng đụng tôi... Mẹ nó ! Đã kêu cô đừng đụng tôi, cô còn sờ... Cô quả nhiên có ý đồ, muốn quyến rũ tôi phải không? Nói cô biết, có rất nhiều phụ nữ muốn bò lên giường của tôi, tôi không bao giờ quan tâm đến loại con gái không đẹp không đáng như cô...”

Bởi vì đau đớn không thể cử động, mà tránh cũng tránh không được, Bàng Sĩ Bân bị cô sờ từ đùi thẳng đến mông, cứ sờ sờ sờ, anh chỉ có thể dùng khăn mặt để bảo vệ “thành lũy” cuối cùng của mình, trong lòng vừa giận vừa tức, khuôn mặt đẹp trai giờ đỏ như gan heo, chỉ có thể không ngừng gào thét hòng che dấu sự bối rối và xấu hổ trên mặt.

Mặc cho anh điên cuồng la hét, Hà Thu Nhiên dùng sự chuyên nghiệp của một y tá kiểm tra vết thương, xác định không có gì đáng lo, lúc này mới thảnh thơi phào nhẹ nhõm, bắt đầu có tâm trạng trà đờn lại anh ——

“Anh Bàng, anh đúng thật là cuồng tự mãn mà !” Khinh thường trừng mắt lại Bàng Sĩ Bân, cô bữu môi bắn ra tên độc, “Dựa vào bờ mông hiện tại của anh, tôi dám chắc không có cô gái nào dám bò lên giường của anh đâu.”

Cho xin! Chiến com thì cũng phải nhờ vào sức eo, làm “chuyện ấy” mà không dựa vào mông thì làm được à ?

“Động cơ” của anh hiện tại bị hư hại, nếu mà thật sự có quan hệ thì lắc lắc mông chưa đến hai cái đã ngã ngựa rồi, chẳng phải là bỏ con gái người ta một bên, tự mình giải quyết sao ?

“Cô cô cô...” Cả người đau nhức, lại thêm tôn nghiêm đàn ông bị sỉ nhục, Bàng Sĩ Bân nhất thời tức giận đến đỏ mặt tía tai, nhưng lại không cách nào phản bác, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục la hét ồm ồm, “Cô xông vào phòng tắm của tôi, lại sờ soạng lung tung người tôi, không phải muốn quyến rũ tôi thì có ý gì ?”

“Ý của Anh Bàng là muốn tôi mặc xác anh ngã xuống sàn chờ chết, hoàn toàn không để ý phải không ?” Nói năng hùng hồ đáp lại anh, cô cúi người đi, anh đứng lên.

Bàng Sĩ Bân lao đảo đứng dậy, chật vật đến cực điểm, phải nhờ sự trợ giúp của cô anh mới có thể đứng lên được, đứng vững bên này thì lại ngã nghiêng bên kia, vừa lúc anh đứng lên thì khăn mặt đang che “bộ phận quan trọng” rơi xuống, anh cả kinh muốn chụp lại khăn, nhưng “động cơ” đau nhức suốt nửa anh lại ngã xuống sàn.

May mà Hà Thu Nhiên nhanh tay lẹ mắt, một tay đỡ lấy anh, nhưng mà người nào đó giờ phút này trần như nhộng, trên người không có gì che lấp cả.

“Nhắm mắt lại, không cho phép nhìn!” Vừa tội vừa tức, Bàng Sĩ Bân xấu hổ gào thét, động tác cũng không chậm, nhanh chóng lấy cái khăn tắm khác quấn quanh thân dưới.

Chỉ là... cho dù tốc độ của anh nhanh thế nào, toàn bộ cái gì nên thấy cũng đã nằm gọn trong mắt Hà Thu Nhiên.

Phát giác cô vẫn còn nhìn mình chằm chằm, Bàng Sĩ Bân nổi giận gào thét, “Nhìn cái gì? Tôi nói, không cho phép nhìn!”

Tuông gì chứ? Cho là “bảo bối” của mình quý lắm, ai nấy đều muốn nhìn sao?

Nghĩ nghĩ trong bụng, Hà Thu Nhiên khinh thường nhếch miệng, hai tay ôm ngực thờ ơ nói, “Anh Bàng, anh thật sự không cần phải cuồng vọng tuông, tâng bốc bản thân quá. Lúc tôi làm y tá tại bệnh viện, đã “duyet vô số”, nhìn đến phát ngán rồi, anh cũng chẳng có gì đặc biệt với người khác đâu, chẳng có gì kỳ lạ quý hiếm hết. Mà nói gì thì nói, ý kiến khách quan của tôi thôi, “bảo bối” của anh cũng chẳng phải đại bác gì, chỉ có thể coi là “vũ khí cỡ trung” thôi, thật sự không cần coi trọng bản thân quá đâu.”

Lời nói vừa châm chọc vừa chế nhạo vừa dứt, cô cũng không đợi phản ứng của anh, bỏ thêm một câu “Có cần giúp đỡ thì gọi 1 tiếng”, sau đó phất phất tay bỏ đi, đồng thời cũng không quên đóng cửa lại dùm anh.

Anh thật không ngờ cô mặt không đổi sắc bảo mình đã “duyet vô số”, cuối cùng còn chế nhạo anh “vũ khí tư nhân hạng nặng” chẳng qua là “vũ khí cỡ trung”, tôn nghiêm đàn ông bị đá kích cùng vũ nhục, sắc mặt Bàng Sĩ Bân lúc hồng lúc trắng, mà cũng không làm gì được cô, cuối cùng chỉ có thể tức giận chửi ầm lên trong phòng tắm, anh cảm thấy mình giống như “rồng bơi nước cạn gặp tôm đũa”. (bị xem thường)

Đường đường là tổng giám đốc Bàng thị, ăn nói đi đứng đều có người lo, đưa ra kế hoạch gì là trái hô phải ứng, mọi người ai nấy đều thay nhau nịnh nọt, cho dù đi ngang trên đường thì cũng có người vỗ tay khen hay, không ngờ hôm nay mình lại bị một cô gái chọc giận đến khí huyết công tâm, thiếu chút nữa chết bất đắc kỳ tử tại chỗ rồi.

Mẹ nó! Nếu quả thật bị cô ta chọc tức chết, vậy thì mất danh dự quá rồi.

Bàng Sĩ Bân trong miệng nguyên rủa liên tục, anh tắm qua loa xong vịn vách tường, chân thấp chân cao bước ra phòng tắm thì đã thấy cây nạng lúc này bị anh quăng vào một góc, lúc này lại nằm ngay cửa phòng tắm thuận tiện để anh sử dụng.

Anh không phải đồ đàn, đương nhiên biết là ai làm, vốn lửa giận ngút trời, trong thoáng chốc đã vui đi một ít.

Chống nạng, Bàng Sĩ Bân muốn lên giường nghỉ ngơi, nhưng mới đi được vài bước, anh ngửi được mùi thức ăn, anh hơi sừng sờ, đi đến chỗ phát ra mùi thức ăn, lúc này mới nhìn thấy một tô mì nóng, khói nghi ngút đặt trên bàn trà.

Nhượng mảy, anh từ từ bước tới, cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống, tay cầm tờ giấy kẹp dưới tô mì...

“Không muốn ăn com, vậy thì ăn mì!”

Một câu ngắn gọn, nét chữ cũng nắn nót, lịch sự tao nhã, cho thấy phong thái của chủ nhân nó.

Hoán xuyết nhìn tờ giấy trên tay, Bàn Sĩ Bân rất bức với chủ nhân tờ giấy, cảm thấy mình nếu như ăn tô mì này xem như là nhận thua, yếu thế, nhưng mà....

Nhìn tô mì khói lượn lờ trong không khí, mùi hải sản thơm lừng, anh nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, bụng sôi sùng sục....

Mẹ nó, ăn thì ăn! Ai nói ăn thì là yếu thế hả?

Kháng chiến thì cần trường kỳ đấy, không phải một tô mì thì có thể định thắng thua, đúng không?

Rất AQ tự an ủi mình, Bàn Sĩ Bân bùng tô mì lên, há họng thật to bắt đầu ăn... Được rồi! Anh thừa nhận, tay nghề nấu ăn của cô gái đáng ghét kia cũng không tệ lắm!

Sáng sớm hôm sau, ngoài trời sương mù dày đặc, chỉ thấy len lỏi một chút ánh sáng nho nhỏ, Hà Thu Nhiên mơ màng nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, khoảng chừng 6:30 sáng, nếu là ngày nghỉ bình thường, cô chắc chắn đã tiếp tục ngủ nướng rồi. Nhưng bây giờ cô chỉ có thể thở dài, buộc lòng phải rời khỏi chiếc giường ấm áp.

Xuống giường, cô khoác lên mình một chiếc áo len, tránh cái lạnh lúc sáng sớm, rút cổ bước ra khỏi phòng. Đi đến phòng ngủ của Bàn Sĩ Bân, lẳng tai nghe xem trong phòng có động tĩnh bên không.

Quả nhiên, trong phòng phát ra mấy tiếng thở dài ngân nga mơ hồ không rõ, Hà Thu Nhiên nhướn mày, vẻ mặt tự tin hiện rõ “Đúng như dự đoán của mình”, nhưng cô không lập tức bước vào, ngược lại đi vào phòng tắm lấy một cái khăn mặt cùng một chậu nước ấm sau đó mới quay trở về đứng trước cửa phòng ngủ.

Cô lấy một tay không bùng đồ lịch sự gõ cửa, không đợi người bên trong trả lời cô đã tự động mở cửa bước vào, quả nhiên ngay lập tức bị ai đó nã pháo ____

“Tôi chưa có cho cô vào!” Người đàn ông nằm trên giường tức giận quát to.

“Tại anh không khóa cửa!” Nhún vai một cái, cô không thèm để ý đi đến trước giường.

“Đây là nhà của tôi, tại sao lại phải khóa cửa?” Bàn Sĩ Bân ngái ngủ trừng mắt nhìn cô, giọng điệu thì cực kì hung tợn. “Vớ lại, cửa không khóa không có nghĩa là cô có thể tùy tiện ra vào phòng của người khác.”

Nghe vậy, thật sự không biết Hà Thu Nhiên là đang cố ý chọc giận anh hay là sao, cô vẫn thản nhiên cười nói: “Đừng lo! Cho dù anh có khóa cửa, tôi vẫn có thể vào.”

Ha ha.....Di Trần đã sớm đem tất cả chìa khóa các phòng giao lại cho cô rồi.

“Cô.....” Bàn Sĩ Bân bị chọc tức đến không nói nên lời, chỉ có thể thở hổn hển, thậm chí trời đang lạnh mà trán anh vẫn lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Thấy sắc mặt anh khó coi, Hà Thu Nhiên bùng chậu nước ấm để xuống cạnh tủ, sau đó liền xốc mền anh lên.

“Cô làm... làm gì?” Bàn Sĩ Bân kinh sợ, theo bản năng nhích về phía sau, nhưng cơ thể lại không nghe lời anh.

“Rất đau, phải không?” Tuy là câu hỏi nhưng hàm ý lại khẳng định, Hà Thu Nhiên hiểu ý giúp anh điều chỉnh sang tư thế nằm nghiêng, hơn nữa nói thì chậm nhưng động tác của cô thì nhanh, anh còn chưa kịp phản ứng thì cô đã đem quần ngủ cùng quần lót trên người anh kéo xuống đến tận đầu gối, lộ ra cặp đùi rần rần cùng “cái kia” bé bé.

“Con mẹ nó! Cô là loại phụ nữ gì vậy? Mới sáng sớm đã đi cời quần của một người đàn ông, cô ham muốn tới vậy sao? Đừng tưởng rằng cô chủ động nhảy lên giường, tôi sẽ bằng lòng, tôi ghét nhất loại phụ nữ lẳng lơ chủ động lên giường với đàn ông, nghe thấy không? Mau cút ra ngoài cho tôi!” Thân dưới đột nhiên mát mát, đợi đến khi ý thức được mình bị người ta nhìn sạch trơn, Bàn Sĩ Bân giận dữ quát tháo, mà anh cũng phản ứng lạnh lẽo, lập tức lấy mền che “cậu em” của mình lại.

“Tôi nói, anh Bàn, những lời này hôm qua anh đã nói rồi, có cái gì mới không?” Hà Thu Nhiên hoàn toàn xem nhẹ mấy lời mắng chửi của Bàn Sĩ Bân, động tác lưu loát lấy khăn mặt nhúng nước vắt khô sau đó đắp lên chỗ xương chậu đang kịch liệt đau nhức hông giảm cơn đau của anh.

Nghe cô nói thế, Bàn Sĩ Bân vốn định mở miệng tiếp tục mắng, nhưng khi khăn nóng đắp lên chỗ đau kia, cảm giác nóng ấm khó tả khiến anh rất thoải mái, anh phát giác sau khi chườm nóng, cảm giác đau đốn giày vò trên người đã giảm đi không ít, vì thế đành phải nén cơn giận mình xuống, nghĩ thâm trong bụng.....sự xuất hiện của cô miễn cưỡng cũng chấp nhận được.

Tuy nhiên, điều này cũng đồng nghĩa là mình sẽ bị cô thường xuyên cời quần, nhưng mà.....Mẹ nó! Cái không nên xem ngày hôm qua cũng đã sớm bị xem hết, hôm nay, ngày mai hay sau này cũng thế thôi. Sợ gì chứ!

Tìm được lý do rất ư là “hợp lý”, anh cũng phóng khoáng chấp nhận.

Hà Thu Nhiên tỉnh mắt thấy anh đang muốn nắn mình lại im miệng, hai hàng lông mày nhíu chặt giờ cũng buông lỏng ra, biết rõ việc chườm nóng có tác

dụng, vì thế cô khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa chỉ ở bên coi giữ, chỉ cần khăn mặt hơi lạnh một tí, cô liền ngấm vào nước ấm sau đó vắt khô rồi tiếp tục đắp lên trên chỗ đau.

Cứ như vậy, hai người mặc dù không mở miệng nói chuyện, nhưng lại khó có được lần đầu tiên chung sống hòa bình cùng một chỗ, bầu không khí thật yên tĩnh và thanh bình.

Sau một hồi lâu, chậu nước dần dần nguội lạnh, Hà Thu Nhiên cũng thấy chườm nóng đã đủ, lúc này mới giúp anh mặc quần trở lại, sau đó thu dọn mọi thứ chuẩn bị rồi đi, ngay lúc cô vừa đi tới cửa, phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp.

“Cám ơn!” Rúc người trong mền, Bàng Sĩ Bản bực dọc cảm ơn. Nhờ cảm giác nhẹ nhõm thoải mái sau khi chườm nóng, cộng thêm sáng sớm đã bị cơn đau nhức phá giấc ngủ, anh giờ cảm thấy mệt mỏi, bắt đầu buồn ngủ.

Quay đầu lại, thấy hai mắt anh nhắm chặt, Hà Thu Nhiên mỉm cười, “Không cần khách sáo.” Dứt lời, cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, không muốn làm phiền người đàn ông đang nằm trên giường.

Trên chiếc giường lớn trong phòng, Bàng Sĩ Bản vui mình trong chăn mềm mại, dần chìm vào giấc ngủ, trong lòng thì nhận rõ một điều.....Được rồi! sự xuất hiện của cô không phải miễn cưỡng cũng chấp nhận được, mà là cũng không tệ lắm!

* Hồ lạc bình dương bị khuyển khi : 虎落平陽被犬騎

==> cộp xuống đồng bằng bị chó khinh thường : không còn dụng võ, con người tới hồi mệt mỏi, hoặc đang lúc chưa gặp thời, đem thân ở chốn xứ lạ quê người, dễ bị kẻ chẳng ra gì rẻ rúng.

**Lửa giận công tâm

==> vì đau khổ phần nộ mà hôn mê là nộ khí công tâm, vì bị thương bị bóng nguy đến tính mạng mà hôn mê là hỏa khí công tâm hoặc độc khí công tâm, giận quá huyết áp tăng cao chết tức tức là lửa giận công tâm (cách gọi của Đông Y)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

9 giờ sáng, Bàng Sĩ Bản thức dậy lần nữa, bởi vì sáng nay được chườm nóng cho nên vết thương đã không còn đau nhức như mỗi lần thức dậy trước đây nữa, do đó, tinh thần anh hiện giờ rất tốt. Anh rửa mặt sạch sẽ, chỉnh trang lại vẻ ngoài, tâm trạng hưng phấn ra khỏi phòng, thấy trên bàn ăn đã dọn sẵn bữa sáng là cháo loãng chờ anh ăn mà thôi.

Hải lòng ngồi vào bàn ăn, anh tự múc một chén cháo, đang định động đũa, đột nhiên lại cảm thấy hình như có chỗ nào là lạ...

Đúng rồi! Cô gái kia đâu? Sao lại không thấy nhỉ?

Đang lúc Bàng Sĩ Bản đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy người cần tìm, lòng tràn đầy nghi hoặc chợt nghe tiếng “lách cách” vang lên, anh quay người dò xét thì thấy Hà Thu Nhiên từ phòng trong đi ra, trên người mang đầy đủ áo khoác cùng khăn quàng cổ, xem ra đúng là đang muốn ra ngoài mà.

“Cô muốn đi đâu?” Lời vừa ra khỏi miệng, Bàng Sĩ Bản mới giật mình phát hiện sao mình lại quan tâm xem cô ấy đi đâu chứ.

“Anh dậy rồi à?” Nghe tiếng anh, Hà Thu Nhiên đi tới, phát hiện anh ngồi ở trước bàn ăn chuẩn bị ăn điểm tâm, liền cười, nói: “Không biết bữa sáng anh thích kiểu Trung Quốc hay là thích kiểu Tây nên tôi nấu cháo trước, nếu như không thích ăn thì cũng ráng chịu hôm nay đi, ngày mai tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng kiểu Tây cho anh.”

Làm bộ như không nghe thấy lời giải thích của cô, Bàng Sĩ Bản nhú mày lặp lại câu hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Đi mua thức ăn!” Chỉnh lại áo khoác ngoài xong, cô đi đến cửa trước, đi giày vào, chuẩn bị ra ngoài.

Ui chao! Di Trần có nói kể bên có một khu chợ truyền thống đấy, thế thì cô phải đi dạo cho biết chứ.

“Cô không ăn bữa sáng sao?” Bàng Sĩ Bản lật đật chống nạng đuổi theo tới cửa, chất vấn.

“Không cần, anh ăn trước đi!” Phất phất tay, cô mỉm cười, đi ra ngoài.

Có cần vội như vậy không? Ăn xong mới đi mua đồ không được à?

Bị bỏ ở nhà một mình, Bàng Sĩ Bàn trợn mắt nhìn cánh đang đóng im ỉm, chẳng biết tại sao, trong lòng đột nhiên thấy rất buồn bực, tâm trạng vốn đang vui vẻ tự nhiên bị mất hứng, anh bực dọc đi trở về bàn ăn.

Mẹ kiếp! Trời đánh tránh bữa ăn mà, cô chưa từng nghe qua sao? Anh tuy xấu tính nhưng còn chưa có hà khắc đến nỗi bắt người ta ôm cái bụng rỗng làm việc nhà!

Chợ cũng có chân đầu mà cô lo nó chạy mất, gấp gấp gì chứ?

Trong khu chung cư cao cấp, anh chàng xấu tính tự nhiên không đầu hờn dỗi; ngoài kia, Hà Thu Nhiên vui vẻ lái “con cừu nhỏ” của dì Trần chạy về phía chợ. Nói thực là cô chưa quen cuộc sống ở Đài Bắc này nhưng có bản đồ trong tay mà, làm sao cô lạc đường được!

Chỉ thấy cô lái “con cừu nhỏ” chạy loanh quanh. Đường đến chợ vốn chỉ cách có 10 phút đi xe, mà cô thì vừa chạy, vừa ngừng xem bản đồ nên phải mất 20 phút mới đến nơi.

Đội cô đi dạo xong cả khu chợ, mua xong tất cả nguyên liệu nấu ăn, quay trở về đã là giữa trưa rồi.

Đúng lúc cô ôm theo túi lớn túi nhỏ, mở cửa tiến vào, âm thanh ồn ào trong phòng bỗng nhiên ngưng bật. Cô thấy ở cửa trước là một hàng dài các loại giày da hàng hiệu, liền ngẩng đầu nhìn về hướng phòng khách, trong phòng khách có năm, sáu người mặc âu phục chỉnh chu, vừa nhìn đã biết là các giám đốc cấp cao của công ty, họ cũng đang nhìn cô, ánh mắt sáng rỡ, hờ, nói đúng ra là dùng ánh mắt xấu xa nhất soi mói cô thì đúng hơn.

Hả... Đang họp sao?

Cảm thấy mình trở về hình như không phải lúc, làm gián đoạn buổi họp quan trọng, Hà Thu Nhiên cười cười với bọn họ, phẩy tay “Xin cứ tiếp tục”, sau đó ôm túi lớn túi nhỏ tiến vào phòng bếp.

Mà trong phòng khách, đám giám đốc cấp cao hiểu ý liếc mắt ra hiệu, mặc dù không biết tư cách, địa vị của đối phương như thế nào nhưng mọi người đều đại khái đoán được cô chính là người xen vào buổi họp hôm qua, dù cho hôm qua không thấy mặt, chỉ nghe tiếng cô, đúng là “Cô gái nước La Hán Quả” mà.

“Tổng giám đốc, nước La Hán Quả hôm qua uống ngon không?” Quản lý Bộ Tài vụ không sợ chết xung phong làm cảm tử quân mở miệng trêu ghẹo.

Nghe vậy, Bàng Sĩ Bàn giận dữ, trợn mắt nhìn vị lão thần cách mạng từ thời cha anh còn lưu lại, còn chưa kịp phản bác lại thì đội cảm tử tiếp theo đã xuất kích –

“Kỳ thật nước La Hán Quả không chỉ có thể giúp hạ huyết áp, giảm nhiệt, nó còn chứa nhiều chất xơ, có thể cải thiện táo bón nữa.” Bộ Quản lý Dự án nói có sách, mách có chứng, nói xong còn quan tâm, hỏi thêm một câu. “Tổng giám đốc, cậu... bị táo bón sao?”

“Thật hả?” Không đợi người lãnh đạo trả lời, quản lý bộ nghiệp vụ bị phần oán trách. “Nhân viên Bộ Nghiệp vụ chúng ta thường xuyên phải uống rượu xã giao với khách, mười viên chức thì đến chín người bị trĩ, thông tin này anh biết sao không nói sớm? Tôi cũng từng bị phẫu thuật vì loét hậu môn rồi!”

“Giờ biết cũng đâu có muộn!” Võ bá vai đồng nghiệp, một thành viên Bộ Quản lý cũng là người “Bị trĩ lâu năm” nói.

Bây giờ là tình huống gì? Đây là đại hội nghiên cứu và thảo luận về táo bón cùng loét hậu môn sao?

Mặt Bàng Sĩ Bàn đen sì, anh bực tức rống to vào nhà bếp, “Cô kia, làm phiền cô mang năm ly nước La Hán Quả tới đây, mấy vị trưởng phòng của tôi xem ra còn cần hơn so với tôi đây.”

Lời vừa dứt, mấy vị trưởng phòng liền cười ngượng ngùng.

Mà trong phòng bếp Hà Thu Nhiên lấp tức lộ đầu ra. Bởi vì đã nghe hết toàn bộ đối thoại của mọi người, ánh mắt cô mờ ám nhìn bọn họ, cười rất giả tạo, nhẹ gật đầu, quay trở lại phòng bếp làm nước La Hán Quả.

“Táo bón với loét hậu môn đã thảo luận xong chưa? Có cần tôi mua thuốc cho các người luôn không?” Lạnh lùng nhìn cấp dưới của mình, Bàng Sĩ Bàn trào phúng hỏi. “Còn cần cái gì cứ việc nói, đừng ngại!”

Thấy sếp tổng của mình mặt mày đen sì, đỉnh đầu bốc khói, làm tất cả thành viên đội cảm tử tiên phong đang muốn cười không khỏi rùng mình. Mọi người sờ sờ mũi không dám cười đùa nữa, lập tức quay về đề tài chính, tiếp tục thảo luận chính sự.

Một lúc sau, Hà Thu Nhiên quả nhiên bưng lên năm ly la hán quả đồ rực đẹp mê ly, mọi người tò mò nhìn cô nói cảm ơn, cô buột miệng hỏi, “Xin hỏi mấy vị có ở đây ăn trưa không?”

Nếu có thì cô sẽ nấu nhiều đồ ăn một chút.

Nghe vậy, đám trưởng phòng tuy rằng rất muốn tận dụng cơ hội này thám thính xem cô và tổng giám đốc nhà mình rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng.... sắc mặt sếp tổng bọn họ đang đen còn hơn lọ nghé...

Hay là thôi đi!

Tò mò đương nhiên là tốt, nhiều chuyện cung cấp thêm thông tin, hai thứ này được đánh giá cao, nhưng mà vì bảo toàn tính mạng, có cao cách mấy cũng phải ném sang một bên!

Mấy năm gần đây kiếm việc không phải dễ, mà sếp tổng bọn họ cũng chẳng phải người ôn hòa nhã nhặn gì, nếu thật ở lại ăn trưa thì đừng nói là ăn không vô, chỉ sợ là tới lúc đó có người giờ hai còng cua đầy nọc độc kẹp loạn xạ, người vô tội như bọn họ chẳng phải là chết oan uổng lắm sao?

Bọn họ leo lên được cái ghế này đã trần ai lắm rồi, hơn nữa ai nấy đều được huấn luyện chuyên nghiệp đấy, bản năng thích hèn tránh xấu đạt level cao ngất, không cần ai nói gì mọi người cũng cùng lúc lác đầu.

Kẻ ngốc cũng biết được suy nghĩ của mấy lão hồ ly này, Bàng Sĩ Bán hừ lạnh một tiếng, “Bọn họ không ở lại ăn trưa đâu, không cần chuẩn bị cho bọn họ.”

Cũng không suy nghĩ nhiều, Hà Thu Nhiên gạt đầu, lịch sự mỉm cười sau đó liền đi vào phòng bếp nấu cơm.

Trong phòng khách, mọi người tiếp tục họp, uống hết mấy ly la hán quả, công việc cũng đã bàn thảo xong, vì vậy giám đốc phòng cũng lần lượt đứng lên ra về.

Còn về phần Bàng Sĩ Bán, anh chống nạng đi đến phòng bếp, nhìn bóng lưng cô đang cúi nấu ăn, anh đột nhiên mở miệng ——

“Sao đi lâu vậy?” Lời vừa mới nói ra, anh sững sốt không hiểu sao mình lại hỏi như vậy, giọng điệu anh tuy là chất vấn nhưng lại ẩn chứa sự trách móc.

May mà Hà Thu Nhiên cũng không để ý, quay đầu kinh ngạc không biết anh đã đứng ngoài phòng bếp từ khi nào, lập tức nhún vai cười, “Lâu lắm à? Tôi nghĩ là nhanh đó chứ! »

Cực kỳ lâu!

Bàng Sĩ Bán trầm nghĩ trong bụng, cũng chẳng định trả lời như vậy với cô, nếu anh mà nói thế, giống như là làm nũng oán trách gì đó, vì vậy anh lảng sang chuyện khác ngay, “Tôi đói bụng!”

“Đợi một lát, tôi nấu sắp xong rồi!” Khuấy nồi thịt bò hầm rượu vang đỏ, cô lo lắng nói, “Anh ngồi xuống trước đi, đừng đứng ở đó nữa, coi chừng đứng lâu thì lại đau đấy...”

Lời nói vô thức này tựa như lời quan tâm, khiến cho Bàng Sĩ Bán nghe xong tâm trạng vui hẳn lên, miệng bất chợt mỉm cười, anh chống nạng đi đến bàn ăn ngồi xuống, quả nhiên không hề anh đợi lâu, cô lập tức bung lên một chén thịt bò trộn com.

“Ăn thử đi, coi thử hợp khẩu vị không.” Tiên phong gấp một miếng thịt lớn bỏ trong chén mình bỏ vào miệng, Hà Thu Nhiên cười thỏa mãn, hải lòng thưởng thức tài nghệ của mình, nhìn không được thâm khen mình quá giỏi, nhưng mà cô cũng không quên tối qua có ai đó bắt bẻ đồ ăn cô nấu, vì vậy liền lườm kẻ-mà-ai-cũng-biết-đó-là-ai.

Bàng Sĩ Bán cũng chẳng cam chịu, trừng mắt lại nhìn cô, ăn hết một miếng thịt, anh giả vờ miễn cưỡng nói, “Tạm được.”

Thấy anh tỏ vẻ khinh thường, Hà Thu Nhiên ngược lại còn nở nụ cười, “Ăn ngon là được rồi, khen một câu có chết đâu?”

Stop! Đàn ông gì mà tính tình cổ quái, đã ngang ngược mà lại khó chịu nữa, đúng thật là khó hầu hạ mà.

“Tôi có nói ngon sao?” Có chết anh cũng không thừa nhận, Bàng Sĩ Bán thẹn quá hóa điên, lớn tiếng nói, “Tôi chỉ nói là tạm được thôi! Chỉ là tạm được!”

“Được được, tùy ý anh !” Cô xua tay ra về không để ý, cô cũng chẳng muốn cãi nhau với hạng người này. Một lúc sau thấy anh ăn lấy ăn để, toàn bộ đồ ăn chỉ trong giây lát đã sạch bóng, cô hỏi dò, “Ăn nữa không?”

“Đương nhiên!” Không nói hai lời, anh lập tức đưa cô cái chén không, nhìn vẻ mặt cô cười chế nhạo mình, anh hùng hồn nói, “Tôi thấy cô nấu cả một nồi lớn, không ăn thì rất uổng phí, chẳng phải vì cô nấu ngon đâu.”

Người này quả thật có chết cũng vẫn mạnh miệng mà !

Vừa bực mình vừa buồn cười, Hà Thu Nhiên âm thầm liếc anh, đứng dậy múc thêm com và thịt bò cho anh.

Nào biết lúc này Bàng Sĩ Bán không vội vã ăn, ngược lại đợi cô ngồi xuống đối diện mình, anh bất ngờ nói, “Tôi không có ngược đãi công nhân háo sắc.”

“Hả? Anh nói cái gì?”

Hà Thu Nhiên lơ ngơ nhìn anh, chẳng biết là anh đang nói cái quái gì nữa, “Cho xin đi! Tôi không theo kịp trí thông minh siêu việt của anh đâu, làm ơn giải thích rõ dùm một chút?”

“Tôi nói là lúc sáng!” Dùng bộ mặt “con nít lên ba cũng hiểu mình nói gì” nhìn chằm chằm cô, Bàng Sĩ Bán bực tức mắng mỏ, “Cô không cần phải bỏ

bữa sáng vội vã đi mua đồ ăn như vậy, tôi không phải loại người hà khắc.”

Ý là —— ăn no rồi mới đi ra ngoài.

Ah—— thì ra là như vậy!

Rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, Hà Thu Nhiên mỉm cười với anh.

Cô là người luôn đối với người khác có ơn đền ơn, có oán ắt sẽ báo oán, người khác đối xử tốt với cô, cô sẽ tốt với người đó gấp bội. Từ lúc gặp nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được anh đối xử tốt với mình, thế nên cô đương nhiên cũng ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với anh.

“Tôi biết rồi, cảm ơn!” Thành thật mà nói, cô vốn không khát khe với bản thân mình, cho dù anh có là một ông chủ hung ác, cảm không cho cô ăn cơm, thì cô cũng có thể trước mặt anh cố ý “vuốt râu hùm”, càng cảm cô lại càng ăn nhiều hơn.

Nhưng sáng nay cô cũng không thấy đói bụng mấy, hơn nữa phải vội vã đi ra ngoài cho biết đó đây, cho nên mới chưa kịp ăn sáng đã đi ra khỏi nhà.

Có điều tất cả việc này chỉ mình cô hiểu rõ là được rồi, không cần cho anh biết, nếu không lại làm anh tức giận đến đá cô ra khỏi nhà lần nữa.

Thấy cô đã đồng ý, Bàn Sĩ Bàn cực kì hài lòng, tâm trạng liền vui vẻ hẳn lên, ăn cơm cũng ngon miệng hơn hẳn.

“Đúng rồi! Anh ngày mai phải đến bệnh viện làm vật lý trị liệu có phải không?” Cẩn chiếc đũa, cô đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Bàn Sĩ Bàn gật gù đầu, nếu cô không nói chắc anh cũng suýt nữa đã quên mất!

“Vậy thì tôi chờ anh đi!” Hỏi cũng không có hỏi, trực tiếp tự mình đưa ra quyết định.

Nói thừa! Cô không chờ anh đi, không lẽ muốn tự bản thân anh phải khổ sở đi bằng taxi sao?

Mặt liền biến sắc, tức giận liếc nhìn cô gái đang cúi đầu ăn cơm ở trước mặt, Bàn Sĩ Bàn vốn định mở miệng mắng, nhưng suy nghĩ một chút thì thấy hai người khó khăn lắm mới có được bầu không khí yên bình như thế này, cho nên vẫn là đem những lời định nói nuốt trở lại trong bụng.

Buổi chiều, thời tiết âm thấp liên tục mấy ngày cuối cùng cũng nắng nóng trở lại, ánh nắng vàng rực luôn tạo cho con người ta cảm giác ấm áp, cả người cũng khoan khoái thoải mái vô cùng.

Trong buổi chiều nắng chiếu rọi khắp chốn, một chiếc xe Mercedes Benz nhập khẩu sang trọng chậm rãi chạy ra từ bãi đỗ xe, một đường chạy thẳng tới bệnh viện.

“Tôi nói... Cô Hà.....” Ngồi bên ghế phụ, Bàn Sĩ Bàn trên đỉnh đầu xuất hiện ba sọc đen chạy dọc.

“Có chuyện gì?” Ánh mắt ngay cả chớp cũng không chớp, tập trung toàn bộ tinh thần lái xe, Hà Thu Nhiên hai tay nắm chặt vô lăng, vẻ mặt khảm trương hiểm thấy.

“Cô có biết là tốc độ ‘kinh người’ của cô đang làm mọi người oán thán hay không?” Trên trán nổi cả vân xanh, anh nghiêng răng nhắc nhở.

“Anh có ý gì?” Vẫn như cũ cũng không thèm nhìn tới anh, Hà Thu Nhiên căng thẳng nhìn về phía trước.

Cuối cùng không thể nhịn được nữa, Bàn Sĩ Bàn tức giận hét to. “Nếu cô còn tiếp tục chạy xe với tốc độ 40km/h, tôi tin chắc rằng không bao lâu nữa, mấy tên tài xế phía sau chắc chắn sẽ có người xông lên dùng dao chém cô như từ.”

Mẹ nó! Suốt cả đoạn đường, cũng không biết có bao nhiêu xe đã vượt qua họ.

Nghe vậy, Hà Thu Nhiên cũng không tăng tốc độ, chậm rãi tấp vào lề đường rồi dừng lại, cô quay đầu nhìn vào người đàn ông đang ngồi bên cạnh, lạnh lùng nói: “Hiện tại tôi là người lái xe, anh có thói ý kiến ý cò đi được không?”

Không thể tự lái, chỉ có thể dựa vào người khác, nên anh cũng tự giác ngậm miệng lại, dù sao thì người lái xe ghét nhất là có người ngồi bên cạnh cứ chỉ đông chỉ tây y như là chỉ huy vậy.

“Tại vì cô lái xe chậm như rùa bò!” Bàn Sĩ Bàn nổi giận.

Tức chết đi được! Hắn lúc này còn thấy rõ có một chiếc xe đạp vừa chạy vượt qua bọn họ.

“A, có thật không?” Hà Thu Nhiên cười lạnh, “Vậy thì cứ chờ cho đến khi anh tìm được con rùa có thể chạy với tốc độ 40km/h thì lúc đó hãy mới nói tôi lái xe như rùa bò.”

Rùa chạy 40km/h? Hừ! Định làm Ninja Rùa sao?

Bị chặn đến cứng họng, sắc mặt Bàn Sĩ Bàn liền thay đổi, đang muốn dùng hết sức mắng chửi, thì cửa xe đột nhiên vang lên tiếng “cốc cốc”, gương mặt anh tối sầm quay đầu lại nhìn, hóa ra là gặp người quen, anh đành phải kìm nén cơn giận của mình, kéo cửa kính xuống.

“Sĩ Bản, đã lâu không gặp!” Chu Mạnh Luân, một người đàn ông điển trai, trên người lại toát ra vẻ phong lưu đang khom lưng nhìn vào trong xe, ánh mắt tò mò ẩn chứa sự thích thú nhìn chăm chăm người phụ nữ đang ngồi phía sau tay lái, sau đó mới mới nhìn bạn tốt của mình, “Tôi lúc này thấy xe ai mà quen quá, định sang đây xem thử, không ngờ đúng là thật cậu!”

“Đúng thật là đã rất lâu không gặp, đóa hoa thối mục như cậu thế mà vẫn chưa chết trên giường phụ nữ sao, thật khiến cho người khác phải ngạc nhiên!” Đối mặt với cậu bạn đã thân thiết từ nhỏ, Bằng Sĩ Bản cũng không nề mặt, ‘bổ thí’ cho những lời cay độc.

Nhưng từ nhỏ đã sớm đạt đến trình độ ‘bách độc bất xâm’, Chu Mạnh Luân chỉ cười khê rồi lại liếc mắt đánh giá Hà Thu Nhiên, giọng điệu đầy ám muội trêu chọc, “Cái cậu này thật chẳng nghĩa khí, đã có bạn gái thế mà không mang ra giới thiệu cho anh em biết gì cả.”

Bạn gái?

“Ai nói người phụ nữ này là bạn gái tôi?” Quả thật không dám tin vào tai mình nữa, Bằng Sĩ Bản bác bỏ, vẻ mặt cũng lộ rõ sự tức giận. “Phụ nữ gì mà mặt mũi chẳng nhìn được chỗ nào, ngay cả đáng người cũng chẳng đẹp để gì, cậu nghĩ khẩu vị của tôi kém đến vậy sao?”

Ồi.....Người bạn này của anh không phải đã hơi quá đáng sao? Trước mặt người khác mà cứ chê bai con gái nhà người ta như vậy, thật là.....

Chu Mạnh Luân cẩn trọng đánh giá Hà Thu Nhiên, sau đó liền đưa ra nhận định của mình, “Làm gì tệ như cậu nói? Người ta rõ ràng là xinh đẹp, lại rất hấp dẫn!”

Nghe hán ca ngợi Hà Thu Nhiên, không hiểu vì sao, Bằng Sĩ Bản càng thêm khó chịu, lời nói ra cũng trở nên cay độc. “Xinh đẹp? Cậu là không biết định nghĩa thế nào là xinh đẹp, hay mắt chó bị mù? Cần tôi mua một quyển từ điển về tặng cậu nghiên cứu hay không? Có lẽ tốt nhất vẫn là trực tiếp đưa cậu đến khoa mắt kiểm tra?”

Này.....Được rồi! Chu Mạnh Luân khẳng định bạn anh hôm nay tâm trạng quả thật không tốt, vô cùng không tốt, anh không nên tự mình hưng bão.

Nghĩ thầm trong bụng, Chu Mạnh Luân đang định kiểm soát chuồn lẹ, ai ngờ cô gái ngồi sau vô lý đột nhiên cười lạnh —— “Đúng vậy! Khẩu vị Anh Bằng đương nhiên không tệ tới vậy, mà tôi thì thấy ‘cây chổi bị gãy’ làm sao cũng không thể thành ‘đại bác’ được, bởi vậy tôi cũng chẳng hứng thú với với mấy “cây chổi bị gãy” đâu.” Cười ngọt ngào với người đang ông đứng ngoài xe, Hà Thu Nhiên thành thật nói, thành thật đến nỗi người đàn ông ngồi kế bên cô sắc mặt chuyển từ trắng sang hồng, hồng rồi lại trắng, trắng xong lại đen, cứ như là đèn neon bảy màu vậy.

Hừ! Dám ở trước mặt người khác chê cô không đáng một xu, cô cũng chẳng để anh yên đâu.

Nói ánh mắt của anh không tệ à? Cho xin! Chẳng lẽ anh tưởng tiêu chuẩn của cô cũng thấp lắm sao? Lần trước không phải cô đã thấy rồi sao, có phải “đại bác” gì đâu!

Hừ! Đàn ông tự phụ, cuồng vọng tưởng, tự đề cao “cái ấy” của mình, thật là đáng thương!

Đại bác? Cây chổi bị gãy?

Tuy không biết hai người đang nói cái gì, nhưng nhìn sắc mặt bạn tốt của mình, Chu Mạnh Luân đột nhiên cảm thấy anh như rơi vào hố mìn, có thể bị phanh xác bất cứ lúc nào, vì vậy ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, tránh cho mình chết bất đắc kỳ tử.

“Hai vị, xin lỗi, có người đẹp đang chờ tôi ở đằng kia, tôi đi trước đây.” Đưa ra lý do rất ư là hợp lý, Chu Mạnh Luân gơ tay ưu nhã ra hiệu, sau đó ba chân bốn cẳng vọt lẹ vào quán cà phê có người đẹp đang ngồi chờ mình sẵn.

Giương mắt nhìn người đàn ông đi như chạy vào quán cà phê, Hà Thu Nhiên lúc này mới nhìn sang Bằng Sĩ Bản, cô mở miệng nói trước ngăn chặn lửa giận “tôn nghiêm đàn ông” của anh, “Anh là đại bác, còn tôi là cây chổi bị gãy, không có dính dáng gì nhau, chỉ có điều là tiêu chuẩn của anh thấp, còn tiêu chuẩn của tôi thì tương đối cao, có vậy thôi!”

Mấy câu ngăn ngừa nhưng làm cho Bằng Sĩ Bản không thể nói gì, phản bác thì không được, gào thét cũng chẳng được, anh suýt nữa là tức giận đến nỗi thở không được.

Mẹ nó! Cô gái này đúng thật làm người ta tức ói máu mà!

Nổ máy xe đi tiếp, Hà Thu Nhiên trong lòng cảm thấy hả dạ, liếc nhìn mặt ai kia lúc hồng lúc xanh, cô thầm nghĩ...

Về nhà pha cho anh một ly la hán quả uống, dù sao cũng có thể hạ huyết áp, lại trị táo bón, công hiệu quả còn gì!

Hiệp 3, Hà Thu Nhiên lần nữa toàn thắng!

Trong phòng tập vật lý trị liệu ở bệnh viện, người đến tập chật ních cả phòng, ai nấy đều yên lặng tự tập luyện, lâu lâu thì lại quay sang cười nói với nhân viên vật lý trị liệu, nhưng chỉ có một người từ lúc vào đây đến giờ cứ xụ mặt, chẳng thèm nói chuyện với ai, mà ai thấy bản mặt chằm chằm của người nọ cũng chẳng dám bén mảng đến gần.

Mà người nọ...

Đúng vậy! Đoán không sai, chính là “tổng tài con cua” của chúng ta —— Bảng Sĩ Bản!

Bởi vì danh tiếng của anh vang dội bốn phương, cái này cũng phải cảm ơn giới truyền thông, cũng bởi do bị phóng viên chặn đường hỏi này hỏi nọ, mà câu nói “Cho dù tôi ở trong Bảng thì muốn học con cua đi ngang, cũng không đến lượt người ngoài xen vào!” của anh đã trở thành danh ngôn kinh điển được giới truyền thông tích cực truyền bá, cho nên nhân viên vật lý trị liệu cũng đã sớm nhận ra anh, nhìn bản mặt hung thần ác sát của Bảng Sĩ Bản, trong lòng nhân viên kia cũng run sợ không thôi, rất sợ sẽ đắc tội với đại nhân vật này, tuy nhiên, đây là bổn phận phải làm, cho nên chính mình cũng phải cố gắng hoàn thành công việc.

Nghĩ như vậy, nhân viên vật lý trị liệu vội cười, nom nớp lo sợ kêu người đàn ông mặt mày hung tợn kia kiểm tra một chút, sau khi có kết quả, anh ta cần trọng nói ——

“Anh Bảng, lực chân của anh cũng tương đối tốt, nhưng mà lúc đi đứng thì cân bằng trái phải vẫn chưa tốt, cho nên trước tiên anh phải tập luyện để giữ thăng bằng mới được.”

Vừa nói, ngón tay chỉ qua bên cạnh.

Bảng Sĩ Bản nhìn sang hướng anh ta chỉ, thì thấy một đám người đang đứng trên bàn đạp, cứ đạp lên đạp xuống, anh nhìn mấy động tác khô khan buồn cười đó, sắc mặt lập tức đen sì.

Chết tiệt! Toàn mấy động tác gì đâu, anh phải lãng phí thời gian vô mấy cái này sao?

Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh, Hà Thu Nhiên lên tiếng, “Anh đương nhiên có thể không tập, dù sao sau này người đi cà thọt cũng không phải chúng tôi.”

Lời nói của cô nói trúng tim đen của anh, Bảng Sĩ Bản cảm tức trừng mắt nhìn cô, mà cô thì lại nhướn mày nhìn anh, bộ dạng ám chỉ “người tàn phế không phải mình” khiến anh giận điên lên.

Trong lòng biết cô nói không sai, Bảng Sĩ Bản cuối cùng chỉ có thể oán giận đi thẳng đến chỗ mấy người đang tập, đứng lên bàn đạp bị anh cho là chán ngắt, tập mấy động tác mà anh cho rằng rất phí thời gian!

Hô —— lại thắng !

Bác sĩ vật lý trị liệu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cảm kích nhìn Hà Thu Nhiên. Cô lập tức khoát tay, ý bảo anh ta không cần phải khách sáo, cô đứng dậy bước ra khỏi phòng, định nhân lúc người nào đó đang tập mà ra ngoài tản bộ hít thở không khí trong lành. Dù sao ở đây có bác sĩ chuyên nghiệp rồi, cũng không cần cô phải ở bên sẵn sóc nữa.

Đi tới đi lui trên hành lang bệnh viện, đúng lúc đi ngang qua mấy người hộ lý, đột nhiên, một giọng nói kinh ngạc xen lẫn vui mừng vang lên ——

“Chị Thu Nhiên?”

Ồ? Ai kêu cô vậy?

Hà Thu Nhiên sững sờ, theo phản xạ quay đầu lại, chỉ thấy một y tá nam rất đáng yêu đang tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời từ trong phòng hộ lý bước ra, đứng sừng sững trước mặt cô .

“Lý Bách Huân!” Nhận ra người mới đến, cô cũng vui vẻ cười tươi, cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải đàn em học chung hồi năm hai ở đây.

Lý Bách Huân mặc bộ đồng phục y tá nam màu trắng, gật đầu, vui mừng nói: “Chị sao lại ở chỗ này? Em nhớ chị đang ở Đài Nam làm việc mà? Hay chị đã chuyển tới bệnh viện này làm rồi?”

Nếu thật là như vậy thì còn gì bằng!

Lúc còn học ở trường, chị Thu Nhiên đã tận tình hướng dẫn, giúp đỡ anh rất nhiều!

“Chuyện dài lắm em, một lời khó nói hết.” Cô cười tí tưng, nói: “Nói chung là chị không có chuyện công tác tới bệnh viện của em, mà chỉ là đưa người ta đến tập vật lý trị liệu thôi.”

Nghe vậy, Lý Bách Huân cũng không hỏi tí mĩ, chỉ hào hứng nói: “Chị hiện ở Đài Bắc hả?”

“Đúng vậy, nhưng chỉ một thời gian ngắn thôi!” Hà Thu Nhiên gật đầu.

“Vậy thì tốt quá! Sau khi chị tốt nghiệp, chị em mình cũng không liên lạc mấy. Bữa nào em nghỉ, chị em mình gặp mặt nhé, được không?” Nghĩ đến bây giờ mình còn đang trong giờ làm, không thể trò chuyện nhiều với đàn chị, Lý Bách Huân chỉ có thể đề nghị như vậy.

“Đương nhiên không thành vấn đề!” Cô có ấn tượng rất tốt với đàn em luôn tươi cười vui vẻ này, cho nên trong lúc học ở trường, khi Bách Huân gặp phải khó khăn trong khi thực tập, cô luôn nhiệt tình giúp đỡ, thí dụ như —— kỹ thuật tiêm chích của cậu ta rất tệ, vì để giúp cậu ta rèn luyện tay nghề, cô từng trúng không ít vết kim châm.

Nghe cô sáng khoái đồng ý, Lý Bách Huân phấn khởi cùng cô trao đổi số điện thoại, sau đó bịn rịn trở lại cương vị công tác.

Mà Hà Thu Nhiên sau khi chào tạm biệt Bách Huân, lại tiếp tục từ từ đi dạo, qua một lúc lâu, cô đoán người nào đó đã tập xong rồi nên quay lại phòng vật lý trị liệu.

“Cô đi đâu vậy?” Cô vừa về đến thì Bằng Sĩ Bân đã làm trị liệu xong, anh nghiêm mặt chất vấn.

“Đi dạo chơi lung tung thôi!” Làm như không thấy anh đang bức bối, Hà Thu Nhiên hỏi lại: “Anh đợi lâu không?”

Chẳng lẽ là cô tính toán sai thời gian, để cho anh đợi lâu quá nên mặt mày mới bí xị vậy?

Thật ra chỉ phải chờ cô có năm phút thôi nhưng Bằng Sĩ Bân cố ý làm cô khó xử, lạnh giọng nói, “Đúng, rất lâu!”

“Được rồi! Tôi xin lỗi là được chứ gì.” Hà Thu Nhiên vron vai, nhanh chóng xin lỗi, chỉ là về mặt của cô làm người ta cảm thấy chẳng có thành ý chút nào.

Thấy chiêu “mượn gió bẻ măng” của mình không có tác dụng gì, Bằng Sĩ Bân tức nghẹn họng, nhả ra cũng không xong, nuốt vào cũng không được, lại tức đến suýt ói máu.

Mẹ nó! Vì sao cứ mỗi lần gặp cô là mỗi lần anh tức đến nghẹn họng? Điều này mà truyền ra ngoài thử hỏi anh còn mặt mũi nào để gặp người khác chứ?

Thấy anh tỏ vẻ bức mình, như đoán được anh đang nghĩ gì, Hà Thu Nhiên cười thâm trong bụng, bề ngoài thì vẫn cười nịnh: “Làm trị liệu xong chắc là rất mệt mỏi hả? Giờ cơ thể anh còn yếu lắm, để tôi chở anh về nhà nghỉ ngơi!”

Lúc trước mới bị mịa mai là “Cây chổi bị gãy”, hiện tại lại bị nói “Yếu”, cho dù ông chú có thể nhẫn, bà thím cũng không thể nhịn nữa rồi.

Bằng Sĩ Bân không phải bà thím, nhưng anh cũng không thể nhẫn nhịn, cho nên nổi cơn lòi đình gào thét lên, “Chết tiệt! Ai yếu hả? Hư nhược và suy yếu khác biệt rất lớn, cô cố ý nói móc tôi phải không?”

“Ah ha ha a...” Che miệng vờ cười, Hà Thu Nhiên nháy nháy mắt, vẻ mặt rất ư là vô tội, nói, “Anh Bằng, anh không cần nhạy cảm như vậy mà! Anh nên biết càng nhạy cảm như vậy, càng chứng tỏ có vấn đề nha...”

Vì vậy, vị tổng giám đốc ngày thường hoành hành ngang ngược như con cua một lần nữa bị cái cô gái khó ưa nào đó làm cho giận đến đỏ mặt tía tai, nhưng lại không thể nói được gì, đơn giản là càng đề ý càng giống như chính mình thật sự có vấn đề, cuối cùng anh chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng âm thầm thề...

Sông núi luân chuyển, trái đất tròn mà, anh cũng không tin cả đời mình cũng không có cơ hội hạ gục cô.

*** bách độc bất xâm: không độc nào có thể xâm hại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Những ngày sau đó hai người tiếp tục ăn miếng trả miếng, nhưng vì sự chuyên nghiệp và chức trách của mình, Hà Thu Nhiên mỗi ngày vẫn đứng giờ chườm nóng cho Bằng Sĩ Bân, tận tình nấu ba bữa ăn, đưa anh đến bệnh viện tập vật lý trị liệu, ngoại trừ việc suốt ngày đấu khẩu với anh, cô đều hoàn thành chức trách y tá kiêm quản gia một cách hoàn hảo.

Về phần Bằng Sĩ Bân dù mỗi ngày đều cãi nhau với cô nhưng dần dà anh cũng vô tình chấp nhận việc cô chườm nóng và lột quần mình mỗi ngày, thậm chí còn “đắm mình” tự động nâng mông phối hợp.

Tóm lại, hai người này không ai nhường ai, dần dần cũng quen với sự tồn tại của đối phương, thậm chí hai người cũng không phát giác được sự ăn ý của mình.

Ngày hôm đó thời tiết rất tốt, nắng vàng óng ả chiếu xuyên qua những kẽ lá, Hà Thu Nhiên vội đem chăn mền ra phơi nắng, buổi tối ngủ mà có vị nắng bao quanh sẽ ngủ rất ngon, bỗng nhiên điện thoại vang lên —

“Alo ?” Cô vội bỏ chăn mền sang một bên, chạy đến nghe điện thoại.

“Cô Hà, xin hỏi Anh Bằng có hẹn với một cô họ Lương phải không ?” Bởi vì thời gian này Hà Thu Nhiên tạm thời làm thay Thím Trần, mỗi ngày ra ra

vào vào khu chung cư cao cấp, mấy bảo vệ cũng sớm quen biết cô, gọi điện thoại lên thì biết ngay người bắt máy sẽ là cô.

“Anh chờ một chút, để tôi hỏi đã.” Dứt lời, cô quay đầu nhìn phòng sách, cất giọng hô to, “Anh Bàng, anh có hẹn với một cô họ Lương phải không ? Cô ấy đang đứng chờ ở dưới lầu !”

“Đúng ! Đó là thư ký của tôi, cho cô ta lên đi.” Cửa phòng sách mở ra, giọng nói trầm thấp của đầy nam tính vang lên.

Nghe vậy, Hà Thu Nhiên lập tức cầm điện thoại lên nói, “Anh Bàng đúng là có hẹn với cô ấy, anh cho cô ấy lên đi, cảm ơn.”

Khoảng năm phút sau, chuông cửa “leng keng” vang lên, đem chân mền phơi nắng xong hết, Hà Thu Nhiên chậm rãi mở cửa thì thấy một cô gái tóc ngắn, khuôn mặt xinh xắn, ăn mặc đơn giản đứng ở trước cửa, cả người toát ra khí chất tao nhã.

“Cô là cô Lương phải không ? Xin mời vào !” Mỉm cười đón khách, Hà Thu Nhiên là hệ động vật từ trước tới nay đều có thiện cảm với phái đẹp.

Không biết có phải là “luật bất thành danh” hay không, từ trước đến nay mấy người đẹp đều rất khó gần, thư ký của vị tổng giám đốc vĩ đại – Lương Chi Tinh khách sáo gật đầu chào, ánh mắt đánh giá dò xét Hà Thu Nhiên từ trên xuống dưới.

Cô gái trước mặt tóc dài ngang vai, diện mạo thì nói chung cũng thuộc loại xinh đẹp, chắc hẳn đây là cô gái mà giám đốc phòng trong công ty đã gặp ở nhà tổng giám đốc đây mà, không biết tổng giám đốc và “cô gái la hán quả” này có quan hệ gì ?

Phát giác đối phương nhìn mình chằm chằm, mà ánh mắt lại chẳng thiện cảm tí nào, Hà Thu Nhiên mặc dù cũng buồn bực nhưng cô cũng chẳng để ý nhiều, vẫn tươi cười, lịch sự nói, “Anh Bàng đang ở phòng sách, cô vào đó tìm anh ta đi !”

Rút rè gật đầu, Lương Chi Tinh đi thẳng vào bên trong, bóng người nhanh chóng biến mất sau cửa phòng sách, trong phòng lập tức truyền ra âm thanh nói chuyện —

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu anh cần !”

“Cảm ơn !” Trong phòng một mảnh yên tĩnh chỉ có âm thanh lật giấy nho nhỏ vang lên, không lâu sau, giọng ai đó chất vấn, “Cái gì thế này ? Tại sao báo cáo nghiệp vụ của quý này lại không có ?”

“Hả ? Tôi nhớ rõ ràng là có đem theo mà...” Giọng cô gái có vẻ bối rối cùng hoảng sợ lục lọi túi hồ sơ của mình.

“Được rồi !” Giọng điệu có chút thiếu kiên nhẫn, “Cô ra ngoài đi, chờ tôi ký xong mấy tài liệu này rồi mang về công ty.”

“Vâng.” Lương Chi Tinh ảo não ra khỏi phòng sách, cô nhìn xung quanh phòng khách không thấy cô gái lúc nãy, trong phòng bếp thì vang lên mấy tiếng lục đục.

Cô gái đó rốt cuộc là ai ? Tổng giám đốc và cô ta có quan hệ gì ?

Cô làm việc cho tổng giám đốc suốt ba năm nay, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói tổng giám đốc có quen cô gái nào, tin đồn tình cảm cũng chưa từng có, nhưng hôm nay không biết từ đâu lòi ra một cô gái lạ hoắc lạ huơ làm cô trở tay không kịp.

Đúng vậy, chính là trở tay không kịp !

Cô thầm thích tổng giám đốc lâu rồi, cô cố gắng làm việc cật lực thể hiện bản lĩnh của mình, chỉ mong anh có thể chú ý tới cô dù một chút thôi cũng được, chỉ tiếc là tình đơn phương vẫn là tình đơn phương.

Mà cô lại chỉ có thể dấu tình cảm này trong lòng, không dám thổ lộ, sợ anh sau khi biết cô thích anh liền chuyển cô sang bộ phận khác làm, vậy thì cái được không bù được cái mất.

Điều cô thắc mắc chính là anh chưa bao giờ có tin đồn tình cảm với bất kì cô gái nào, thế mà hôm nay đột nhiên xuất hiện một người, lại ở ngay trong nhà tổng giám đốc nữa, làm sao cô không lo lắng được chứ ?

Không được ! Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, cô nhất định phải biết tên tuổi cô gái đó, xem thử cô ta là gì của tổng giám đốc !

Nghĩ như vậy, Lương Chi Tinh vốn còn do dự liền kiên định hẳn lên, lập tức tự tin đi thẳng vào phòng bếp.

“Xin lỗi, cô có thể cho tôi xin ly nước được không ?” Đứng ở cửa phòng bếp, nhìn cô gái đang về mảnh mai đang gọt trái cây, Lương Chi Tinh cười tươi như hoa hời.

Nghe tiếng, Hà Thu Nhiên liền quay đầu lại, thấy Lương Chi Tinh đứng ở trước cửa phòng bếp, lập tức vội vàng cười đáp, “Đương nhiên là được ! Xin lỗi, là tôi sơ ý, chờ tôi một chút.” Dứt lời, cô nhanh chóng lấy ly rót nước.

Cầm ly nước, Lương Chi Tinh không vội vã đi ra, ngược lại còn khách sáo bắt chuyện, “Xin chào, tôi họ Lương, Lương Chi Tinh, là thư ký của tổng giám đốc.”

Thấy Lương Chi Tinh tự giới thiệu bản thân, Hà Thu Nhiên cũng có qua có lại, “Xin chào, tôi họ Hà, Hà Thu Nhiên.”

“Cô Hà.” Gật đầu chào, Lương Chi Tinh quanh co vòng vèo thám thính, “Ừa ? Sao không thấy thím Trần đâu ? Tôi nhớ lần trước đến có gặp bà ấy mà.”

“Di Trần à...” Nghe nhắc đến người quen, Hà Thu Nhiên nhướn miệng cười tươi, “Bà ấy đi Mỹ giúp con gái ở cử rồi.”

Di Trần ? Cô ta gọi Thím Trần là di Trần ? Chẳng lẽ cô ta và Thím Trần...

Trong lòng cũng đoán ra phần nào, Lương Chi Tinh tiếp tục thăm dò, “Cô biết Thím Trần sao ?”

“Đương nhiên !” Gật đầu cười, Hà Thu Nhiên không suy nghĩ nhiều, nhanh nhẩu đáp, “Cũng vì di Trần đi Mỹ nên tôi mới đến đây làm quản gia kiêm chăm sóc tạm thời.”

Thì ra là do Thím Trần giới thiệu đến giúp việc lật vật !

Cuối cùng cũng biết rõ tư cách, địa vị của đối phương, Lương Chi Tinh cũng an tâm, ánh mắt cô toát lên vẻ thông minh nhưng cũng mang vài phần khinh miệt, thái độ lập tức thay đổi hẳn, “Vậy cô hãy chăm sóc tổng giám đốc cho tốt, đừng bắt cần làm anh ấy bị thương nữa đấy.” Dứt lời, cô Lương kiêu ngạo quay người, đi thẳng.

Hà... Gì vậy chứ?

Mới vừa rồi còn cư xử hòa nhã, lịch sự, sao thoáng cái đã thay đổi 180 độ, nhìn người bằng nửa con mắt thế nhỉ?

Hà Thu Nhiên tròn mắt ngạc nhiên, thầm ngẫm lại đoạn đối thoại vừa rồi, rốt cục cô mới vỡ lẽ: “*Ô! Thì ra lúc này mình thật thà quá.*”

Chẳng qua chỉ là lời nói khách sáo, có cần phải như vậy không chứ? Một khi biết rõ mình chẳng qua là quản gia tạm thời kiêm “bảo mẫu”, nịnh nọt không có tác dụng, lập tức lộ bộ mặt thật ra, trở mặt cũng nhanh quá đấy!

Aiz... Đúng là thói đời ngày nay, lòng người sở hướng!

Bỏ đi, ấn tượng tốt đẹp của cô đối với nữ thư ký xinh đẹp kia đã hoàn toàn biến mất, nhưng nghĩ lại sau này mình cùng cô ta cũng không liên hệ gì, để ý làm chi cho mất công.

Sau khi Lương Chi Tinh trở lại phòng khách, không lâu sau giọng Bàn Sĩ Bản vọng ra từ phòng sách –

“Thư ký Lương, vào đây đi.”

Nghe vậy, Lương Chi Tinh lập tức tiến vào phòng. Chỉ một lát sau, cô liền ôm chồng tài liệu đã ký xong ra ngoài, Bàn Sĩ Bản cũng chống nạng đi theo sau.

“Thư ký Lương, hi vọng lần sau lúc mang tài liệu đến cô có thể chú ý một chút, không được để sót tài liệu nào nữa.” Bàn Sĩ Bản nghiêm giọng, lạnh lùng nhắc nhở.

“Vâng, tổng giám đốc.” Mặt Lương Chi Tinh trắng bệch, lúng ta lúng túng, đúng lúc Hà Thu Nhiên đi tới, màn giáo huấn của mình bị người khác thấy hết, quê quá hóa khùng, cô ta tự cho mình cái quyền sai sử người khác, “Cô Hà, cô nhanh làm tốt bổn phận của mình, mau dẹp cái lý trên bàn kia.”

Lời vừa thốt ra, Hà Thu Nhiên nhướn mày, kỳ quái liếc nhìn cô ta, sau đó cũng không nói gì liền mang ly nước kia vào bếp.

Mà Bàn Sĩ Bản thì cau mày, cảm giác khó chịu bứt rứt.

Cái gì chứ? Thư ký Lương này dựa vào cái gì mà cho rằng cô ta quyền coi cô gái đáng ghét kia như người hầu mà sai bảo? Trước kia đối với thím Trần cô ta cũng không dám làm như vậy!

Còn Hà Thu Nhiên nữa, cô ta bị hư não à? Đối với anh, dù anh nói cái gì cô cũng trái bết bẻ, phải lý luận, lại châm biếm, giễu cợt nữa chứ, vậy mà bây giờ người ta xem cô như người hầu mà vênh mặt hất hàm, ngược lại cô không kêu ca một tiếng, mà còn ngoan ngoãn làm theo, thật là làm người khác tức chết mà.

Càng nghĩ càng giận, sắc mặt Bàn Sĩ Bản trầm xuống, trừng mắt nhìn thư ký của mình không mấy thiện cảm hạ lệnh trực khách. “Thư ký Lương, cô có thể đi rồi!”

Nghe vậy, sắc mặt Lương Chi Tinh thoáng chốc tái mét, đã làm việc cho anh nhiều năm, cô biết rõ mình làm anh tức giận nhưng không biết vì sao. Cô bối rối, chặt vật ôm chồng hồ sơ vội vàng rời đi.

Cô vừa mới đi, Hà Thu Nhiên liền từ phòng bếp đi ra. Vừa đi vào phòng khách, chợt nghe vị tổng giám đốc tức giận rống lên –

“Cô bị bại não hay sao thế? Bị người khác xem như người hầu, sao cô không biế cự lại, ngoan ngoãn nghe người ta sai bảo chứ?” Khốn thật! Từ trước đến giờ sao không thấy cô nghe lời anh như vậy đi, vậy mà lại tùy ý để người ngoài bắt nạt, đúng là khó hiểu mà.

Hà Thu Nhiên ngạc nhiên nhìn anh, nhún vai nói: “Cô ấy là nhân viên của anh, không phải sao?” Cho nên cô nường nhịn một chút, chẳng có gì đáng để

so đo cả!

“Tôi là ông chủ của cô mà có thấy cô lịch sự với tôi bao giờ chứ!” Bàng Sĩ Bản hừ lạnh, phản bác lại, không hiểu vì sao lại thấy khó chịu khi cô bị người khác xem thường.

Không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, vì cô mà tức giận, Hà Thu Nhiên ngậy ra, nở nụ cười, “Thì bởi vì anh là ông chủ, tôi với anh sớm chiều ở chung, cho nên mới không chịu nổi tính khí của anh, thì cần chỉ phải lịch sự, nếu không thì người bị chọc cho tức chết là tôi rồi. Còn cái cô thư ký kia...”

Dừng một chút, cô thư thả, nhún vai, cười hi hi nói: “Dù sao sau này tôi và cô ta cũng có gặp nhau đâu, tôi giận cô ấy làm gì cho mệt, lại làm bản thân cũng không vui về gì? Không đáng!”

Không nghĩ tới cô có suy nghĩ như vậy, Bàng Sĩ Bản nhin không được nữa mai, “Hừ, khách thì quý hóa, người thân thì coi thường, cô đúng là thích bị ngược đãi mà!”

Tuy nói lời khó nghe nhưng vì cô xếp mình vào nhóm “Người thân” mà tâm trạng anh không hiểu sao cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

“Không dám, không dám! Cảm ơn đã khen.” Giả vờ giả vịt chấp tay bái lạy.

Đã ở chung lâu ngày, Bàng Sĩ Bản cũng hiểu được tính tình của cô, anh lạnh giọng trào phúng, hừ~~ một tiếng, cũng không nói thêm gì, chỉ là từ nay về sau anh ngầm ngầm liệt thư ký Lương vào danh sách đen.

“Chỉ là...” Không biết nghĩ tới điều gì, Hà Thu Nhiên đột nhiên xoa xoa cằm, ánh mắt tinh ranh, “Anh Bàng, không nghĩ tới anh đối với tôi tốt như vậy, vì tôi mà nổi giận nha!”

Ồ... Thật sự là cảm động mà, không uống công mình trong khoảng thời gian này săn sóc anh ta, hic, cô mừng đến rớt nước mắt!

“Ai, ai đối tốt với cô chứ? Tôi giận không phải vì cô, cô coi trọng mình quá rồi đấy!” Bị nói trúng tim đen, con cua lập tức què quá hóa khùng, mặt đỏ hồng, anh nghiêm mặt rống lên, đánh chết cũng không nhận.

Hơ, phản ứng mạnh như vậy, chẳng lẽ bị cô nói trúng rồi?

Không ngờ mình chỉ nói giỡn một tí mà anh đã có tật giật mình, Hà Thu Nhiên bật cười khanh khách.

“Cô cô cô... cô cười cái gì?” Xấu hổ, Bàng Sĩ Bản gất gong, nói cái gì cũng không thừa nhận mình ra mặt thay cho cô, “Không cho cười! Tôi nói không cho cười...”

“Được rồi! Được rồi! Anh không có, là tôi tự mình đa tình thôi, haha...” Muốn trấn an anh nhưng cuối cùng cô cũng nhin không được bật cười ra tiếng.

“Vốn là không có! Cô im miệng cho tôi, không được cười nữa...”

Đang lúc ai kia cười bò lăn bò nằm, điện thoại vang lên lần nữa, tạo cơ hội cho Hà Thu Nhiên khỏi bị người nào đó gào thét —

“Alo?” Giọng nói dịu dàng tràn ngập vui sướng.

“Cô Hà, bạn của Anh Bàng — anh Chu Mạnh Luân tới chơi, xin hỏi có cho anh ta lên không?” Bảo vệ lần nữa thông báo có người tới thăm.

“Có người tên Chu Mạnh Luân tới tìm anh, gấp hay không gấp?” Không nói hai lời, cô quay đầu hỏi chủ nhân khu nhà cao cấp này.

Tên lăng tử đào hoa thối nát ấy đến đây làm gì?

Bàng Sĩ Bản sững sờ, lập tức gấp đầu đồng ý, “Để cho anh ta lên đi!”

Nghe anh trả lời đồng ý, Hà Thu Nhiên liền truyền đạt lại, vì vậy sau đó không lâu, tiếng chuông cửa leng keng vang lên lần thứ hai, cô mở cửa nghênh đón người đàn ông tuấn tú tình cờ gặp trên đường hôm trước.

Chu Mạnh Luân cũng nhận ra cô là người đẹp ngồi trên xe của bạn anh, mập mờ nhìn chăm chăm mặt cô, sau đó đi vào phòng khách, thông thả tự nhiên ngồi xuống sofa như là nhà mình, huyếch vào người bạn tốt —

“Còn dám nói là không phải bạn gái? Rõ ràng sống chung với nhau nữa!” Chu Mạnh Luân chế giễu Bàng Sĩ Bản, cậu ta thật không nghĩ mình bất ngờ đến chơi lại để cậu ta khám phá ra gian tình của bọn họ.

“Đã nói không phải mà, tên lăng tử đào hoa đầu óc thối nát như cậu chỉ biết nghĩ mấy chuyện lên giường với con gái thôi sao?” Tức giận nắm chặt tay, Bàng Sĩ Bản trở mặt rống to, “Cô ta làm thay cho Thím Trần trong thời gian này, quán gia kiểm săn sóc mình.”

“Thiệt không đó?” Khuôn mặt đẹp trai mờ ám nhìn Bàng Sĩ Bản, Chu Mạnh Luân không tài nào tin được.

“Đương nhiên là thiệt!” Mím cười lên tiếng trả lời trước, Hà Thu Nhiên mặt không thay đổi hỏi, “Thưa anh, xin hỏi họ gì?”

“Chu, Chu Mạnh Luân.” Đối với con gái, bất kể là già trẻ lớn bé, xấu hay đẹp, Chu Mạnh Luân vĩnh viễn đều nho nhã lễ độ, phong độ nhẹ nhàng, cũng bởi vì thế mà anh mới được đông đảo phái nữ chào đón.

“Xin chào, anh Chu.” Miệng vẫn cười tươi, Hà Thu Nhiên thân thiện nói, “Xin anh chờ một chút, tôi sẽ pha một ly nước táo tót cho anh.”

“Không cần làm phiền cô, cho tôi ly nước lọc là được rồi.” Cho là mị lực của mình rất lớn, thoáng cái đã làm người đẹp mê muội, cô mới có thể thân thiết ân cần nói chuyện với mình, Chu Mạnh Luân cười hớn hờ khoát tay từ chối, không muốn làm phiền cô.

“Không phiền, tôi sẽ làm cho anh!” Mím cười chào, sau đó cô lịch sự đi vào bếp.

Nhìn cô đi vào trong bếp, Chu Mạnh Luân lúc này mới quay đầu nhìn bạn tốt của mình, cười hớn hờ, “Sĩ Bản, quán gia tạm thời này của cậu quả là rất thân thiện đấy, đã bảo cô ấy không cần phiền phức thế mà vẫn kiên trì pha cho tôi ly nước táo, thật sự là khách sáo quá.”

“Vậy sao?” Lạnh lùng nở nụ cười, Bằng Sĩ Bản có lòng tốt giải thích, “Đợi lát nữa cô ấy bùng ra, cậu cứ hỏi cô ấy tại sao lại kiên trì làm nước táo cho cậu uống.”

Hừ! Anh cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy, bởi vì thái độ của cô gái kia y như lần đầu tiên bùng cho anh ly la hán quả vậy!

“Chẳng lẽ có ẩn ý gì nữa sao?” Chu Mạnh Luân tò mò hỏi.

“Cũng khó nói lắm!” Nhướng mày, Bằng Sĩ Bản chờ xem kịch vui.

Chỉ chốc lát sau, lúc hai người đang say sưa nói chuyện, Hà Thu Nhiên bùng ly nước ra cho Chu Mạnh Luân, còn về phần Bằng Sĩ Bản thì vẫn được 1 ly la hán quả như mọi khi.

“Khục...” Ho nhẹ một tiếng, Chu Mạnh Luân rút cuộc nhận không được hiếu kỳ hỏi, “Xin hỏi vì sao cô lại kiên trì làm cho tôi ly nước táo?”

“Anh Chu, là như thế này!” Mím cười, Hà Thu Nhiên ôn tồn nói, “Táo có tác dụng giảm lượng mỡ trong máu, rất tốt cho cơ thể con người. Tôi nghĩ là anh hiểu lắm quan hệ của tôi và anh Bằng, nhất định là vì mỡ trong máu cao, dẫn đến xuất huyết não, cần phải uống thật nhiều nước táo để thanh tinh đầu óc, suy nghĩ mình hẳn hơn một tí.”

Lời nói chưa dứt, Bằng Sĩ Bản lập tức điên cuồng cười to, Chu Mạnh Luân thì choáng váng mặt mày, còn Hà Thu Nhiên thì lịch sự cười với hai người, sau đó thân nhiên rời đi.

“Ha ha ha...” Bằng Sĩ Bản đã lâu rồi không được cười sáng khoái như vậy, nhất là từ khi Hà Thu Nhiên đến đây, ngày nào anh cũng bị chọc tức đến sôi máu, hôm nay có người đồng cảnh ngộ với anh, không vui mới là lạ.

“Ta nói Sĩ Bản, quán gia tạm thời này của cậu đúng thật là nham hiểm, cứ vòng vèo thì ra là muốn nói móc người ta!” Chấn chỉnh tinh thần, Chu Mạnh Luân tức giận cười mắng, cảm giác như mình đến đây để bọn họ trêu đùa.

Uống một ngụm la hán quả, Bằng Sĩ Bản lẩm bẩm nói, “Mình đã sớm quen rồi.”

Ngẫm lại đúng thật đáng buồn!

Nghe vậy, Chu Mạnh Luân nhìn ly la hán quả trong tay Bằng Sĩ Bản, nháy mắt, cười hỏi: “Ly của cậu có công hiệu gì thế?”

“Hạ huyết áp, bớt nóng tính...” Liếc mắt nhìn, Bằng Sĩ Bản một hơi uống sạch ly la hán quả.

“Ha ha ha...” Lúc này, đổi ngược lại là Chu Mạnh Luân cười nhạo anh, “Mình biết cũng chả có gì tốt mà!”

“Ngậm cái miệng cậu lại!” Tựa tay quơ cây bút bi trên bàn trà ném vô người Chu Mạnh Luân, Bằng Sĩ Bản khinh khỉnh hỏi thăm: “Hôm nay chắc thiên hạ đại loạn rồi quá? Sao nhớ đến mình mà đến đây vậy?”

Phải biết rằng người bạn tốt này của anh là một tên lăng tử đào hoa, một tay chơi thứ thiệt, nếu không phải đang hẹn hò thì cũng đang vui vẻ chơi bời, cậu ta so với anh còn bận rộn hơn ấy chứ!

Lời vừa thốt ra, Chu Mạnh Luân liền ngưng cười, vẻ mặt trở nên cực kỳ ảo não, mới hé miệng đang tính nói, chuông điện thoại bỗng vang lên, anh giật mình, kêu lớn –

“Nếu là người kia gọi tới, nói mình không có ở đây!”

À, hóa ra là đi tị nạn!

Nguyệt Chu Mạnh Luân, Bằng Sĩ Bản bấm nút trả lời, nói. “Alo... Lê Dung à, đã lâu không gặp... Mạnh Luân hả?”

Nhìn người nào đó đang không ngừng xua tay, dùng khẩu hình miệng ra hiệu cho anh, anh gượng cười. Ngay lúc Mạnh Luân nghĩ rằng hết hy vọng, mặt mày chụ ụ một đồng, anh thân nhiên nói: “Không, cậu ta không tới chỗ tôi...”

Tức thì, Chu Mạnh Luân thở phào, ngồi phịch xuống ghế sa lon, đồng thời không quên dùng ánh mắt cảm kích nhìn người anh em tốt.

“Hò ly tình mới à?” Một câu vô cùng đơn giản lại làm cho người nào đó trên ghế sa lon lại nhảy dựng lên, vội vàng khoa tay múa chân, mà Bàng Sĩ Bản thì giận dữ trừng mắt liếc về phía sau, mới trả lời: “Tôi đã lâu không gặp Mạnh Luân nên không rõ lắm... Được! Nếu tôi gặp cậu ta, tôi sẽ chuyển lời lại cho, hẹn gặp lại!”

Hai chữ “gặp lại” vừa thốt ra, điện thoại cũng vừa cúp, Chu Mạnh Luân giống như vừa qua một hồi đại chiến, toàn thân đổ mồ hôi ròng ròng uể oải ngồi trên ghế sa lon. “Nè, cảm ơn người anh em!”

“Không cần cảm ơn tôi!” Trùng mắt liếc, Bàng Sĩ Bản trêu cợt. “Cậu cũng nên tu tâm dưỡng tính đi, Lệ Dung đối với cậu cũng rất tốt, sao cậu cứ thích lăng nhăng khắp nơi, chỗ này một cô, chỗ kia một cô, làm tổn thương cô ấy? Nếu như cậu không yêu cô ấy, lúc trước không nên lấy cô ấy làm gì...”

Lệ Dung với anh cũng coi như là bạn cũ, anh vì che dấu giúp cái tên lăng nhăng mèo mả này mà lừa gạt Lệ Dung, trong lòng thật sự cũng áy náy.

Thấy bạn tốt của mình lâu bầu cần nhàn rãi, Chu Mạnh Luân nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt thoáng chốc hoảng hốt, hai hàng lông mày nhíu lại đầy mối mệt.

Tuy nhiên, ngay lập tức nét mặt khác thường ấy cứ như ảo giác biến mất một cách nhanh chóng, y như rằng chưa từng xuất hiện vậy, vẻ mặt Chu Mạnh Luân trước sau như một vẫn lạnh từ phong lưu.

“Này này! Người anh em, đừng lải nhải như bà già vậy!” Cười đùa tí tưng, Chu Mạnh Luân đứng lên, duỗi tay ưỡn ngực. “Hôm nay cảm ơn cậu rất nhiều, hôm nào có thời gian tôi mời cậu một chầu, vậy đi nha, tôi đi đây!”

Dứt lời, cũng không đợi người đối diện phản ứng, Chu Mạnh Luân cười hi hi rồi đi, thật đúng là đến như con gió, đi cũng như gió, quả nhiên rất có bản sắc phong lưu.

Bàng Sĩ Bản thấy thế, chỉ có thể thờ dài lắc đầu, cũng không thể giữ Chu Mạnh Luân lại, dù sao với năng lực vận động hiện giờ của anh, dù muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Chu Mạnh Luân vừa đi khỏi, Hà Thu Nhiên liền bung đĩa khoai tây chiên vào phòng khách, ngồi xuống sofa, vừa ăn vừa lắc đầu cảm thán.

“Cô có ý kiến hay bất mãn gì sao?” Trong lòng biết cô nhất định là đã nghe thấy toàn bộ đối thoại vừa rồi, Bàng Sĩ Bản khoanh tay, trùng mắt, vẻ mặt hung dữ hừ lạnh chất vấn.

“Không dám!” Nói thì nói thế, nhưng mà giọng điệu lại lộ vẻ khinh thường.

“Đừng có rề rà, có gì thì nói!” Anh cũng muốn nghe xem cô có cao kiến gì?

Được rồi! Đã anh đã nói vậy, cô cũng không tiện tự chối, sẵn tiện giảng đạo một chút.

Thầm nghĩ vậy, Hà Thu Nhiên nhếch miệng, khinh bỉ nói: “Người ta nói đàn ông có ba cái tiết hạnh, quả nhiên là như vậy!”

Đàn ông có ba cái tiết hạnh?

Bàng Sĩ Bản sững sờ, theo phản xạ lập tức hỏi lại: “Là cái gì?” Sao anh chưa từng nghe qua?

Dùng ánh mắt khinh miệt lườm người ngồi trước mặt, Hà Thu Nhiên ôn tồn nói: “Cái gọi là ba cái tiết hạnh của đàn ông, đầu tiên là thù thân như ngọc...”

Nghe được điều đầu tiên, Bàng Sĩ Bản liền thấy hứng thú. “Sau đó thì sao?”

“Giữ không được thì cũng phải ráng giữ!” Giơ ngón trỏ, cô thông thả nói ra điều thứ hai.

“Tiếp theo là gì?” Thù vị như rồng mây, vị đại tổng giám đốc nở nụ cười.

“Giữ không được nữa thì kiếm người tương trợ!” Chậm rãi nói ra điều thứ ba, Hà Thu Nhiên mĩa mai nói móc, “Anh Bàng, điều thứ ba anh làm rất tốt!”

Thật là vì giúp bạn tốt không tiếc cả mạng sống, nói dối hết lần này đến lần khác không hề do dự.

Nghĩ lại cũng thật tội cho vợ của tên họ Chu kia, chồng mình thì lăng nhăng bên ngoài, ngay cả bạn của mình cũng lừa gạt và bao che cho chồng mình, thấy mà xót xa!

Dù bất mãn với những lời cô vừa nói, Bàng Sĩ Bản cũng không cãi lại như mọi lần, ngược lại còn trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới thờ dài, bình thản nói, “Chuyện của bọn họ... rất phức tạp, không phải người ngoài có thể giúp được.”

Phức tạp đến nỗi kẻ thì sống phóng túng, quan hệ lăng nhăng, người thì gọi điện thoại khắp nơi tìm chồng ư? Cuộc hôn nhân như vậy thì còn duy trì làm gì nữa? Đúng thật tự chuốc khổ vào thân mà!

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Hà Thu Nhiên không phải là người trong cuộc, huống hồ cũng không liên quan tới cô, cô cũng lười nói tiếp, lập tức đứng dậy đi tới chỗ bể thủy tinh nuôi mấy con cua nhỏ màu sắc rực rỡ, bắt chước anh cho tụi nó ăn.

Còn Bàng Sĩ Bản thì hiếm khi trầm ngâm suy nghĩ như vậy, cho đến khi anh lấy lại tinh thần thì phát hiện chuyện tốt mà cô đã làm, trời đất quý thần ơi, tiếng rống thảm thiết phá tan bầu không khí hiếm khi được yên bình —

“Cái quái quỷ gì thế! Cô đang làm gì đó?” Khuôn mặt “xanh như tàu lá chuối”, anh tức giận đến sùi bọt mép, đã cơ thể không tiện vận động mạnh cũng tức thì nhanh chân đi tới chỗ cô.

“Thì cho con của ăn!” Hà Thu Nhiên nhìn anh với ánh mắt vô tội, chẳng hiểu sao anh kích động vậy chứ?

Nhìn mấy con của trong bể thủy tinh con nào con nấy đang gặm mấy miếng khoai tây chiên, người đàn ông có biệt danh “tổng tài con của” nổi giận đùng đùng, “Đừng cho mấy con của của tôi ăn bậy bạ! Cho nó ăn khoai tây chiên chỉ vậy hả?”

Nhưong mảy, Hà Thu Nhiên tự đắc hùng hồn cãi lại, “Mấy con của rõ ràng ăn rất ngon mà, anh nhìn đi, tụi nó cũng ăn hết rồi đó, mà ăn xong vẫn sống nhăn răng thôi!”

Cái này gọi là cường từ đoạt lý đây mà !

Bàng Sĩ Bản nghe xong càng thêm tức giận, tiếng gầm khiến người ta phải bỏ chạy thụt mạng, “Tụi nó ngoại trừ bị bắt buộc phải ăn thì còn lựa chọn khác sao?”

Mẹ kiếp ! Hai con của đang khỏe mạnh thể nào cũng lăn đùng ra chết cho mà xem!

Anh càng giận dữ mắng chửi, Hà Thu Nhiên ngược lại càng cười ha hả, nhưng cây ngay không sợ chết đứng, cô nói to, “Con của vốn là sinh vật có đặc tính ăn tạp, ăn cái gì mà không được chứ!”

“Tôi chỉ cho con của ăn thịt bằm thôi!” Anh khẳng khẳng giữ vững lập trường.

“Chao ôi! Ông chủ nhà lớn tiền nhiều, đến nuôi cua mà cũng phải là cua trong quý tộc, chú trọng ăn uống thật nha!” Vừa cười vừa trào phúng nói, Hà Thu Nhiên nghĩ thầm trong bụng ngàn vạn lần không thể để anh biết, từ lúc ở nhà này đến nay, cô không chỉ cho mấy con của ăn khoai tây chiên, mà hạt cola cô cũng cho ăn luôn, có khi còn cho tụi nó ăn tôm thịt bình thường hay là rau quả gì đó!

Không biết suy tính trong lòng cô, Bàng Sĩ Bản cẩn thận vớt từng miếng khoai tây chiên ra, rồi dọn sạch cái bể thủy tinh, sau đó mới nghiêm nghị dặn dò, “Sau này không được cho tụi nó ăn mấy thứ đồ ăn bậy bạ mất vệ sinh đó!”

“Biết biết biết!” Cô đành phải nói ra ba tiếng đó, nhưng cũng tò mò hỏi, “Kỳ lạ! Sao anh lại nuôi mấy con của này y như vật cưng thế? Đa số mọi người dùng bể cá để nuôi cá vàng mà!”

Chỉ có anh là khác người, nhất quyết phải nuôi không giống ai!

“Tôi là ai hả?” Ngạo mạn hất mặt nhìn cô, Bàng Sĩ Bản tự cao tự đại nói, “Tôi là Bàng Sĩ Bản, tôi thích nuôi cua thì sao!”

Nuôi cua thì kiêu hãnh cái gì chứ?

Nhìn bản mặt kiêu căng của anh mà cô chị muốn đập một cái văng ra khỏi nhà!

Bầu môi, Hà Thu Nhiên lườm anh, mặc dù không muốn cãi lại, nhưng cô vẫn chế nhạo châm biếm anh theo thói quen, “Đương nhiên là được rồi! Nuôi cua rất thích hợp với anh, dù sao cũng xứng đôi vừa lứa với cái biệt danh của anh đó. Chắc là mỗi ngày trước khi đi ngủ, anh đều đứng trước bể cá cùng mấy con của nghiên cứu, thảo luận động viên nhau, học tập đi ngang thể nào mới oai phong, đúng không?”

Bị mỉa mai đến máu dồn hết lên não, Bàng Sĩ Bản định lớn tiếng cãi lại, nhưng lập tức nhận ra từ lúc cô dọn vào đây ở đến giờ, ngày nào cũng như ngày ấy xia xoi nói móc anh, hết lần này tới lần khác anh đều trúng kế cả, lần này anh không có ngốc mà tự mình đâm đầu xuống hố đâu.

“Dĩ nhiên!” Cười giả lả, anh bắt chước cô thản nhiên như không có chuyện gì, “Đi ngang thật sự rất oai phong, cô cũng muốn đi thử à? Được thôi, để tôi đây dạy cho cô đi thể nào vừa hiên ngang lại vừa đẹp trai hào hoa phong nhã!”

Hiếm khi bị trả đũa, Hà Thu Nhiên bị chặn họng đến nói không nên lời...

Được rồi! Cô miễn cưỡng thừa nhận, hiệp 3, là cô chủ quan mất Kinh Châu, thua một nước cờ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Một thời gian sau, vết thương của Bàng Sĩ Bản cũng từ từ lành hẳn, anh vẫn tiếp tục trị liệu, đi đứng cũng nhanh và tiện hơn, thậm chí thỉnh thoảng cũng không cần chống nạng đi nữa, vì thế anh quyết định. ...

“Tôi muốn đi làm!” Cứ như là đang tuyên thệ, anh đột nhiên lớn tiếng nói.

Mất nhìn người nọ tinh thần sắc mặt đều rất tốt, Hà Thu Nhiên cũng không phản đối, dù sao vết thương của anh cũng đỡ hơn nhiều, tuy nói là ở nhà cũng có thể làm việc, nhưng dù sao cũng không bằng ở công ty trực tiếp điều hành, vì vậy cô nhẹ gật đầu —

“Được! Anh đi thay đồ đi, tôi sẽ đưa anh đi.” Cũng tốt, cô không cần phải suốt ngày ở trong nhà trông mắt to mắt nhỏ với anh, rốt cục có thể tận dụng thời gian nhàn rỗi làm chuyện mình muốn rồi.

Nghe cô trả lời, Bàng Sĩ Bản hài lòng mỉm cười, trở về phòng thay quần áo.

Chốc lát sau, một chiếc xe cao cấp chạy ra khỏi ga ra, một đường chạy thẳng đến tòa cao ốc của tập đoàn Bàng thị.

Bây giờ, dù Hà Thu Nhiên vẫn như cũ lái xe như rùa bò, Bàng Sĩ Bản lại không hề mở miệng phàn nàn, có thể là vì đã từng lãnh giáo “miệng lưỡi ác độc” của cô, anh rút được kinh nghiệm xương máu, không dám uồn nấn gì chuyện này nữa, cũng có thể là vì thường xuyên được “tốc độ rùa bò” này đưa đến bệnh viện tập vật lý trị liệu nên anh đã sớm quen rồi, nói chung là cũng chẳng biết nữa.

Nửa tiếng sau, xe dừng trước cổng cao ốc Bàng thị, theo hướng dẫn của Bàng Sĩ Bản, Hà Thu Nhiên chậm rãi lái xe đến chỗ đậu xe chuyên dụng của anh.

Đậu xe xong, anh nôn nóng mở cửa xuống xe, Hà Thu Nhiên thì vòng ra phía sau xe lấy nạng cho anh, sau đó mới nhàn hạ thoải mái đánh giá tòa cao ốc đồ sộ rực rỡ ánh hào quang, khí thế hào hùng.

“Thấy sao?” Ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc theo cô, Bàng Sĩ Bản cực kỳ kiêu ngạo.

Tòa cao ốc đồ sộ này chính là tổng bộ của Bàng thị, cũng đại diện cho tâm huyết sức lực cả đời của ba anh.

“Rất bề thế, làm tôi nhớ đến bộ phim hoạt hình “Cuộc khởi nghĩa của anh hùng áo vải”. Khi còn nhỏ, cô hay xem bộ phim hoạt hình đó, mỗi khi nhân vật chính xuất hiện thì thế nào đằng sau cũng lấp lánh ánh hào quang, khí thế hào hùng.

“Tập đoàn Bàng thị và bộ phim hoạt hình đó dính dáng gì chứ?” Như thế nào cũng không ngờ tới cô ví Bàng thị với “anh hùng áo vải” vớ vẩn đó, Bàng Sĩ Bản nhìn không được hậm hực gào lên, huyết áp không ngừng tăng cao xông lên tới não.

Mẹ kiếp! Một cao ốc bề thế như vậy, anh hùng áo vải nhằm nhì đó căn bản đại bác bắn cũng không tới, sao cô lại dám ví von kỳ cục như vậy, đem hai cái này gộp lại thành một?

“Không dính tới anh, có dính tới tôi thì được rồi, anh kích động cái gì?” Khó hiểu lờm anh, Hà Thu Nhiên lắc đầu hết lời khuyên nhủ, “Nên biết bây giờ không phải đang ở nhà, tôi cũng không cách nào lập tức pha cho anh một ly la hán quả giúp anh dập lửa được.”

“Chỉ cần cô chớ chọc tôi, tôi cũng không cần uống cái nước la hán quả đó làm gì.” Bàng Sĩ Bản tức giận đến đầu bốc khói.

Hiện tại ngược lại trách anh không đứng.

Hoàn toàn phớt lờ lửa giận của ai kia, Hà Thu Nhiên hồ hững hỏi một câu, “Anh cuối cùng là có vào hay không thế? Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Bàng thị ban ngày ban mặt lại đứng ngoài đường rống lên, đúng thật là mất mặt!”

Tuy là “tiếng tăm lẫy lừng” của anh đã nổi như cồn, nhưng lỡ như có đội chó săn trốn ở đâu đó chụp hình lén, lại thay anh tăng thêm tai tiếng, cũng chẳng hay ho gì.

Nghe vậy, Bàng Sĩ Bản lại cắn giận trừng mắt liếc Hà Thu Nhiên, lúc này mới chống nạng đi vào bên trong cao ốc, mà Hà Thu Nhiên thì đi theo sau tùm tùm cười trộm.

Sau khi đi vào tổng bộ tập đoàn Bàng thị, nhìn cả đám người phát hiện ông chủ nhà mình đã đi làm, như ong vỡ tổ bao vây nghênh đón, nghe từng lời hỏi han nồng hậu của bọn họ, Hà Thu Nhiên lúc này mới thấm thía rõ sự ngang tàng của người nào đó.

Len lén nhìn đám người bao vây Bàng Sĩ Bản, cô giữ vững đạo đức nghề nghiệp “bảo mẫu” của mình, từng bước không rời theo sát sau lưng anh, đề phòng có gì xảy ra, cho tới khi hai người vào trong thang máy lên tầng cao nhất, thoát khỏi đám đông đó cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có điều là hết bị đám người tùm tùm vây quanh, nhưng lại xuất hiện thêm một thứ ký ảnh mắt sáng rỡ vui mừng——

“Tổng giám đốc, ngài đi làm rồi!” Vừa mừng vừa sợ, Lương Chí Tinh vội vàng nghênh tiếp, hơn nữa dường như cố ý phớt lờ “quản gia kiêm bảo mẫu tạm thời” phía sau, chính mình thay thế vị trí của Hà Thu Nhiên, ân cần đi sau hỏi thăm Bàng Sĩ Bản.

Ồ ồ, xem ra vị thư ký này cũng có thù hằn sâu nặng với cô lắm đây!

Lui về sau vài bước, Hà Thu Nhiên khó hiểu nhìn nữ thư ký từng có duyên gặp mặt một lần, thật sự không hiểu chính mình chọn gì cô ta chứ?

Chẳng lẽ cũng bởi vì cô là “quản gia kiêm bảo mẫu tạm thời” cho nên bị nữ thư ký tinh anh này kỳ thị xem thường sao?

Bây giờ mà nghề nghiệp còn phân sang hèn à?

Gãi gãi đầu, Hà Thu Nhiên nhận không được nhìn Lương Chi Tinh, ai ngờ lại chạm phải ánh mắt cô ta cũng đang nhìn mình, ánh mắt vô cùng đắc ý, cô lập tức hiểu rõ mọi chuyện, thì ra là thế.

Mẹ ơi! Nữ thư ký này nhất định là thâm yêu vị “tổng tài con cua” này rồi, mà cô vô tình trở thành tình địch của cô ta.

Cho xin! Bớt giận đi! Khẩu vị của cô có hạn, không có tốt số vậy đâu nha !

Bên này Hà Thu Nhiên sờ mũi âm thầm cảm than cô bị gì mà xui xẻo dữ vậy, bên kia Bàn Sĩ Bân lại không hề biết “cuộc chiến” của hai cô gái sau lưng, đi thẳng vào phòng làm việc của mình, vừa quay đầu lại, thì đã thấy Lương Chi Tinh đứng bên cạnh anh, còn Hà Thu Nhiên thì cách mình thật xa, chẳng hiểu vì sao cứ thấy bứt rứt trong lòng, như có mây ——

“Thư ký Lương, cô làm việc của cô đi, có thể ra ngoài được rồi!” Giọng điệu hoàn toàn là ra lệnh.

Lời này vừa nói ra, Lương Chi Tinh sắc mặt cứng đờ, nhưng vẫn nở nụ cười lui ra ngoài, chỉ là lúc đi ngang qua Hà Thu Nhiên, bực dọc liếc Hà Thu Nhiên một cái.

Hà Thu Nhiên cũng không phải kẻ đần, bị ánh mắt sắc bén liếc mình, cô hoàn toàn nhìn ra trong đó tràn ngập ghen ghét và tức giận, chỉ là... tiểu thư ời, cô tìm nhầm mục tiêu rồi !

Cố nén giận xuống, Hà Thu Nhiên bĩu môi, còn chưa kịp lên tiếng, “Kẻ chủ mưu” đã mở miệng nói trước.

“Cô đứng xa như vậy làm gì hả? Lại đây!” Vừa đến công ty là lên giọng ông chủ, Bàn Sĩ Bân nói chuyện cứ như thế ra lệnh.

“Qua đó làm gì? Tôi cũng không phải là nhân viên của anh!” Dù giọng điệu ra lệnh của Bàn Sĩ Bân nghe rất chói tai, nhưng Hà Thu Nhiên cũng lười tranh cãi với anh, cô còn cả khối việc khác quan trọng hơn phải làm, “Ồ công ty có nhiều người trông chừng anh như vậy, chắc cũng không có gì bất trắc xảy ra, tôi ở lại đây cũng thừa mà thôi, thà tranh thủ thời gian đi siêu thị mua thức ăn. Nói đi! Máy giờ anh tan sở? Để tôi biết mà còn tới đón.”

Bàn Sĩ Bân đầu tiên sững người, nhưng mà ngẫm lại thấy cô nói cũng có lý, vì thế cũng gật đầu nói, “Bốn giờ tới đón tôi!”

Có thể nói trong cuộc đời anh, đây chính là lần tan sở sớm nhất, dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên đi làm sau khi bị tai nạn xe, hơn nữa chấn thương ở hông vẫn chưa bình phục hoàn toàn, anh cũng không muốn hành xác mình.

Nhẹ gật đầu, Hà Thu Nhiên đang định đi thì từ phía sau vang lên một câu——

“Nhớ mua gà và cá, buổi tối tôi muốn ăn cơm thịt gà cùng với cá sốt chua ngọt.”

Oa *há hốc miệng* lạo còn đòi hỏi đồ ăn!

Hà Thu Nhiên quay đầu lại hung hăng trừng mắt, còn anh thì đứng đung nhìn cô, vẻ mặt hiện rõ ba chữ “Tôi muốn ăn”, cô đành phải vẫy vẫy tay tỏ ý đã hiểu rõ, sau đó ung dung bước đi ra ngoài.

Mà ra khỏi phòng tổng giám đốc thì sẽ đứng ngay phòng thư ký, mấy cô thư ký ăn mặc tươm tất, chần chừ, không hẹn mà cùng nhìn cô, ánh mắt tuy là tò mò nhưng nét mặt thì lại cố tỏ ra thân thiện, chỉ có Lương Chi Tinh nhìn có vẻ lịch sử, nhưng thái độ thì lại rất kiêu căng ——

“Cô Hà quả đúng là quản gia chuyên nghiệp, nhờ có cô chăm sóc mà tổng giám đốc chúng tôi mới có thể khỏe nhanh như vậy, thật sự phải cảm ơn cô rồi!” Ý Lương Chi Tinh muốn nói cho mọi người biết, Hà Thu Nhiên chẳng qua chỉ là một người giúp việc nhỏ nhoi mà thôi.

Hà Thu Nhiên từ trước đến nay luôn tâm niệm người khác không đụng đến cô, cô cũng không đụng đến họ; nhưng nếu họ cứ được nước lấn tới, thì cô cũng chẳng cần phải kiêng nể gì cả.

Tuy là từ trước đến nay cô luôn dễ dàng khoan dung với phụ nữ nhiều hơn với đàn ông, nhưng hôm nay cô thư ký này lại nhiều lần nhắm vào cô, cô nếu không phản đòn lại, sao là Hà Thu Nhiên được?

Thế nên cô liền nhoen miệng cười, cười rất niềm nở nữa là đằng khác, “Phải không đó? Chăm sóc anh Bàn là trách nhiệm của tôi, thì cần gì phải cảm ơn chứ? Nhưng mà nếu muốn cảm ơn thì...”

Hà Thu Nhiên ngừng lại một chút, ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ, “Cô Lương này, cô lấy tư cách gì, địa vị gì cảm ơn tôi thế? Đương nhiên ý tôi không phải nói cô không thể cảm ơn tôi, nhưng mà dù sao cô cũng phải nói rõ để tôi biết chứ.”

Giả vờ phiền não, Hà Thu Nhiên đứng đó lăm bằm nói liên miên, “Nếu như lấy tư cách là nhân viên của anh Bàn, tôi nghĩ chắc anh Bàn đã đối xử rất

tốt với cô, đặc biệt xem trọng cô nữa, chứ mấy nhân viên bình thường khác thì chẳng ai có cảm tình tốt với ông chủ mình, có khi ông chủ mình xảy ra chuyện, họ còn vỗ tay ăn mừng nữa. Thấy cô quan tâm anh Bằng như thế, còn đặc biệt thay anh ta cảm ơn tôi, anh Bằng có một nhân viên lo lắng quan tâm cho anh ta như vậy đúng là phước mấy đời. Ô... mà nếu cô không phải dùng tư cách nhân viên nói cảm ơn tôi, vậy thì...”

Chớp chớp mắt nhìn Lương Chi Tinh, cô giả bộ ngây thơ hỏi, “Cô lấy tư cách gì hả? Bạn bè? Vợ? Hay là có quan hệ tình cảm đặc biệt gì đó? Cô gọi ý cho tôi một chút, để tôi còn biết mà lần. Cô cũng biết tính tình anh Bằng rất ngang ngược, chăm sóc anh ta thật là mệt, nếu cô có quan hệ đặc biệt gì đó với anh ta, thì mai một nếu anh ta lại lên con diên này nọ, tôi còn biết tìm viện binh tới để khuyên anh ta nữa chứ, dù sao cô cũng có quan hệ đặc biệt với anh Bằng, thế nào anh ta cũng nghe lời cô à.”

Tự nhiên lại có kịch đề coi, đám thư ký này giờ ngồi bằng quan một bên cũng hứng thú vảnh tai nghe lỏm, Lương Chi Tinh thương thâm tổng giám đốc lâu rồi, ngoại trừ tổng giám đốc không biết, chứ cả phòng này ai mà không biết, thấy Lương Chi Tinh muốn ra oai với người ta, trái lại còn bị mĩa mai, đến nỗi ghen không nói được gì, mọi người nhất thời cười trộm trong lòng, chờ xem Lương Chi Tinh trả lời thế nào.

Mà điều bất ngờ hơn nữa là cô gái này thoát nhìn cứ tưởng hiền lành, ai ngờ miệng lưỡi lại rất lợi hại, câu nào câu nấy đều nói móc, xoáy vào người khác, tuyệt đối không phải là người dễ bị ức hiếp.

“Cô.....” Khuôn mặt xinh đẹp bỗng đỏ bừng, Lương Chi Tinh vừa ngượng lại vừa tức, đương nhiên cô không thể nói mình có ‘quan hệ đặc biệt’ với tổng giám đốc, bởi vì hoàn toàn không có chuyện đó, cô đành nén cơn giận xuống, cười tươi: “Tất nhiên là tư cách nhân viên rồi.”

“À.....thì ra là thế!” Có ý đem chữ “À” kéo thật dài, Hà Thu Nhiên đột nhiên đi đến cầm tay Lương Chi Tinh, mỉm cười như rất thân thiết.

“Vậy hóa ra chúng ta cũng coi như là đồng nghiệp rồi.” Ngụ ý, cô cũng là nhân viên của “con cua” kia, tôi là người chăm sóc anh ta, địa vị chúng ta đều ngang nhau, cô chẳng có gì tài giỏi hơn người, mà tôi cũng không kém cỏi gì, thế nên đừng tự cho mình thanh cao, nhìn người ta bằng nửa con mắt.

Mặc dù Lương Chi Tinh giờ phút này đã tức đến ói máu, ngoài cười gượng gạo ra thì chẳng thể nói được gì, mà Hà Thu Nhiên sau khi cùng “đồng nghiệp” chuyện trò xong, vui vẻ chào tạm biệt họ.

Ra khỏi cao ốc Bằng thị, đứng trên vỉa hè tấp nập người qua lại, Hà Thu Nhiên lúc này rốt cục cũng không thể nhịn được mà nhe răng cười thật lớn, trong lòng vui sướng hả hê.

Ha ha ha.....Ngay cả “Con cua lớn” Bằng Sĩ Bân kia cũng nhiều lần đầu không lại cô, cô ta chỉ là “con tôm nhỏ” thì có đáng là gì?

Sức chiến đấu kém như thế, cũng muốn tuyên chiến với cô? Trở về trang bị thêm chút kỹ năng, luyện đủ hai mươi năm rồi hãy đến tìm cô!

Càng nghĩ càng thấy vui, cô háo hức đang muốn đi siêu thị, đột nhiên chuông di động vang lên.

“A lô!” Bởi vì tâm trạng đang rất tốt, giọng nói cũng vui theo.

“Chị, em là Lí Bách Huân nè! Hôm nay em được nghỉ, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng một thanh niên nghe rất hóm hờ.

“Hóa ra là em à!” Không nghĩ đến cậu ta lại gọi tới, Hà Thu Nhiên ranh mãnh cướp lời. “Em mời chị hả?”

“Dĩ nhiên!” Đầu dây bên kia cười lớn tán thành.

“Được thôi, vậy cho chị địa chỉ đi!” Có người mời ăn, không đi chính là kẻ ngốc.

Vì thế sau khi biết địa chỉ, Hà Thu Nhiên về mặt tươi cười đi thẳng đến chỗ hẹn.

Nhà hàng bày trí rất lịch sự và tao nhã, tạo cho người ta cảm giác rất ấm cúng, bởi vì đang giờ hành chính, nên không có nhiều người cho lắm, chỉ năm bàn là có người ngồi.

Hà Thu Nhiên và Lí Bách Huân ngồi bàn cạnh cửa sổ, vừa ăn vừa ôn lại chuyện cũ lúc còn đi học, hể nhắc đến chuyện gì vui là hai người lại bật cười thật to, trông rất vui vẻ.

“Nhắc đến cô giáo Trần mới nhớ, cô hiện tại thế nào? Chị nhớ hồi đó cô có biệt danh là “sát thủ”, mấy sinh viên không chịu học hành đều bị cô đánh rớt hết, còn tuyên bố là muốn đào tạo sinh viên vừa có tài vừa có đức.” Vui vẻ hỏi thăm cô giáo nổi tiếng nghiêm khắc ở trường học cũ, Hà Thu Nhiên thật sự rất nhớ thời sinh viên.

“Nghe nói vài năm trước cô không còn dạy ở trường chúng ta nữa.” Lí Bách Huân nhớ lúc đi họp lớp, có nghe vài bạn học nữ nhắc đến.

“Vậy thì thật đáng tiếc! Cô ấy là một cô giáo tốt.” Hà Thu Nhiên cảm thấy tiếc vì trường học cũ của cô mất đi một giáo viên đầy tâm huyết, nhưng chưa được bao lâu thì tâm trạng lại phấn khởi reo hò: “Vậy còn em? Chị nhớ em và một cô bé khóa dưới yêu nhau mà, thế đã kết hôn chưa? Có bao nhiêu đứa con rồi?”

“Mấy đứa gì đâu!” Thay gì buồn bã, nhưng Lí Bách Huân lại trả lời thẳng thắn vô tư, “Đã chia tay lâu rồi!”

“Sao lại chia tay?” Tò mò hỏi, Hà Thu Nhiên lại lên con nhiều chuyện. “Cô bé đó là hoa khôi của trường chúng ta đó nha!”

“Đã kết hôn với một bác sĩ rồi” Giọng nói có chút ghen ghét, ánh mắt Lí Bách Huân lộ rõ sự khinh khi.

“À... ờ!” Hà Thu Nhiên thấy nét mặt Lí Bách Huân cũng không hẳn là tức giận hay là chán chường, chắc rằng cậu ta cũng đã nghĩ thông suốt và không canh cánh tình cảm gì với cô bé ấy nữa, thế thì giỡn một tí cũng không sao, “Em trai đáng thương, bị người ta phản bội sao?”

Một mình cô hỏi rồi cũng tự cô trả lời, Lí Bách Huân dở khóc dở cười, thật sự không biết phải nói như thế nào cho phải.

“À mà cũng không sao!” Vỗ vỗ lên vai của đàn em, Hà Thu Nhiên chân thành nói lời an ủi: “Bác sĩ ngoài việc kiếm được nhiều tiền ra, một ngày hai mươi bốn tiếng, gần như là ở trong bệnh viện hoặc phòng khám mười mấy tiếng rồi, cho nên chất lượng sinh hoạt đời sống này nọ không được tốt lắm, nhiều người còn chết vì làm việc quá sức nữa đó, chúng ta nên câu phúc dùm cô bé đó thì hơn!”

Cô đây là chúc phúc, hay là nguyên rủa người ta thế?

Lí Bách Huân vừa giận vừa thấy buồn cười, nghĩ đến mối tình hiện giờ của mình, liền trợn mắt cãi lại, “Chị à, đừng nguyên rủa em chứ!”

“Chị đâu có nguyên rủa em, chị chỉ...” Đang nói bỗng dừng cô ngừng lại, hai mắt ngạc nhiên trợn to hơn cả Lí Bách Huân, “A— đừng nói với chị giờ người em đang yêu là bác sĩ đó nha?”

Nhẹ gật đầu, một Lí Bách Huân từ trước đến giờ tính tình coi mở hào phóng giờ lại thẹn thùng, gương mặt điển trai trong nắng vàng cũng đỏ ửng.

“A— Má ơi! Ngó xuống mà xem kia!” Nhịn không được nói tục, Hà Thu Nhiên ôm đầu điên cuồng lắc mạnh, lòng tràn đầy bi phẫn, “Sao ai cũng yêu hết người này tới người khác, trời ơi người đàn ông của tôi ở đâu hả?”

“Chị, chị mắng thô tục quá!” Cười phá lên, cho dù Hà Thu Nhiên dùng chữ đồng âm, nhưng Lí Bách Huân nghe vẫn hiểu.

“Đây không phải là vấn đề a a a...” Vẫn lắc đầu la to.

“Được rồi! Vấn đề chính là, tính tình của chị sẽ làm cho đàn ông...” Ngừng một chút, Lí Bách Huân ngẫm nghĩ định tìm từ nào chính xác một chút, cuối cùng vẫn giương cò trắng đầu hàng, quyết đoán nói, “Sợ hãi!”

“Sợ hãi?” Giọng la bị thương oán than ngừng lại, Hà Thu Nhiên sững sờ hỏi

“Đúng vậy!” Gật đầu lia lịa y như đang bầm tòi, Lí Bách Huân giải thích rõ hơn, “Chị, chị tuy là người tốt, nhưng mà tính tình lại quá thẳng thắn, nói chuyện lại độc địa, nếu làm bạn thì sẽ cảm thấy rất thích rất thú vị, nhưng mà nếu như muốn tiến xa hơn nữa thì chắc chắn rất nhiều đàn ông sợ bị chị đâm đến thương tích đầy mình sợ hãi chạy mất dép luôn.”

Hà Thu Nhiên cũng hiểu rõ tính tình của mình, cũng biết Lí Bách Huân nói không sai, lập tức lườm cậu ta, vẻ mặt thản nhiên như không, “Sai rồi! Chị đã sớm quyết định, người nào muốn kết hôn với chị thì phải sống cùng với chị và mẹ chị, người đàn ông có thể chấp nhận điều kiện này đoán chừng cũng chả mấy ai, mà không chết thì chắc còn chưa sinh ra, bằng không thì cũng bị phụ nữ lắm chiêu bắt đi rồi. Dù sao chị cũng bản lĩnh đầy mình, áp ụ vô vàn ước mơ, hai mẹ con cùng sống với nhau là đủ rồi, không có đàn ông còn thoải mái hơn.”

Biết rõ hoàn cảnh gia đình cô, Lí Bách Huân mỉm cười, “Chị, chị là cô gái rất hiếu thảo.”

“Mẹ chị cũng là một người mẹ rất kiên cường!” Cứ mỗi lần nhắc đến mẹ, ánh mắt cô sáng ngời như ánh ban mai, giọng nói tha thiết êm dịu.

Nghĩ đến điều gì đó, Lí Bách Huân bỗng dừng nhếch môi chọc ghẹo, “Người ta nói nòi nào ụp vung đó, nói không chừng ngày nào đó sẽ có người không sợ chết, biết thương thức cô gái độc mồm độc miệng như chị thì sao.”

Trong tíc tắc, Hà Thu Nhiên mỉm cười quý dì, “Có người đàn ông thích bị ngược đãi tự dâng hiến cho chị cũng hay đó chứ!”

Lời vừa nói ra, hai người đều bật cười thật to, cười sảng khoái vô cùng.

“Được rồi, đừng nói về chị nữa, kể chuyện của em đi!” Nhướn mày hỏi, vẻ mặt Hà Thu Nhiên vừa tò mò vừa cười rất mờ ám, “Em và bạn gái bác sĩ thế nào hả? Tiết lộ chút đi mà!”

Nghe vậy, nụ cười sáng chói của Lí Bách Huân đột nhiên ngưng bật, làm cho Hà Thu Nhiên hoảng hốt—

“Đừng nói với chị em lại bị người ta đá nữa nha?” Cô ân cần hỏi han, nếu thật là như vậy thì chắc cô sẽ khóc thương thay cậu ta quá!

“Không, đương nhiên không phải!” Lí Bách Huân ráng nhịn cười, “Cô ấy rất tốt với em, rất yêu em, em cũng rất yêu cô ấy, chẳng qua là...”

“Chẳng qua cái gì?” Cô nhủ mày thúc giục.

“Chẳng qua là em cảm thấy không xứng với cô ấy mà thôi.” Giọng điệu có chút ừ ừ, Lí Bách Huân thở dài một hơi.

Haiz... Một người là bác sĩ tiền đồ sáng lạn, mà cậu ta chỉ là một y tá nam bình thường, so về bằng cấp hay tiền lương thì nhà gái cao hơn nhà trai, trong mắt người thường mà nói, cậu ta không xứng với cô ấy.

Thấy Lí Bách Huân tự xem thường bản thân mình, Hà Thu Nhiên trừng mắt la to, “Có gì không xứng? Y tá nữ gả cho bác sĩ nam thì đâu có ai nói không xứng đâu, nếu mở phòng khám làm việc cùng nhau, còn có thể giúp đỡ nhau nữa, phu xướng phụ tùy mà, thế thì y tá nam với bác sĩ nữ thì tại sao lại không được chứ? Mà em cũng có giành giật cướp bóc đâu, dựa vào năng lực của mình mà kiếm tiền, có gì mà không tốt? Chỉ cần em có thể mang hạnh phúc đến cho cô ấy, cô ấy cũng mang hạnh phúc đến cho em, cho dù đàn ông đối nội, phụ nữ đối ngoại, cả hai cùng đồng lòng thì dù cho ai nói gì cũng không lung lay được tình cảm hai người!”

Cho xin! Dù là đàn ông hay phụ nữ làm chủ gia đình thì chỉ cần hai người biết tạo dựng một gia đình hạnh phúc là được rồi, nếu mà dùng tiền bạc để đo đạc chỉ số hạnh phúc thì đa số nhân viên văn phòng có làm cả đời cũng chẳng có nổi.

Vốn biết suy nghĩ của Hà Thu Nhiên không giống với người thường, nhưng hôm nay nghe những lý lẽ hùng hồn này, Lí Bách Huân vui sướng, tinh thần vốn đang sa sút cũng vui đi ít nhiều, “Chị, em biết hôm nay hẹn chị ra ăn cơm rất đáng mà.”

“Chị thấy em cần bản hẹn chị ra ăn cơm là để nghe em kể lể thì có, rồi sẵn tiện xin vài lời khuyên chứ gì?” Cô bữu môi lườm Lí Bách.

“Trời! Chị à, đừng nói vậy chứ! Em đây muốn tán dóc kiếm ôn chuyện cũ, nhất cử lưỡng tiện thôi mà...” Bị nói trúng tim đen, Lí Bách Huân không hề xấu hổ, trái lại còn vàng thật không sợ lửa thẳng thừng thừa nhận.

“Nghe em tán dóc quý gì...” Cô tiếp tục chế giễu.

Hai người vừa cười vừa chọc ghẹo lẫn nhau, nói chuyện rất vui vẻ. Cho đến một lúc lâu sau, Hà Thu Nhiên nhìn đồng hồ, lúc này mới nhảy dựng lên —

“Tiêu rồi! Chị còn phải đi mua thức ăn, không thể nói chuyện với em nữa...” Tiêu rồi! Tiêu rồi! Mua xong đồ ăn còn phải đi đón “con cua” kia nữa, không biết có kịp không đây?

“Em chờ chị đi!” Thấy cô hình như rất vội, Lí Bách Huân đang rảnh rang, lập tức chủ động đề nghị làm tài xế.

“Vậy thì tốt quá, cảm ơn em!” Hà Thu Nhiên vui mừng hơn hờ, kéo Lí Bách Huân đi, quơ tay lấy hóa đơn chạy ra quầy tính tiền.

Chỉ chốc lát sau, hai người vội vội vàng vàng ra khỏi nhà hàng, Lí Bách Huân lái chiếc xe mô tô 125 phân khối chở Hà Thu Nhiên đến siêu thị, sau khi nhanh chóng mua hết mấy thứ cần thiết, tuy là lòng đầy thắc mắc nhưng theo sự chỉ dẫn của Hà Thu Nhiên, Lí Bách Huân vẫn chở cô đi thẳng đến cao ốc Bàng thị.

Đúng bốn giờ chiều, Bàng Sĩ Bán xử lý xong đồng tài liệu, thấy đã đến giờ hẹn, cho dù trên bàn làm việc còn rất nhiều tài liệu chờ anh xử lý, anh vẫn quyết đoán đứng lên, chuẩn bị tan sở.

Trước kia, anh là người cuồng công việc, mỗi ngày tăng ca chỉ là chuyện thường ngày ở huyện, có thể từ sau khi bị tai nạn xe, anh mới đột nhiên lĩnh ngộ mọi thứ, công việc vĩnh viễn xử lý không hết, còn sức khỏe một khi mất đi thì không thể lấy lại được, cho nên hiện tại anh hiểu việc gì cần phải dừng đúng lúc.

Huống hờ, vết thương của anh cũng chưa bình phục hẳn, thể lực lẫn tinh thần cũng không bằng trước đây, tan sở sớm một chút về nhà nghỉ ngơi cũng tốt, quan trọng nhất là...

Anh đói bụng rồi, muốn ăn cơm gà và cá sốt chua ngọt!

Nghĩ vậy, Bàng Sĩ Bán bắt giác mỉm cười, chống nạng đi ra khỏi văn phòng, trong tiếng chào hỏi của đám thư ký, anh đón thang máy, rất nhanh đã xuống đến đại sảnh.

Cô gái đó chắc đang ở bên ngoài chờ anh!

Nghĩ thầm trong đầu, anh chậm rãi ra khỏi cửa chính, không ngờ điều mình nghĩ đâu không thấy, lại thấy cô gái kia bước xuống từ chiếc xe mô tô 125 phân khối, còi nón bảo hiểm trả lại cho tên đàn ông đội nón che hết cả khuôn mặt, cầm túi đồ ăn từ trong tay tên kia, vẻ mặt tươi cười vui vẻ nói gì đó, sau đó mới vẫy tay tạm biệt, nhìn theo hướng tên đó chạy đi.

Chết tiệt!

Thì ra sau khi ra khỏi công ty, cô ta dám hẹn hò với đàn ông, còn lấy cớ đi siêu thị mua đồ ăn — tuy đúng thật cô có mua, nhưng nhất định là canh tới gần giờ đón anh thì mới đi mua!

Không hiểu sao tâm trạng Bàng Sĩ Bán đang vui vẻ nháy mắt lại biến đi đâu hết, lửa giận trong lòng tự dưng bốc lên, khóe miệng tươi cười tắt lịm, sắc mặt đen sì đến nỗi có thể kết nghĩa anh em với Diêm Vương.

“Anh xuống rồi à!” Xách bao lớn bao nhỏ, Hà Thu Nhiên vừa xoay người đã nhìn thấy Bàng Sĩ Bán, lập tức mặt mũi tươi cười chạy tới đón, “Đội tôi lâu không? Tôi cứ tưởng đúng giờ chứ...”

“Không lâu!” Giọng nói lạnh lùng, nét mặt anh rất khó coi, câu gắt nói, “Chỉ là vừa vặn thấy hết chuyện cần thấy thôi.”

Cái gì mà thấy hết chuyện cần thấy?

Hà Thu Nhiên hoang mang không biết Bàng Sĩ Bản đang nói gì, còn chưa kịp phản ứng, lại nghe anh bắt đầu la mắng. “Đi! Còn đứng ì ra đó làm gì? Tôi cũng không phải mời cô đến đây để đứng dòm ngó thiên hạ đâu!”

Dứt lời, Bàng Sĩ Bản mặt mày đen xì đi thẳng tới chỗ đậu xe, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Con của này lại làm sao vậy? Mới trễ có mấy phút thôi mà, làm gì nổi điên chửi người chứ, ai chọc giận anh ta sao? Chắc là vì công ty nhiều việc nên tâm trạng mới bức bối như thế, Hà Thu Nhiên tuy cũng hơi tức giận việc Bàng Sĩ Bản giận cá chém thớt, nhưng vẫn cố gắng kìm nén lại, cô chẳng hơi đâu cãi nhau với anh.

Ái ngờ sau khi lên xe, suốt đoạn đường đi, mặc kệ cô có nói cái gì, hỏi cái gì, mặt anh vẫn đanh đanh trước sau như một, đến Phật cũng phải nổi nóng, huống chi là cô, “Anh Bàng, không phải ai cũng thích bản mặt khó ưa thói tha này của anh đâu, làm ơn đừng có hờ một tí là giờ bộ mặt dọa ma đó ra, cảm ơn nhiều!”

Xổ một tràng mấy lời độc địa mỉa mai người khác, Hà Thu Nhiên cảm thấy thật sảng khoái, tươi cười giả lả nhìn anh, muốn tức giận sao, vậy thì giận cho đã đi.

Khó ưa thói tha?

Bàng Sĩ Bản ngẩn ra một lúc lập tức phản ứng lại ngay, cơn giận của anh lúc này mới thật sự lên đỉnh điểm, trái lại ngoài mặt vẫn lạnh lùng giễu cợt, “Thật đáng tiếc tôi lại chính là ông chủ của bọn họ, cho nên dù về mặt tôi “khó ưa” đến cỡ nào thì những người khác lặng thinh câm nín không dám nói lời nào.”

Mà cái gọi là “những người khác” đó, dĩ nhiên là nói cô rồi, “Đúng vậy! Đúng vậy! Anh đương nhiên là có quyền trưng bản mặt khó ưa của mình ra rồi.....” Giọng nói lộ rõ sự xem thường, cô nở nụ cười tự nhiên đến thân thiện, “Nhưng mà anh có thể nhũ lòng thương xót cho kẻ nghèo hèn như tôi, ứng một chút tiền lương để tôi mua chai xịt phòng diệt khuẩn, nấm mốc, khử hoàn toàn tất cả các mùi hôi thối, gây khó chịu không?”

Lời này vừa nói ra, Bàng Sĩ Bản một lần nữa tức đến nghẹn họng, nói không ra lời, chỉ có thể hung hăng trợn to hai mắt nhìn cô, ánh mắt sắc bén như muốn giết người, Hà Thu Nhiên thì hoàn toàn đứng đưng như không, còn chớp chớp mắt nhìn anh mà cười, trong lòng vô cùng hả hê.

Hồ hớ.....Hiệp thứ tư, cô lại toàn thắng một cách vẻ vang!

Vào buổi tối, vẫn bốn món một canh như mọi khi, món nào cũng đầy đủ sắc hương vị, làm cho người ta nhìn thấy thôi đã thèm nhỏ dãi, nhưng Bàng Sĩ Bản lại chỉ chăm chăm đĩa thịt gà và đĩa cá phi lê sốt chua ngọt kia, chẳng những không động đũa mà về mặt còn ngơ ngác không biết đang suy nghĩ gì, Hà Thu Nhiên đang ngồi đối diện vì còn bức tức chuyện lúc chiều nên cũng chẳng đoái hoài gì đến anh, đặc ý ngồi ăn một mình.

“Là ai?” Bỗng dưng anh lên tiếng hỏi.

“Là ai cái gì?” Nuốt vội miếng cá chua ngọt, Hà Thu Nhiên thắc mắc hỏi lại.

“Còn muốn giả bộ hả?” Tức giận đập mạnh xuống bàn, Bàng Sĩ Bản rút cuộc mất kiên nhẫn, lớn tiếng quát: “Lúc chiều người đàn ông đưa cô đến công ty là ai?”

A! Anh thấy hết rồi sao? Hơi ngạc nhiên trước phản ứng của anh, nhưng Hà Thu Nhiên cũng không để ý mấy, lập tức trả lời không giấu diếm gì cả, “Cậu ấy là đàn em của tôi lúc còn ở đại học.”

Nghe vậy, mặt mày Bàng Sĩ Bản càng thêm nhăn nhó, “Cô với cậu ta đi với nhau làm cái gì?”

“Ăn cơm ôn chuyện cũ.” Vẫn trả lời rất thân thiện, nhưng mà trong lòng cũng lắm tò mò, không hiểu sao anh cứ hỏi mấy vấn đề này làm cái gì?

“Cậu ta làm nghề gì?” Anh từ từ thăm dò, y như cảnh sát đang hỏi cung tội phạm.

Làm nghề gì hả?

Tính điều tra gia cảnh người ta sao?

“Tôi tốt nghiệp khoa điều dưỡng, cậu ấy là đàn em của tôi, còn phải hỏi làm nghề gì sao? Đương nhiên là y tá nam rồi!” Liên tiếp bị hỏi toàn những câu hỏi rất kì quái, Hà Thu Nhiên lườm anh, lên tiếng chế giễu, “Vội lại anh hỏi nhiều như vậy để làm gì? Có cần đem cả hộ khẩu ra nói cho anh nghe luôn không? Hay là để tôi đem cả chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng, thu nhập hàng năm, số tiền gửi tiết kiệm của cậu ấy là bao nhiêu báo cáo một lượt cho anh? Mà mấy chuyện này có dính dáng gì anh đâu mà hỏi chứ, đúng thật là khó hiểu, rành rang làm chuyện ruồi buôi!”

Ồ.....Đúng vậy! Quả thật chuyện này không liên quan gì tới anh, anh hỏi nhiều như vậy làm cái gì chứ?

Bàng Sĩ Bản bị cô hỏi ngược lại mà cứng họng, nhưng mà nhìn cô đi cùng với người đàn ông khác, còn cười nói vui vẻ, trong lòng không hiểu tại sao lại cảm thấy rất khó chịu, rất tức giận. Bây giờ còn bị cô vặn ngược hỏi, anh lại không biết trả lời làm sao, trong lòng nhất thời bối rối vô cùng, lập tức lảng qua chuyện khác, “Y tá là việc của đàn bà con gái, con trai ai lại đi làm y tá? Thật không có tương lai!” Lạnh giọng nhạo báng, vốn chỉ muốn che giấu tâm trạng hoảng loạn của mình, anh nào biết mình vừa mới chọc vào tổ ong vô vàn, vừa nói xong liền thấy ánh mắt lạnh lùng của Hà Thu Nhiên nhìn mình, sắc mặt vô cùng khó coi, tương chừng như cô sắp nhảy bổ vào anh mà đánh một trận như từ, thế mà cả buổi cô lại không nói tiếng nào.

“Làm...làm sao vậy?” Dựa vào sự hiểu biết về cô cho tới bây giờ, Bàng Sĩ Bản đã từng chứng kiến cô khí thế mỉa mai giảng đạo cho anh nghe, cũng

từng lĩnh giáo qua miệng lưỡi sát bén của cô, hay khi cô không ngừng “phun” ra những lời nói độc địa cứ như đang làm lễ rửa tội, nhưng mà chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt lạnh tanh này của cô, cả người nhất thời luống cuống, cảm giác như bản thân vừa giẫm phải mìn.

“Đương nhiên, tổng giám đốc Bàng của chúng ta thật sự rất có tương lai, ai mà dám so bì với anh chứ?” Cô kìm nén lại lửa giận vào trong lòng, giọng điệu đầy chế nhạo cùng châm chọc, “Đàn ông làm y tá thì sao hả? Không trộm cũng không cướp, làm việc chính đáng, xin hỏi “đại” tổng giám đốc đây dựa vào cái gì lại xem thường người ta?” Ngừng một lúc, vẻ mặt cô kinh ngạc như mới vừa tỉnh ngộ điều gì đó, lời nói càng thêm độc địa, “A! Đương nhiên! Anh đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Bàng thị mà! Vừa bước chân ra ngoài, ai cũng tranh nhau nịnh bợ lấy lòng, cho dù chỉ đi ngang đường, cũng sẽ có người đứng ở hai bên vỗ vỗ tay, kêu to anh thật đẹp trai, thật là oai phong, nhiều đó cũng đủ anh tài giỏi đến cỡ nào rồi, chúng tôi nào dám nói gì, đúng không?”

Nói còn chưa dứt, cô đẩy ghế đứng dậy, không để ý bộ dạng anh lúc này đã què quá hóa khủng, liền xoay người đi, đứng tại phía sau Bàng Sĩ Bản tiếp tục buông lời thoả mạ, “Nếu không phải ba anh để lại một gia tài kết sù, thì cho dù anh tài giỏi đến đâu, anh cho rằng anh thật sự có thể ngang ngược lộng hành như bây giờ, miệng còn hôi sữa ngồi lên được vị trí cao chót vót đó à, có thể điều hành một tập đoàn lớn mạnh đó hay sao? Nói cho cùng, anh cũng chỉ là nhờ vào “cái bóng” của ba anh, anh chỉ là một “con tinh trùng” may mắn vớ bờ mà thôi! Nếu như nói đến cống hiến cho xã hội, tôi nghĩ cậu đàn em kia của tôi còn thật sự rất đáng tôn vinh, cậu ta làm việc rất có trách nhiệm, tận tụy với nghề, nhiệt tâm chăm sóc bệnh nhân, năng lực cũng chẳng thua kém gì anh đâu.”

Từng lời từng chữ độc địa y như kim châm có kịch độc của cô dần dần hút theo bóng lưng đã đi xa, Bàng Sĩ Bản kích động giận đến tím mặt, đập bàn “Rầm” một tiếng đứng lên, quay đầu tức giận nhìn bóng dáng cô gái không biết sống chết kia. Mà cô vẫn ung dung bước đi, ngay cả xoay người lại nhìn anh một cái cũng không có, mở cửa đi thẳng vào trong phòng.

Mẹ nó! Cô ta nói vậy là có ý gì? Cô nói anh không bằng tên đàn ông kia của cô sao? Tức giận đến mức vẻ mặt từ hồng lại chuyển thành đen sau đó lại tái mét, Bàng Sĩ Bản nổi con tam bành, chỉ muốn chạy đi tìm cô gào thét rống giận, người thì đã đứng trước cánh cửa đang đóng im ỉm, tay cứ giơ cao rồi lại buông xuống, làm thế nào cũng không dám đập cửa.

“Con mẹ nó! Mình bị điên rồi hả?” Cầm phần tự mắng mình, anh chỉ biết ngồi phịch xuống ghế sofa trong phòng khách, nghĩ mãi vẫn không hiểu là tại sao, rồi tự tức giận, hậm hực với chính mình.

Chó thật ! Sao cứ hề đụng đến cô ta, anh hết lần này tới lần khác đều chịu trận, tự chuốc bực vào thân thể hả ?

Nhưng điều làm anh tức điên lên chính là ở trong mắt của cô, anh chẳng hề bằng một tên y tá nam ! Đúng thật là....

Thật là điên mà!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Sáng sớm hôm sau, Hà Thu Nhiên bị nửa thân dưới khó chịu làm thức giấc, đến lúc vào trong toilet, quả nhiên là MC đã đến, khó trách hôm qua cô lại hoá khí xung thiên, tính khí lại nóng nảy cáu kỉnh như vậy, bị người đàn ông thối tha nào đó làm nhảm vài câu mà đã nổi giận đùng đùng.

Kiểm lý do hợp lý cho sự nóng nảy ngày hôm qua của mình, cô đánh răng rửa mặt xong vẫn cứ như thường ngày cầm khăn mặt và pha một thau nước nóng đi đến một căn phòng.

Làm bộ làm tịch gỗ cửa hai tiếng, đồng thời cũng đợi phản ứng của người trong phòng, Hà Thu Nhiên trực tiếp mở cửa đi vào, mà người đàn ông nằm trên giường đã thức từ lâu, hoặc giả phải nói là... anh cả đêm vốn không có ngủ.

Đúng vậy, Bàng Sĩ Bản quả thật một đêm không ngủ, cả đêm cứ trở mình liên tục, mãi mới nghĩ đến những lời mĩa mai của cô, tức thì có tức, nhưng anh cũng nghiêm khắc kiểm điểm bản thân mình, cũng phải thừa nhận rằng cô nói có một nửa là chính xác.

Hoàn toàn chính xác ! Anh là một cậu ấm thừa kế tài sản từ ba mình, là một con tinh trùng rất may mắn, thế nhưng mà cố gắng của anh cũng chẳng thua kém ai, thậm chí còn nhiều là đằng khác, nếu không thì làm sao anh có thể điều hành và phát triển một tập đoàn có quy mô lớn như Bàng thị được, tập đoàn ngày càng khuếch trương vững mạnh, so với lúc ba anh còn đương nhiệm thì quy mô đã mở rộng không ít.

Điều quan trọng chính là --- anh tuyệt đối không thua kém cái tên đàn em đó!

Chẳng hiểu sao Bàng Sĩ Bản lại cực kỳ so đo tính toán điểm này, về phần nguyên nhân thì... anh cũng chẳng màng đi tìm tòi làm gì.

Cả đêm không ngủ, hai mắt anh đỏ au mỗi một nhìn cô gái khó ưa đó đẩy cửa đi vào, mặc dù vẻ mặt tiêu tuỵ nhưng ánh mắt vẫn như trước trừng trừng nhìn cô, hi vọng cô có thể chủ động mở miệng xin lỗi mình, nếu vậy thì anh sẽ đại nhân độ lượng không chấp kè tiểu nhân, không so đo tính toán mà tha

lỗi cho cô.

Tức thay, ý nghĩa này chỉ là vọng tưởng hảo huyền của anh mà thôi, còn người trong cuộc là Hà Thu Nhiên thì vẫn đứng đững đi thẳng đến bên giường, miệng cũng chẳng mở ra hướng chỉ là lên tiếng nói chuyện, thẳng thừng cởi quần anh ra, đắp khăn nóng lên chỗ xương hông bị thương của anh.

Mẹ nó ! Giờ là sao? Ai là ông chủ ở đây hả, lại còn dám tỏ thái độ với anh nữa à !

Bàng Sĩ Bán chợt cảm thấy bức bối, quyết định giữ tôn nghiêm đàn ông của mình, cô đã không chịu thua, nhận lỗi với anh thì anh cũng tuyệt đối không mở miệng nói chuyện với cô.

Vì thế, bầu không khí trong phòng bỗng ngưng đọng ngột ngạt đến kì lạ, Hà Thu Nhiên phụng phịu, động tác chườm nóng một cách máy móc, mà người kia nằm trên giường cũng im thin thít y chang như cô, hai người cứ như là hai đứa con nít ganh đua tính nhẫn nại với nhau.

Một hồi lâu sau, chườm nóng đã xong, cô lấy khăn mặt về, mà hành động lại giống như vô tình quất mạnh cái khăn vào mông anh thật mạnh, tiếng khăn chạm vào da thịt nghe chan chát, còn Bàng Sĩ Bán thì túm lấy cái mông bị đánh lên đau nhói nhói, tức giận quay ngoắt đầu, ánh mắt trừng trừng hừng hực lửa giận.

Mẹ bà, cô ta có ý đây mà!

Có ý thì sao hả?

Dùng ánh mắt lạnh lùng đáp trả lại cái nhìn của Bàng Sĩ Bán, Hà Thu Nhiên giúp anh mặc quần lại, nhanh chóng thu gọn mọi thứ định đi ra ngoài, ai ngờ một giọng nói tức giận truyền tới từ phía sau -----

"Cô định chiến tranh lạnh với tôi hả?" Rốt cục nhìn không nổi, Bàng Sĩ Bán tự mình phá tan bầu không khí trầm mặc này.

"Không dám!" Quay đầu lại, Hà Thu Nhiên nở nụ cười rất giả tạo.

Thật ra cô không phải là người giận dai, chỉ cần xả được cơn giận là xong, không ghi hận trong lòng, cho nên lúc nãy dùng khăn mặt quất mạnh vào mông Bàng Sĩ Bán xong, cô cũng đã hạ hỏa rồi, về mặt xụ một đồng bí xì hôm nay của cô là do đang trong kì MC, bị nội tiết tố (hormone) trong người ảnh hưởng, không chỉ tâm trạng cáu kỉnh, mà còn không hào hứng mở miệng nói chuyện, cho nên anh mới hiểu lầm cô muốn chiến tranh lạnh.

"Vậy làm quái gì bày cái bản mặt ấy với tôi?" Giận dữ lên án, mà ẩn trong lời nói có gì đó nghe như làm nũng, chỉ là cả chính anh cũng chẳng phát hiện ra.

Lườm anh một cái, Hà Thu Nhiên phát cáu, "'Dì cả' của phụ nữ đến, có quyền nổi nóng!" Dứt lời, cô hậm hực đi ra ngoài.

'Dì cả'?

Bàng Sĩ Bán sững sốt, lập tức hiểu ra ba chữ "'Dì cả'" có nghĩa là gì, ngay sau đó chỉ có thể vuốt vuốt cái mũi không dám hó hé tiếng nào nữa, dù sao thì phụ nữ trong thời kỳ rối loạn sinh lý thường nổi nóng vô cớ, không nói lý lẽ, ờ mà phải nói là cực kỳ không nói lý lẽ.

Nhưng mà... quan trọng là cô không còn giận chuyện ngày hôm qua nữa!

Nghĩ như vậy, người nào đó đang nằm trên giường bỗng cười rất ngây ngô, một đêm không ngủ khiến anh cảm thấy rất mệt mỏi, toàn thân uể oải, vì vậy anh hí hửng nhắm mắt lại quyết định đánh một giấc thật ngon bù lại cho cả đêm trằn trọc ngày hôm qua, mới vừa đi làm có một ngày, anh lại tự động cho phép mình được tịnh dưỡng một ngày.

Bàng Sĩ Bán đánh một giấc ngon lành đến tận trưa, tới khi anh mở cửa phòng đi ra ngoài thì cả căn nhà hoàn toàn tĩnh lặng, không thấy Hà Thu Nhiên đâu cả. Lúc anh bước tới bàn ăn thì cơm trưa đã chuẩn bị để sẵn trên bàn, bên cạnh còn để một tờ giấy ----

Thời kỳ sinh lý, sức khỏe giảm sút, chợp mắt ngủ trưa, cơm nước riêng lẻ!

Tổng cộng bốn câu, mỗi câu bốn chữ, khiến anh phải bật cười...

Làm bốn câu đối à ? Cô đúng thật là tài năng!

Biết tầm tích của cô rồi, Bàng Sĩ Bán cũng không còn lo lắng nữa, ngồi vào bàn ăn trưa, ăn uống xong xuôi, anh đi vào phòng khách bước tới chậu thủy tinh, tâm trạng phơi phới đùa nghịch mấy con cua, mãi đến sau đó không lâu, Chu Mạnh Luân lại tới chơi nữa....

"Này! Tôi đến uống nước táo." Vừa vào cửa, người đàn ông điển trai kia liền cười trừ chọc, đôi mắt phong lưu đa tình cứ ngó lung tung khắp căn nhà hòng kiếm cô gái thú vị hôm trước.

Chẳng biết tại sao thấy Chu Mạnh Luân đưa mắt tìm kiếm Hà Thu Nhiên, Bàng Sĩ Bán tự nhiên lại cảm thấy sao sao ấy, bực tức lấy tay vỗ vào người Chu Mạnh Luân một cái, sau đó lại cười mà cứ như trách móc, "Đừng tìm nữa, hôm nay cậu không có nước táo uống đâu, cô ấy đi ngủ trưa rồi."

"Ngủ trưa?" Vào phòng khách ngồi xuống sofa, Chu Mạnh Luân xoa xoa cằm, cười gian xảo, "Người anh em, tối hôm qua làm trò gì với người ta thế, khiến người ta kiệt sức phải ngủ bù buổi trưa vậy hả?"

"Làm cái đầu cậu, đầu óc đen tối, mở miệng toàn nói mấy thứ nham nhở !" Anh cúi gắt nguyệt Chu Mạnh Luân, mà Bàng Sĩ Bàn cũng chẳng hề cãi lại rằng "khẩu vị không kém tới như vậy."

À ha ! Cũng chỉ mắng cậu bạn của anh đầu óc đen tối, nhưng không hề bác bỏ chuyện hai người xảy ra chuyện gì, có nghĩa là sao đây hả?

Như cảm thấy điều gì đó bất thường, Chu Mạnh Luân nhìn chăm chăm vào Bàng Sĩ Bàn, ánh mắt mờ ám, vẻ mặt cứ cười cợt mãi, đến nỗi chính Bàng Sĩ Bàn cũng không hiểu cậu ta đang cười cái gì, nhìn không nổi đành phải lên tiếng ----

"Cười đã chưa? Cậu đến tìm mình là để cho mình coi bộ mặt cười ngốc nghếch của cậu đó à ? Nếu là vậy thì... thành thật xin lỗi, mình thường thức xong rồi, cậu biến được rồi đó!" Bị cười đến khó chịu, Bàng Sĩ Bàn nổi cáu mắng nhiếc.

"Này người anh em, đừng nói vậy mà! Khuôn mặt tươi cười này của mình không biết đã làm điên đảo biết bao nhiêu cô gái rồi đấy, cũng đừng ghét bỏ mình chứ!" Ung dung khoanh tay trước ngực, Chu Mạnh Luân vẫn ngồi im trên sofa, chẳng hề có ý định cuốn xéo khỏi đây.

Bực dọc thở hắt ra, Bàng Sĩ Bàn nhìn đánh giá Chu Mạnh Luân một lúc lâu, biết cậu ta không có chuyện nhất định sẽ không lên đây tìm anh, cười khẩy nói, " Nói đi! Lần này tới tìm mình, lại định kêu mình giúp cậu trốn Lệ Dung nữa phải không?"

"No, no, no!" Liên tục đóng đưa ngón trỏ, khuôn mặt phong lưu nào nề vô cùng, "Chẳng lẽ là anh em với nhau mà mình cũng không thể tìm cậu tán dóc hả?"

"Chứ không phải từ đó đến giờ thời gian rảnh rỗi của cậu đều "ưu tiên phụ nữ" hết à?" Bàng Sĩ Bàn tiếp tục chế nhạo, nhưng vẫn luôn tay mở một chai rượu Whiskey lâu năm, chuẩn bị cùng người bạn tốt của mình tán dóc.

Vì vậy, hai người đàn ông lười biếng này, sau giờ cơm trưa thông dong thoải mái vừa uống thưởng thức rượu vừa kể chuyện gia đình, cho đến khi Bàng Sĩ Bàn khuyên bạn thân của anh, muốn cậu ta thẳng thắn nói chuyện với Lệ Quyên và cùng nhau đối mặt với mọi chuyện, Chu Mạnh Luân không biết là do muốn trốn tránh hay sao, đột nhiên ngó nghiêng ngó ngửa rồi hỏi ——

“Sĩ Bàn, cậu đã yêu ai thật lòng chưa?”

Nghe vậy, Bàng Sĩ Bàn loáng choáng say không khỏi giật mình, khuôn mặt đỏ au vì rượu trầm tư hết nửa ngày, cuối cùng rốt cục lắc đầu.

Cũng phải nói, do tướng mạo cùng gia thế của anh đều thuộc hàng thượng đẳng, được phái nữ hâm mộ là chuyện thường tình. Tuy đã trải qua tình một đêm với nhiều cô gái, nhưng nếu hỏi anh đã từng thật lòng yêu ai chưa, anh cũng không biết tình yêu thật sự là thế nào, thêm vào đó, vài năm nay, sau khi cha anh qua đời, anh chuyên tâm phát triển sự nghiệp, mỗi ngày đầu tắt mặt tối, bận đến nửa đêm, dĩ nhiên càng không có thời gian yêu đương với ai cả.

Hôm nay nghĩ đến, anh mới giật mình ngẫm lại, bao năm nay anh không hề quen cô định một cô gái nào cả.

“Vậy sao...” Nhìn bạn thân của mình, Chu Mạnh Luân cười rất bí hiểm, “Nếu như tôi nói, cậu sắp lọt vào lưới tình rồi, cậu có tin không?”

“Ồ, tôi không biết cậu đã dối nghề làm thầy bói rồi đấy!” Dựa vào trực giác quái quỷ mà đưa ra nhận định tào lao đó, Bàng Sĩ Bàn không nể tình khinh khỉnh bất bẻ, anh tuyệt đối không tin.

“Cậu giỏi lắm ! Tôi tin là đủ rồi.” Nhún vai không thêm để ý, bản thân Chu Mạnh Luân ngược lại rất chắc chắn.

Cho rằng cậu ta đã say, Bàng Sĩ Bàn mặt kệ cậu ta “ăn nói điên khùng”, nhưng nói đến yêu đương làm anh nhớ đến phụ nữ, mà nhớ tới phụ nữ liền nghĩ đến ai kia đang ngủ trưa trong phòng...

“Mạnh Luân, mình hỏi cậu cái này!” Đột nhiên anh ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy.

“Tớ cho phép cậu hỏi đấy!” Không nhúc nhích, ngồi phịch ở trên ghế sa lon, Chu Mạnh Luân lười biếng cười đáp.

“Cậu nói xem lúc “đi cà” của phụ nữ đến có phải họ luôn khó chịu không?” Nghĩ đến cô gái kia cả hôm qua lẫn hôm nay sắc mặt cực kỳ khó coi, lại dễ nổi nóng, Bàng Sĩ Bàn nhìn không được hỏi thăm bạn tốt “Giáo sư chuyên ngành phụ nữ học”.

Không dám tin những gì Bàng Sĩ Bàn vừa hỏi, tưởng mình nghe nhầm, Chu Mạnh Luân miệng chữ A mồm chữ O nhìn bạn tốt của mình, cho đến khi xác định anh thật sự nghiêm túc, liền cười phá lên, “Ha ha ha... Người anh em, tôi không ngờ cũng có ngày cậu sẽ quan tâm đến vấn đề sinh lý của phụ nữ nha.”

Bị cười, Bàng Sĩ Bàn mặt đỏ bừng, què quắt lên, “Cậu cười cái gì? Tôi hỏi chơi thôi không được sao?”

Mẹ nó! Cái tên lãng tử đào hoa chết bầm này nếu mà còn cười tiếp cũng đừng trách anh không khách khí lập tức gọi cho Lệ Dung, kêu cô ấy tới bắt người.

“Được, được chứ, tổng giám đốc Bàng muốn hỏi cái gì đều được cả!” Len lén lau đi nước mắt ở khóe mắt do cười quá nhiều, Chu Mạnh Luân vờ nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, giả bộ đứng đắn khuyên răn, “Người anh em, cậu phải biết rằng, kinh nguyệt của phụ nữ mà đến thì không phải chuyện đùa đâu – cảm xúc thất thường, hay nổi nóng cũng là chuyện thường tình, nhẹ thì mặt mày bí xị với cánh đàn ông chúng ta, còn nặng thì làm chúng ta phát điên lên đấy!”

Như vậy có phải anh nên tạ ơn trời đất vì triệu chứng của cô gái đang ngủ trưa trong phòng còn nhẹ không?

Bàng Sĩ Bản trầm suy nghĩ, chẳng biết tại sao, lại có cảm giác mình rất may mắn.

Chu Mạnh Luân cũng không biết bạn mình đang nghĩ gì, lại tiếp tục thao thao bất tuyệt nào là hormone, sinh lý, tâm lý và vân vân, từ mọi góc độ đến nghiên cứu thảo luận thời gian hành kinh của phụ nữ, nghe vậy Bàng Sĩ Bản lần đầu tiên tán thưởng sự hiểu biết uyên bác của cậu bạn, cuối cùng, anh đưa ra một kết luận rất vĩ đại—

“Sinh vật hàng tháng lại đổ máu một lần nhưng vẫn không chết, tuyệt đối không thể xem thường!” Ngàn vạn lần không được gây sự với phụ nữ đang trong thời kỳ kinh nguyệt.

“No, no, no!” Lần nữa lắc mạnh ngón trỏ, Chu Mạnh Luân bình luận tinh ranh hơn. “Sinh vật một tháng mà cũng không đổ máu lần nào, càng không thể khinh thường hơn.”

Lời vừa nói ra, Bàng Sĩ Bản lập tức nhìn Chu Mạnh Luân với ánh mắt ngưỡng mộ...

Quả nhiên không hổ là “Giáo sư chuyên ngành phụ nữ học”, bội phục! Bội phục!

“Đi cả” phiền phức cuối cùng cũng đi, Hà Thu Nhiên lại khôi phục tinh thần sáng khoái như xưa, mặc dù thỉnh thoảng không quên phun ra nọc độc, nhưng bình thường đều tươi cười cả ngày với mọi người.

Thời gian qua đi, vết thương của Bàng Sĩ Bản đã bình phục rất nhiều, tuy không cần chống nạng, nhưng đi đứng không thuận tiện và linh hoạt như trước được, anh vẫn đi trị liệu theo định kỳ.

Hôm đó, Hà Thu Nhiên lại lái xe đưa Bàng Sĩ Bản đến bệnh viện, chờ anh làm vật lý trị liệu xong thì cùng về nhà, bác sĩ điều trị suy tư đôi mắt theo lưng anh, sau đó nhanh chóng đuổi theo—

“Anh Bàng... Anh Bàng...”, bác sĩ vội vàng gọi anh lại.

Nghe có người gọi mình, Bàng Sĩ Bản và Hà Thu Nhiên không hẹn mà cùng dừng bước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bác sĩ trị liệu hấp tấp phóng tới như tên bắn.

“Có chuyện gì không?” Cau mày, Bàng Sĩ Bản lòng tràn đầy nghi hoặc.

Kỳ lạ! Bác sĩ trị liệu dặn dò cái gì anh đều làm, còn bỏ sót cái gì sao?

Về mặt nghiêm túc, bác sĩ trị liệu chuyên nghiệp nói: “Lúc này tôi chú ý cách anh đi, cảm thấy anh đi đứng hơi lạ, không giống như bình thường!”

“Lạ là sao?” Bàng Sĩ Bản càng nhìn mặt hơn.

Anh đúng là cũng có cảm giác mình đi không được tự nhiên cho lắm, nhưng anh cho rằng đó là do vết thương chưa lành nên mới như vậy.

“Đúng là như vậy!” Hà Thu Nhiên nghe bác sĩ trị liệu nói vậy cũng liên tục gật đầu phụ họa, “Cân bằng trái phải không đều.”

“Đúng vậy!” Bác sĩ trị liệu kinh ngạc, vui mừng nhìn cô, vẻ mặt kích động như gặp gỡ bạn tri âm. “Đó là bởi vì phần hông dùng sức không đồng đều nên mới như vậy.”

Phần hông dùng sức không đồng đều... Mẹ nó, dám nói anh phần hông dùng sức không đồng đều!

Cúi đầu nhìn nhìn chính mình, lòng Bàng Sĩ Bản nhen nhóm lửa giận, nhưng anh hiểu bác sĩ trị liệu này rất chuyên nghiệp, có gì nói đó, không có ý bôi nhọ anh, nên cuối cùng cũng chỉ có thể nén cơn giận xuống, buồn bực hỏi: “Vậy phải làm sao?”

Bác sĩ trị liệu vỗ vai anh, mỉm cười tuyên bố đáp án, “Cho nên anh phải thường xuyên luyện tập đi ngang để cải thiện tình trạng này.”

Lời này vừa nói ra, liền có tiếng phì cười không nén được phát ra từ ai đó, còn Bàng Sĩ Bản thì mặt mũi lập tức bí xị.

“Anh Bàng, chúc mừng anh đạt được nguyện vọng lâu nay, rốt cục có thể đường đường chính chính đi ngang thật sự rồi.” Đôi mắt đen láy chớp chớp không thể che hết vẻ giảo hoạt, Hà Thu Nhiên cười xấu xa chế nhạo.

Ha ha... Đúng là chuyện vui nhất trên đời mà, quả không uống biệt hiệu “Tổng giám đốc con cua” của anh ta!

Hung hăng trợn mắt liếc cô, Bàng Sĩ Bản bị đá kích đến tái mặt, tức giận đi thẳng ra ngoài.

Mẹ bà! Anh tuy thích con cua, cũng khoe khoang rằng dù mình muốn đi ngang, người ngoài cũng không thể xen vào, nhưng cái gọi là “Đi ngang” là chỉ khí thế thôi, cũng chẳng phải thật sự muốn đi ngang!

Nhìn anh nổi giận đùng đùng rồi đi, bác sĩ trị liệu phát hoảng, không rõ mình nói sai cái gì, mà Hà Thu Nhiên chỉ cười mỉm ra ý bảo “Không có việc gì”, rồi vội vàng đuổi theo.

Thoáng chốc, chỉ thấy hai người một bên trừng mắt giậm chân thô bạo bước đi, một bên tươi cười hớn hở đi trên hành lang bệnh viện, tâm trạng cả hai khác biệt một trời một vực, mãi đến khi đi ngang qua chỗ một hộ lý nam đang đứng –

“Chị Nhiên!” Lý Bách Huân vui mừng kêu to.

Chị? Chẳng lẽ là...

Tò mò dừng lại xem, Bàng Sĩ Bân hung hăng trừng mắt nhìn về phía phát ra giọng nói, trái lại Hà Thu Nhiên thì mặt mày hớn hở vẫy tay chào ----

"Này! Bách Huân, lại gặp nhau nữa rồi."

"Chị Nhiên, chị lại cùng bạn đến đây làm trị liệu hả?" Khuôn mặt sáng sủa nở nụ cười tươi rói, Lý Bách Huân hiếu kỳ nhìn người đàn ông đi cạnh Hà Thu Nhiên, thế nhưng vừa chỉ mới nhìn lên một chút thôi thì đã bị ánh mắt chứa đầy hận thù của anh ta làm cho hoảng sợ, xương sống tê cứng rần rần, mồ hôi lạnh tự động lăn dài phía sau lưng.

Ồ... Anh chưa hề gặp qua người đàn ông đó, đồng nghĩa không có khả năng đắc tội với đối phương, sao anh ta nhìn anh như thể chính mình đã cướp vợ của anh ta thế ?

Hừ! Tướng tá nhìn cũng không tệ lắm, nhưng cũng chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mà thôi, có gì đặc biệt đâu, vậy mà dám lớn tiếng bảo là hơn anh à? Rõ ràng anh so với với thằng nhóc này còn tốt hơn rất nhiều!

Bầu môi nghĩ thầm, Bàng Sĩ Bân vẫn còn âm ức vì mấy lời châm chọc khiêu khích hôm qua của Hà Thu Nhiên, hôm nay nhìn thấy người rồi, anh bức dọc nhận xét thầm một phen, khăng khăng nhận định mình tuyệt đối tốt hơn rất nhiều.

Hà Thu Nhiên cũng không biết mớ bong bóng trong lòng vị tổng giám đốc con cua, vẫn tươi cười hớn hở cùng đàn em của mình hàn thuyên vài câu, mãi cho đến khi...

"Khục khục khục!" Có ý ho khan vài tiếng, về mặt Bàng Sĩ Bân mặt kiên nhẫn thúc giục.

Ấm chỉ rõ ràng đến thế làm Hà Thu Nhiên không thể không lên lườm Bàng Sĩ Bân, mà Lý Bách Huân lại rầu rĩ gãi đầu, tự hỏi bản thân đắc tội gì với người ta mà cũng không biết.

"À... Chị Nhiên, em còn việc phải làm, không cản trở hai người nữa, gặp lại sau!" Dám chắc nếu mình còn ở đây nữa thì trên người thế nào cũng bị ánh mắt sắc như dao bén ấy đâm thủng mấy lỗ, Lý Bách Huân rất thức thời chấm dứt cuộc nói chuyện, nhanh như cắt chuẩn vào phòng điều dưỡng, tránh né về mặt hầm he, nhìn mình đây thù địch.

Thấy thế, Hà Thu Nhiên cũng chỉ có thể nguyền ai đó "thuộc tính con cua", rồi vẫy tay chào tạm biệt đàn em của mình.

Xì! Mới nói chuyện chưa tới hai câu mà đã hối thúc, cũng chẳng phải bão cấp tám, giục cái gì mà giục chứ?

"Ê ê ê, mấy người có thấy không..."

"Dĩ nhiên ! Dĩ nhiên rồi ! Thấy rõ mười mươi luôn..."

"Tôi còn tưởng mình ngủ mơ nên hoa mắt nữa chứ..."

"May là tôi không có nghiện thuốc, bằng không chắc cũng nghĩ mình đang lên cơn nghiện, sinh ra ảo giác..."

Trong tổng bộ của tập đoàn Bàng thị, cảnh tượng hôm nay rất hỗn loạn, tất cả nhân viên các phòng ban hể hễ rảnh rỗi tụm năm tụm bảy xì xào bàn tán, rì tai kẻ nhau nghe, bởi vì bọn họ đều không hẹn mà cùng nhìn thấy một hình ảnh vô cùng hãi hùng --- Tổng giám đốc của bọn họ quả thật đã "đi ngang" rồi.

Đúng vậy! Bàng Sĩ Bân xác thực bắt đầu tập đi ngang --- dưới sự giám sát gắt gao của Hà Thu Nhiên.

Bác sĩ trị liệu đề nghị anh nên "đi ngang" cho tới khi phục hồi lại chức năng đi đứng bình thường, anh muôn phần không muốn đấy, anh đơn giản chỉ muốn có chút khí thế ngang tàng thôi, nhưng nếu quả thực đến đi đứng mà cũng "đi ngang" thì nhìn bộ dáng rất ngớ ngẩn.

Tiếc rằng cái mộng không chiều lòng người, tội phạm quan trọng "dùng sức không đồng đều" kia xấu vẫn hoàn xấu, nếu không nghe theo lời bác sĩ trị liệu, mai một thế nào cũng đi đứng loạn choạng, người xúi quẩy không ai khác mà chính là anh.

Lại thêm cô gái khó ưa kia nặng nề bắt anh phải tập mấy động tác khi gió này, thậm chí sợ ý chí anh không cao, cố ý lười biếng mà ảnh hưởng hiệu quả bình phục, cho nên ép anh từ tập đi thẳng mười kilômét đổi thành tập đi ngang mười kilômét, hơn nữa cô cũng đứng một bên giám sát không rời anh nửa bước, ngày cả anh đến công ty làm mà cô cũng theo luôn tới đây.

Đúng vậy, dưới ánh mắt chuyên nghiệp tinh tường của một y tá ngày đêm giám sát, hôm nay anh kết hợp hai phương thức đi bộ cả thẳng lẫn ngang đi vào công ty, tiếp đó trong sự kinh ngạc lắm phần kỳ dị của đa số nhân viên, anh đau thương đi thẳng vào văn phòng.

Mẹ ! "Vui một mình không bằng mọi người cùng vui", anh xem xét phát thông báo, tuyên bố từ ngày mai trở đi, công ty khởi xướng chiến dịch "tập thể

đục kiếu con cua", khiến cho toàn bộ cấp dưới lúc này miệng chữ A mồm chữ O làm anh khó chịu biết thế nào gọi là "cùng chung hoạn nạn" với Tổng giám đốc nhà mình!

Bên này, Hà Thu Nhiên vốn đang thảnh thơi ngồi trên ghế sofa xem tạp chí giết thời gian, ngẩng đầu lên lại bất gặp Bàng Sĩ Bàn nhìn mình đầy hung tợn, khỏi cần hỏi cũng biết anh đang suy nghĩ gì rồi, nhất thời không kèm được mà buông lời trêu chọc ----

"Chỉ muốn anh phục hồi lại chức năng đi đứng, chứ đâu có kêu anh phục hồi luôn khuôn mặt đâu, mặt mày làm gì bặm trợn thế hả?"

Nghe vậy, Bàng Sĩ Bàn đang ngồi sau bàn làm việc hung hãn liếc xéo cô, cả người bức dọc quát tháo, "Muốn đi ngang thì trong nhà là đủ rồi, cần chi ở công ty cũng bắt tôi làm vậy?"

Mẹ nó! Anh vĩnh viễn không bao giờ quên được vẻ mặt cùng ánh mắt của đám nhân viên ngoài kia lúc thấy anh đi ngang tiến vào công ty, trong khoảnh khắc đó, anh thiếu chút nữa là cầm túi giấy trùm đầu mình lại, để người khác không nhận ra mình.

"Để anh hoàn thành tâm nguyện "đi ngang" ở công ty quá tốt rồi còn gì?" Hà Thu Nhiên ngây thơ vô số tội chớp chớp mắt nhìn Bàng Sĩ Bàn, hà hê cười thâm trong bụng.

Ha ha... cô thừa nhận là ở nhà tập luyện thôi cũng được rồi, chi là cô thật sự rất muốn chứng kiến màn kịch hay khi con cua này đi ngang khắp nơi trong tập đoàn Bàng thị, mà sự thật đã chứng minh --- xuất diễn này quá ư là đặc sắc!

Sao anh lại cảm thấy, không, mà phải là vô cùng cảm thấy cô gái kia đang cố ý chơi anh?

Bàng Sĩ Bàn cực kỳ nghi ngờ "tấm lòng vàng" của cô, chi là.... Tức thật! Rõ ràng bản thân có thể quả quyết tuyệt chấp hành kế hoạch phục hồi chức năng "đi bộ kiếu con cua" này, nhưng chẳng biết tại sao hề nhìn khuôn mặt mỉm cười đáng yêu của cô năn nỉ anh, anh lại không cách nào mở miệng nói chữ "không" được.

Chết tiệt! Anh khẳng định không chỉ xương hông anh bị thương, chi sợ đầu mình cũng bị cái tên tài xế nát rượu kia đụng đến hư não rồi, nếu không thì sao lại cư xử quái dị như thế?

Càng nghĩ càng thấy khả năng này rất có thể xảy ra, anh hần học nói, "Tôi cảm thấy tôi cần chụp CT não."

"Để chi?" Nghe lời lẽ hôm nay của anh rất kỳ lạ, Hà Thu Nhiên tò mò hỏi.

"Tôi nghi ngờ lúc trước bị đụng xe, không chỉ xương hông bị thương, mà đầu cũng bị thương, chi là bác sĩ quá dốt nát, không kiểm tra ra." Về mặt anh nghiêm túc, lời nói sắc bén dựa trên cơ sở hần hỏi, từng lời từng chữ đều đầy hết tội lên đầu bác sĩ.

"Stop", cắt ngang lời anh nói, Hà Thu Nhiên cười nhạo, "Yên tâm! Nếu mà đầu anh thực sự có vấn đề, anh cũng không có bình yên vô sự mà ở ngồi đây đâu!"

Ngụ ý chính là --- khéo vẽ chuyện ! Anh đúng thật rảnh rồi quá suy nghĩ lung tung.

Nghe cô nói tự mình làm rộn chuyện lên, Bàng Sĩ Bàn còn đang định cãi lại, ai ngờ chưa kịp mở miệng thì chuông điện thoại đã reo lên ----

"Alo?" Lấy điện thoại từ túi ra, Hà Thu Nhiên chưa xem ai gọi đến đã bắt máy trả lời, nghe giọng nói quen thuộc bên kia đầu dây, cô mừng rỡ reo lên, "Di Trần, thì ra là di à..."

Thím Trần?

Phản ứng theo bản năng thôi đấy nhé, Bàng Sĩ Bàn cẩn thận lắng tai nghe.

"Vâng... Dạ có... Di yên tâm, anh ta rất khỏe..."

Đang nói anh à?

Nhượng mày đầy ngạc nhiên, Bàng Sĩ Bàn đặc biệt khẳng định nội dung cuộc đối thoại đang nói về mình.

"Con cũng rất khỏe... đúng vậy... Thật hả? Vậy thì tốt quá rồi... Dạ, con sẽ nói lại..." Hón hờ cười tươi, Hà Thu Nhiên hết sức phấn khởi nói chuyện điện thoại, một lúc sau mới chịu kết thúc cuộc gọi.

"Thím Trần nói gì?" Bàng Sĩ Bàn từ nãy giờ đã quan tâm đến nội dung cuộc nói chuyện, vừa thấy cô cúp máy liền lập tức hỏi ngay.

Cười tùm tùm, nét mặt Hà Thu Nhiên nhìn rất vui vẻ, "Di Trần nói là cuối tuần này sẽ trở về."

Ha ha... cô rốt cục cũng có thể thảnh thơi mà nghỉ phép rồi.

"Thím Trần phải về rồi hả?" Bàng Sĩ Bàn ngờ ngạc, dường như không biết phản ứng thế nào cho phải.

"Đúng vậy!" Nói đúng trọng điểm, cô càng híp mắt cười tươi hơn, "Bộ anh quên di ấy cũng đã đến Mỹ được hai tháng rồi sao?"

Điều này cũng nói lên rằng cô đã ở chung với con của này được hai tháng rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh!

Thì ra đã hai tháng rồi... Anh thế mà lại không phát hiện thời gian trôi qua nhanh như vậy!

Ngần ngợ một lúc, Bàng Sĩ Bân còn chưa kịp nói gì thì lại nghe cô lên tiếng tiếp!

"Ráng nhẫn nại thêm vài ngày nữa đi, rồi anh sẽ thoát khỏi tôi ngay thôi, mai mốt cũng không cần phải vì tôi mà tức giận kêu gào la hét nữa, chúc mừng chúc mừng!" Giọng nói tràn đầy vui sướng trên chốc anh, cô thừa biết lòng dạ người đàn ông thường xuyên bị cô chọc tức đến nhảy đànhạch nhĩ gì mà.

Thoát khỏi cô? Cái này cũng nói lên rằng cô sắp rời khỏi đây, hai người sẽ không gặp lại nhau nữa!

Chợt nhận ra đây là sự thật, Bàng Sĩ Bân chẳng hiểu tại sao không hề mừng rỡ, ngược lại còn buồn bực khó hiểu, nói đúng hơn là nhìn bộ dạng vui mừng khắp người của cô, tự nhiên anh lại cảm thấy tức tối, lửa giận không biết từ đâu ra mà bốc lên hừng hực, đương nhiên miệng cũng không tự chủ được mà càu càu nói, "Đúng vậy! Nghĩ đến cuối cùng có thể không cần nhìn bản mặt đáng ghét của cô nữa, tôi thật sự rất vui mừng, vui đến nỗi ngay cả tối ngủ nằm mơ cũng cười nữa, chỉ hận là thím Trần ngày mai sao không trở về luôn đi."

Bởi vì mấy ngày nữa sắp được "trao trả tự do", tâm trạng Hà Thu Nhiên thật sự rất tốt, nghe anh nói mấy lời khó ưa này mà cô cũng phớt lờ luôn, thậm chí còn cười hà hà thừa nhận, "Không sao ! Cho dù anh không thích tôi cũng chẳng sao, chỉ cần tôi thích anh là được rồi."

Cô thích anh?

Lại chẳng biết tại sao nghe cô nói ba chữ này, tim Bàng Sĩ Bân cứ đập loạn xạ, tự dưng trong lòng hân hoan sáng khoái vô cùng, mặt cũng nóng và đỏ lên, mà miệng thì vẫn vờ nghi ngờ, ăn nói cộc lốc gắt gỏng, "Ai kêu cô thích tôi hả?"

Ời---- Tổng giám đốc chúng ta đang mắc cỡ sao?

Rõ ràng vẻ mặt anh trông rất vui mừng, miệng cười mím chỉ, mặt còn đỏ lên nữa!

Nhìn thấy hết biểu lộ "thích muốn chết mà bày đặt giả bộ" của anh, Hà Thu Nhiên lên cười thâm trong bụng, ngoài miệng vẫn thản nhiên nói, "Không cần ai kêu tôi thích cả, tự tôi thích thì được rồi. Phải nói chứ anh là một trong số ít người không sợ nọc độc của tôi, còn khí thế bùng bùng đấu võ mồm với tôi, càng đấu càng cho thấy bản lĩnh đàn ông của anh, nếu không phải không có khả năng thì tôi thậm chí có khi còn quay ngược lại theo đuôi anh nữa là."

Đàn em khoá dưới của cô nói đúng lắm, miệng lưỡi cô rất cay độc, đại đa số đàn ông đều tránh cô như tránh cọp, thế mà anh lại không sợ chết, hết lần này tới lần khác đều cãi tay đôi với cô, mà càng chiến càng dũng mãnh hơn nữa chứ, đôi khi lại còn thích thú cười to vì mấy lời nói độc địa của cô nữa, người đàn ông này đúng thật là sinh vật quý hiếm còn sót lại trên thế gian mà.

Nếu như hôm nay anh không phải là Bàng Sĩ Bân, mà là một người đàn ông khác, chắc hẳn cô đã thử "yêu đương" với anh rồi.

Ngược lại còn theo đuôi anh?

Hai mắt sáng ngời, lòng Bàng Sĩ Bân sướng đến tận trời mây, như muốn la lên cho thỏa thích, thế nhưng lời nói thì cứ y như rằng đi ngược lại hoàn toàn, "Tôi biết ngay cô có ý đồ với tôi mà! Thừa nhận đi! Có phải cô từ lâu đã muốn quyến rũ tôi phải không?"

"Anh Bàng, anh suy nghĩ hơi nhiều rồi đấy!" Liếc mắt, Hà Thu Nhiên phát tay, "Tôi không phải vừa mới nói không có khả năng sao?"

Dứt lời, cô lại cúi xuống xem tạp chí tiếp, tỏ ý cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc.

"Vì cái gì mà không có khả năng?" Tức giận đến mất hết lý trí, ngay cả chính anh cũng giật mình vì câu hỏi lúc này của mình.

Mẹ kiếp ! Anh hỏi cái quái gì vậy hả?

Cứ như là anh mong cô thật sự theo đuôi anh vậy.

Không chú ý lời nói bậy bạ của anh, Hà Thu Nhiên đều dồn hết tâm trí xem báo, lơ đãng trả lời, "Tôi dị ứng với con của..."

Cái gì mà dị ứng với con của? Nói gì thì nói, dị ứng với con của thì đáng gì tới anh chứ?

Chết tiệt! Toàn bộ là viện cớ !

Ngồi sau bàn làm việc, Bàng Sĩ Bân phát câu ký tên lên công văn, chẳng hiểu sao đối với cái gọi là "không có khả năng" của cô, anh lại tức điên lên như thế !

Chương 7

Thấm thoát một tuần lễ trôi qua rất nhanh, lúc đi Trần kéo hành lý về nhà, Hà Thu Nhiên mặt mày hớn hờ vui vẻ đón chào -----

"Di Trần, rốt cục đi cũng về rồi!" Vừa cười vừa nói, cô ân cần xách hành lý của đi Trần vào nhà.

"Đúng vậy! Rốt cục cũng có thể về rồi." Đi vào phòng khách ngồi xuống ghế sofa, đi Trần liền than ngắn thở dài, "Ai nấy đều nói nước Mỹ rất sung sướng, còn có người chỉ muốn đi dân qua đó ở, gặp đi thì miễn bàn. Mới ở hai tháng chăm sóc đứa nhỏ thôi mà đi đã chịu không nổi rồi, tuy là con gái đi muốn đi ở thêm vài ngày nữa, nhưng đi vẫn muốn trở về càng sớm càng tốt."

Nghe vậy, Hà Thu Nhiên phì cười, cố ý trêu chọc đi Trần, "Di Trần à, ý đi nói nước Mỹ còn thua xa Đài Loan phải hông?"

Ai ngờ đi Trần tưởng thiệt, vẻ mặt nghiêm túc gật mạnh đầu, "Đối với mấy người già như đi mà nói thì ở Đài Loan vẫn sướng hơn!"

Nói chứ bà đã quen với cuộc sống và tất tần tật mọi thứ ở Đài Loan này, hôm nay thì ra chợ lựa đồ ăn, mai thì kiểm mấy người bạn già ôn chuyện cũ, không sợ không có chỗ nào giải khuây.

Có thể mới ra nước ngoài nên vẫn chưa quen với cuộc sống bên đó, thêm vào ngôn ngữ lại bất đồng, nếu mà không có con gái hay con rể đi theo thì bà chẳng thể đi đâu được cả, bởi thế nên bà cảm thấy cuộc sống bên đó vừa ngọt ngào vừa buồn chán.

Hà Thu Nhiên cũng lý giải được tâm trạng này, chỉ là muốn chọc bà vài câu thôi, ai ngờ lại nhầm trúng mục tiêu, khiến đi Trần bức xúc liến thoắng kể hết mọi buồn bực trong lòng ra, than thở hết chuyện này đến chuyện khác.

Hai người ngồi trong phòng khách cười cười nói nói một lúc lâu sau đi Trần chợt nghĩ đến gì đó liền hỏi cô, "Thu Nhiên, thiếu gia trong thời gian qua có làm khó gì con không?"

Haiz... Tình tình thiếu gia rất xấu, chắc cũng khiến con bé chịu nhiều tủi thân rồi.

"Đương nhiên không có!" Hà Thu Nhiên cười ranh mãnh, đang lúc đi Trần thở phào nhẹ nhõm yên tâm cô không bị gì, cô lại thỉnh linh phán cho một câu, "Chúng con chỉ là giúp nhau khiến đối phương khó xử mà thôi."

Lời vừa nói ra, đi Trần lập tức chẹn họng, không biết là cô đang nói nghiêm túc hay chỉ là bông đùa, mà Hà Thu Nhiên thấy đi Trần nhìn mình trắng trẻo nhất thời kiềm không được ôm bụng cười sặc sụa -----

"Ha ha ha... đi Trần, đừng quá lo lắng!" Cố xua đi sự bàng hoàng của đi Trần, cô nháy đôi mắt sáng rực của mình tươi cười hớn hờ nói, "Anh Bằng mặc dù không hài lòng về con cho lắm, nhưng miễn cưỡng cũng hoà thuận với nhau được, mọi thứ đều ổn cả, không xảy ra chuyện gì đâu!"

Nghe thế, đi Trần lúc này mới thả lỏng người, chậm rãi hít thở, không thể không nguyền cô, mắng yêu, "Con bé này thiệt là, cứ thích đùa di hoài."

Đi Trần nhìn dáo dác khắp nhà, phát hiện từ khi vào nhà đến giờ không thấy thiếu gia nhà mình, bà liên tục hỏi han, "Thiếu gia đâu rồi? Sao không thấy cậu ấy ở nhà vậy?"

"Đến công ty làm việc rồi." Nhún vai, Hà Thu Nhiên hôm nay không có đến công ty giám sát anh tập "tập thể dục kiểu con cua", cũng bởi vì biết hôm nay đi Trần sẽ trở về nên cô mới đặc biệt ở nhà mà chờ.

Nghe thương tích của thiếu gia đã bình phục còn có thể đi làm nữa, đi Trần cảm thấy vui mừng khôn siết, hào hứng nói, "Thật là tốt quá! Đi biết kêu con đến săn sóc thiếu gia là chính xác mà..."

Mỉm cười, Hà Thu Nhiên đem hết tình trạng hiện giờ của con cua nào đó tường tận nói cho đi Trần nghe, cũng muốn đi Trần tiếp tục thúc giục người nào đó "tập thể dục kiểu con cua" để mau chóng bình phục hẳn, sau khi bàn giao hết thấy mọi việc, cô mới ưỡn người duỗi chân duỗi tay, miệng huyền thuyên vui sướng ----

"Tốt rồi! Di Trần, đi cũng đã về rồi, con cũng nên đi đây." Dứt lời cô lập tức đứng lên, cô thật sự rất thoải mái vì bản thân đã hoàn thành nhiệm vụ quản gia tạm thời kiêm bảo mẫu của mình, rốt cục cũng có thể trở về nhà rồi.

"Hả? Sao con đi vội vậy? Không ở thêm vài ngày nữa ư? Hay là con đợi thiếu gia về luôn đi, ăn một bữa cơm rồi về cũng không muộn mà!" Cũng đứng lên theo Hà Thu Nhiên, đi Trần lựa lời thuyết phục, hi vọng cô sẽ ở lại thêm một chút.

"Không được!" Lắc đầu ngoe nguẩy, Hà Thu Nhiên cười gượng, "Con đã xa nhà hai tháng rồi, con muốn sớm trở về gặp mẹ." Xạo xự, hoàn toàn là viện cớ mà thôi!

Vấn đề ở đây chính là cô sợ đến lúc con của đó trở về, thế nào anh ta cũng lên án cô trước mặt di Trần cho coi, vậy thì sẽ xấu hổ lắm.

Nói chứ, tuy cô không quan tâm anh có ở sau lưng nói xấu cô hay không, nhưng nếu mà anh ta lại thẳng thừng nói trực tiếp trước mặt di Trần, cô sẽ cảm thấy rất áy náy với di.

Do đó cô muốn nhanh chân lẹ tay bỏ của chạy lấy người, đến lúc con của kia muốn nói xấu cô với di Trần cái gì thì mặc kệ anh ta, dù sao thì cũng chẳng phải nói trước mặt cô, mà cũng chẳng hề hấn gì tới cô cả!

Di Trần đương nhiên không biết ý nghĩ gian manh này của cô, tận tình thuyết phục lại an ủi, khuyên bảo cô một hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn chỉ nhận được cái mỉm cười lắc đầu, cuối cùng đành phải từ bỏ ý định.

Sau đó Hà Thu Nhiên phấn khởi kéo hành lý đã thu xếp sẵn, cầm đặc sản mà di Trần đem về từ Mỹ, tung tăng hí hửng như con mèo bắt được chuột rời khỏi khu nhà cao cấp đã ở suốt hai tháng nay, thẳng tiến đến nhà ga.

Huuraaa! Cuối cùng cô cũng có thể bắt đầu nghỉ phép tịnh dưỡng kiêm vui chơi của mình rồi.

Hôm nay, thím Trần sẽ trở về!

Điều này cũng mang một ý nghĩa nhất định đấy! Cô gái kia cũng sắp phải rời khỏi đây...

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Bàng Thị, Bàng Sĩ Bán đang ngồi tại bàn làm việc giải quyết đống tài liệu trong tay, anh ngẩng đầu nhìn về góc tường nơi cô gái kia từng ngồi xem tạp chí, hôm nay sofa lại trông hươu trông hoắc, cả căn phòng điều hòa, cảm giác tro tro xâm chiếm lấy người anh, nét mặt anh ngần ngừ trong giây lát, nhưng chỉ trong tích tắc lại phát cáu.

Mẹ kiếp! Cô gái đó tốt nhất là mau mau rời khỏi đây, anh tại sao lại phải cảm thấy buồn bã tro tro chứ?

Tức giận đến thờ phờ, khoe miệng anh nhếch lên, muốn chuyên tâm tiếp tục làm việc, nhưng không biết tại sao chẳng thể nào tập trung tinh thần được, ánh mắt cứ vô thức liếc nhìn về nơi sofa trống trải kia.

Cứ hết lần này đến lần khác, cuối cùng anh bực dọc bỏ bút xuống đứng phắt lên, mặt mày chăm chăm bí xị, dù là thế anh cũng không quên "trách nhiệm đi ngang" ra khỏi văn phòng. Tuy rằng cả đám thư ký cũng đã quen nhìn cảnh tượng này rồi, nhưng cũng không kìm được mà len lén cười, anh mặc bọn họ cười nhạo mình, vẫn khí khái hiên ngang đi vào thang máy.

Không lâu sau, anh đã ra khỏi cao ốc tập đoàn Bàng thị, vẫy đại một chiếc taxi chờ về nhà.

Hơn 10' sau về đến nhà, lúc anh vừa mới bước vào cửa thì đã thấy di Trần về rồi, còn đang ngồi ở phòng khách sắp xếp mấy đặc sản đem từ Mỹ về.

"Thiếu gia, cậu về rồi!" Nghe thấy tiếng mở cửa, thím Trần liền ngoảnh đầu ra cửa, nhìn thấy thiếu gia đã lâu không gặp, bà lập tức tỏ ra ân cần tươi cười, vội vàng vàng đi ra đón, miệng thì không ngừng hỏi thăm, "Vết thương của cậu sao rồi? Có còn đau không hả..."

"Thím Trần, tôi đã khỏe lại nhiều rồi." Đối mặt với người đã chăm sóc anh từ nhỏ đến lớn, vừa là quản gia vừa là người thân của anh, cho dù tính khí Bàng Sĩ Bán cộc cằn đến đâu cũng thân thiết mỉm cười gần gũi.

Xoay anh xoay xoay cẩn thận xem xét một lúc lâu, thím Trần lúc này mới phấn khích cười nói, "Cậu chẳng những không ốm đi, mà còn mập mập, da vẻ hồng hào, tinh thần sáng khoái nữa, tôi biết ngay nhờ Thu Nhiên chăm sóc cậu là chính xác mà."

Cũng bởi vì ở công ty luôn nhớ tới Hà Thu Nhiên mà bị phân tâm, Bàng Sĩ Bán vì thế mới dứt khoát bỏ ngang công việc đi thẳng về nhà tìm người, giờ nghe thím Trần nhắc tới cô, anh vội vàng hỏi gặng, "Nói đến Hà Thu Nhiên mới nhớ, cô ta đâu rồi, sao không thấy cô ta trong nhà thế?"

"Thu Nhiên đã về nhà rồi." Không may nghi ngờ gì, di Trần lập tức trả lời.

"Đã về nhà?" Bàng Sĩ Bán sững sốt, lặng người đi thật lâu.

"Đúng vậy!" Gật đầu, di Trần đành trách mắng Hà Thu Nhiên vài câu, "Con bé này thiệt là! Tôi kêu nó ở thêm vài ngày mà nó một mực không chịu, kêu nó đợi cậu về rồi mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, thế mà nó chỉ cười lắc đầu, tôi mới vừa về không bao lâu thì nó đã vội vã xách hành lý đi rồi."

Cô gái ấy vậy mà đã đi rồi!

Bàng Sĩ Bán vẫn cứ nghĩ rằng cho dù thím Trần có trở về thì cô cũng sẽ không rời khỏi ngay lập tức, ít nhất thì cũng đợi anh về, nói lời từ biệt với anh đã chứ, thật không ngờ rằng cô ngay cả một lời từ biệt cũng không nói, còn dám len lút bỏ đi, thật là.....thật là hết sức quá đáng!

Cảm giác bức bối và chút gì đó mất mát cứ âm ỉ trong lòng, Bàng Sĩ Bán vô cùng tức giận, không nói hai lời liền lấy điện thoại gọi cho "kẻ đầu sỏ" nào đó, không lâu sau đầu dây bên kia truyền đến giọng nói tràn ngập vui sướng, "A lô", anh tức thì hét rống lên -----

"Cô cuối cùng là có ý gì? Không nói không rằng đã bỏ đi, cô có biết cái gì gọi là tình nghĩa đạo lý không hả?"

Mẹ nó! Muốn coi như không hề có quan hệ gì với anh à?

"Ồ kìa! Anh Bàng, tôi nghĩ mình lúc nào cũng chọc anh tức điên lên, cho nên ngày cuối cùng thế này cũng phải để lại ấn tượng tốt gì cho anh chứ, đương nhiên phải tự động cuốn gói khỏi nhà anh, mắc công anh nhìn thấy tôi lại nổi giận đùng đùng nữa, đây là tôi quan tâm anh đó nha." Bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói mừng rỡ của Hà Thu Nhiên lẫn trong tiếng người ồn ào xung quanh, giọng điệu hớn hờ như thể làm người ta chẳng thấy "quan tâm" đâu cả.

Shit!

Bàng Sĩ Bán giận quá hoá điên, nổi giận ngất trời gầm lên như bị chọc tiết, "Cô bây giờ đang làm tôi phát điên đây, tôi lệnh cho cô lập tức trở lại đây ngay....."

"Alo ! Alo ! Này.....Anh nói cái gì? Sóng ở đây yếu quá, tôi không nghe thấy gì cả.....A! Xe đến rồi, tôi phải lên xe đây, có cơ hội sẽ gặp lại sau, tạm biệt!"

Cũng không biết thật sự có phải do sóng yếu, hay là giả bộ như không nghe thấy, Hà Thu Nhiên đột nhiên cúp máy ngang xương; Bàng Sĩ Bán tức giận ném luôn cả di động, suýt nữa là nôn ra máu, lửa giận trong lòng cứ hừng hực cuộn cuộn cháy.

Mẹ kiếp! Cô cố ý, nhất định là cố ý.

Bên này, thím Trần sững sờ nhìn cảnh tượng thay đổi bất ngờ này, nhất thời không biết phải nói thế nào.

Hai đứa này bị làm sao vậy?

Thu Nhiên đã làm cái gì với thiếu gia, vì sao cậu ấy lại kích động đến như vậy?

Aiz.....Mấy người trẻ thời nay đúng thật là khó hiểu, chẳng thể nào hiểu được họ đang suy nghĩ gì nữa!

"Anh Bàng, chúc mừng anh! Tập đi ngang như con cua quả nhiên hiệu nghiệm, nhìn anh đi đứng đã tốt hơn rất nhiều, phần mông khi dùng sức cũng đồng đều hơn, sau này có thể không cần đến tái khám cũng được." Trong phòng tập vật lý trị liệu của bệnh viện, bác sĩ tươi cười rạng rỡ chúc mừng anh.

Mặt đen còn hơn lọ nghệ, Bàng Sĩ Bán lạnh tanh gặt đầu, đang định đi thi đối phương lại lên tiếng "Đúng rồi! Cô gái lúc trước hay đến với anh đâu rồi? Sao mấy lần gần đây không thấy cô ấy vậy?" Bác sĩ tò mò hỏi thăm.

Dứt lời, Bàng Sĩ Bán tức giận tái mặt, hung hăng trợn mắt lườm bác sĩ vật lý trị liệu, đối phương thì lại ngờ ngàng chẳng biết mình đã nói sai cái gì, anh xụ mặt về đây bực tức thẳng thừng xoay người bỏ đi.

Mẹ! Ông ta đúng là rảnh rồi lo chuyện bao đồng!

Cô gái đáng ghét kia đã về Đài Nam được hai tuần rồi, mà trong hai tuần này, cả người anh lúc nào cũng bức bối khó chịu vô cùng, cứ cảm thấy gì đó bứt rứt trong lòng, tính tình cứ gắt gỏng y như khủng long bạo chúa, hiện tại tất cả nhân viên trong công ty hẳn thấy anh đều vòng đường mà trốn, trốn không thoát thì thế nào cũng bị anh giận cá chém thớt, đến nỗi mà "người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ sầu".

Con thịnh nộ này cứ dai dẳng mà trước sau vẫn không có ai mang cho anh một ly la hán quả, cũng chẳng ai nói móc hòng "hạ hỏa" cho anh cả, khiến tâm trạng anh tồi tệ giờ càng tồi tệ hơn.

Tức chết đi được!

Muốn tìm ai đó để đấu võ mồm mà cũng không có, đúng là không phát điên là không được mà.

Đi thẳng đến bãi đỗ xe, Bàng Sĩ Bán biết rõ tính khí cáu gắt thất thường của mình có liên quan tới cô gái đáng ghét khó ưa kia, anh cũng phát giác sau khi cô rời khỏi, từng giây từng phút anh đều nghĩ đến cô, nhiều đến mức làm người khác phải hoảng sợ.

Bà nó chứ! Anh rốt cục bị chạm dây thần kinh nào rồi hả?

Một ngày không thấy như cách ba thu? Mắc bệnh tương tư?

Ê khoan! Anh vì sao lại dùng câu "Một ngày không thấy, như cách ba thu" và "Mắc bệnh tương tư" để hình dung cảm giác của mình đối với cô chứ?

Chân dòn dập bước bỗng nhiên khựng lại, mặt Bàng Sĩ Bán hết hồng lại trắng xong rồi lại xanh, vẻ mặt không ngừng thay đổi, không biết về mặt này của anh phải nói là vui mừng hay là hãi hùng nữa.

Không thể nào.....Không.....Sẽ không đâu.....

Nhưng mà.....Cũng có thể.....

Có lẽ.....Chết tiệt! Nhất định là thế rồi!

Hồi hộp, ôm lấy ngực tìm đập thành thịch, miệng anh cứ lẩm bẩm suốt. "Đồ điên khùng, thần kinh ! Người con gái như thế mà cũng thích cho được, mất thẩm mỹ của mày hết sức kém cỏi....."

Thì thảo lẩm bẩm không biết là đang nguyên rủa ai, cho đến một lúc lâu sau, Bàng Sĩ Bân hít sâu thở phào một hơi như đã tiếp nhận được sự thật tàn khốc này, cười nhếch mép đầy bí hiểm.....

Quên đi! Mất thẩm mỹ kém cỏi thì kém cỏi, một người hoàn hảo đến một chút khuyết điểm cũng không có mắc công lại để người khác ghen tị ghen ghét nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, anh mỉm cười về hải lòng, lấy trong ví tiền ra một tờ giấy ghi địa chỉ nhà cô mà anh cố ý hỏi thím Trần.

Lúc đó, chính anh còn không hiểu tại sao mình lại muốn biết địa chỉ ở miền Nam của cô, nhưng hôm nay cuối cùng thì anh cũng đã hiểu được.

Nắm chặt tờ giấy trong tay, Bàng Sĩ Bân cười rạng rỡ, thậm chí trong nụ cười còn lấp loé gì đó rất mờ ám.....

Được! Anh nhất định sẽ làm cô không kịp trở tay cho mà xem.

Trong cái nắng chan hoà ấm áp của miền Nam, một người đàn ông thân hình vạm vỡ rắn chắc, khuôn mặt đẹp trai nhìn vào địa chỉ ghi trên tờ giấy, lần tìm theo từng biên số nhà, cuối cùng, anh đứng trước một tòa nhà ba tầng xây theo kiến trúc thời xưa.

Chính là nơi này!

Nhét tờ giấy vào túi, Bàng Sĩ Bân sửa sang lại quần áo theo quán tính, sau đó đưa tay nhấn chuông cửa...

"Leng keng... Leng keng..."

Chuông cửa đổ chưa đầy hai tiếng thì đã có người ra mở, một người phụ nữ hiền lành, phúc hậu ngơ ngạc nhìn anh, "Xin hỏi cậu muốn tìm ai?"

"Xin lỗi, con muốn tìm Hà Thu Nhiên, xin hỏi cô ấy có ở nhà không?" Cười mỉm lịch sự, Bàng Sĩ Bân lễ phép hỏi thăm, trong đầu thì ngầm đoán người phụ nữ trước mặt mình chắc hẳn là bạn thân của thím Trần, mẹ của Hà Thu Nhiên — cho dù không vì hiện tại, thì cũng phải vì tương lai sau này, anh cố gắng thể hiện bản thân tốt nhất hòng tạo ấn tượng tốt với bà.

"Xin hỏi cậu là ai?" Mẹ Hà tò mò hỏi.

"Bác có phải là bác gái không?" Nụ cười rạng rỡ mê hồn, thái độ anh vô cùng niềm nở, thân thiện, "Con là bạn của Thu Nhiên, con tên Bàng Sĩ Bân, con từ Đài Bắc xuống đây tìm cô ấy."

Người miền Nam trời sinh nhiệt tình, mẹ Hà thấy thái độ anh thân thiện gần gũi, cũng không mấy cảnh giác, cười mở nói, "Thu Nhiên nó không có ở nhà!"

"Không có ở nhà?" Bàng Sĩ Bân ngạc nhiên đến ngớ người, vội hỏi lại, "Thế lúc nào cô ấy mới về?"

Lắc đầu, mẹ Hà tỏ vẻ tiếc nuối, "Hôm trước nó đi Nhật Bản chơi rồi, năm ngày nữa mới về."

Ôi ! Con gái vốn rủ bà cùng đi du lịch, nhưng bà lại không thích ra khỏi nhà, vì thế cuối cùng con gái bà đành phải đi một mình.

Vừa dứt lời, về mặt Bàng Sĩ Bân đực ra, trăm lần nghìn lần cũng không ngờ mình dự định làm cô không kịp trở tay, trái lại lại bị chính cô làm cho mình không kịp trở tay.

Chết tiệt ! Ngay cả một chút thông tin về cô anh cũng không biết, mà cô gái đáng ghét đó không hiểu sao lúc nào cũng áp chế hết uy phong của anh, chẳng lẽ cô chính là khắc tinh của anh thật sao?

Mặt Bàng Sĩ Bân đang tươi cười, bỗng cũng xì ra, mặt tái lại, tỏ vẻ ngớ ngàng, cả buổi không nói nên lời.

Nhìn về mặt anh có chút buồn bã cùng thất vọng, mẹ Hà vội an ủi, "Không sao không sao ! Chờ nó về, bác nhất định sẽ nói nó biết con đến tìm nó, để nó gọi điện thoại cho con..." Dừng một chút nghĩ ngợi gì đó, bà hỏi tiếp, "Nó có số điện thoại của con mà phải không?"

"Dạ có..." Như trái bóng bị xì hơi, Bàng Sĩ Bân trả lời ỉu xiu. Anh đoán chừng cho dù có về rồi thì cô cũng sẽ không gọi điện thoại cho anh đâu.

Tức chết đi được! Lúc đến thì hào hứng bao nhiêu thì lúc về lại ủ rũ bấy nhiêu, đúng thiệt bức đến phát điên mà!

Năm ngày sau, cô gái nào đó tinh thần sáng khoái trở về nhà sau chuyến du lịch dài ngày ở Nhật Bản.

"Mẹ, con về rồi nè!" Về vào cửa, Hà Thu Nhiên liền hô to réo gọi, "Mau tới xem con mua gì cho mẹ nè..."

"Đây! Mẹ đây!" Miệng vừa trả lời, mẹ Hà vừa tắt tả chạy ra phòng khách, thấy con gái mình ngồi xổm trước mấy rương hành lý chất đầy đồ đang bị mở toang.

"Ha ha...! Tìm được rồi!" Lục được một túi giấy, Hà Thu Nhiên mở gói giấy và lấy ra một hộp chè dương canh, "Lần trước có người nào đó tặng chè dương canh của Nhật cho mẹ, không phải mẹ nói là rất ngon sao? Lúc con ở Nhật, con cố tình đi tìm tiệm chè này nè, con phải xếp hàng thật lâu mới mua được đó."

Tiệm chè dương canh đó rất nổi tiếng, là bảng hiệu lâu năm, mỗi ngày thực khách ra vào đếm không xuể, ngày nào cũng bán cả trăm phần chè, đi trễ một chút là không mua được, cô sáng sớm đã đến tiệm chè đứng xếp hàng cùng những người Nhật khác mới có thể mua được.

Không ngờ chỉ thuận miệng nói thôi mà con gái bà lại nhớ kỹ như thế, còn đặc biệt xếp hàng đi mua nữa, mẹ Hà tuy trong lòng vui mừng cảm động khôn siết, nhưng ngoài miệng vẫn vờ mắng yêu con gái, "Chỉ là chè dương canh thôi mà, không ăn cũng có sao đâu, con cực khổ đi xếp hàng làm gì không biết nữa?"

"Mẹ à, mẹ thật ra đang mừng và cảm động lắm phải không?" Có ý nháy mắt trêu bà, vẻ mặt Hà Thu Nhiên hiện rõ 3 chữ "Con hiểu mà", "Vui thì nói thẳng ra đi! Úp úp mở mở giữ kẽ như thế là bị nội thương đó nha."

"Ồ, cái con bé này,?" Phi cười, mẹ Hà nhắc đi nhắc lại, "Coi chừng sau này không có người đàn ông nào dám rước con đấy..."

"Làm gì có sau này? Hiện tại cũng chẳng có ai thèm rước con cả!" Nhún vai, cô cười đùa tí tưng đáp lại.

"Con thiệt là..." Mẹ Hà lắc đầu thờ dài, riết rồi chẳng thể nói nổi cái tính con gái bà, nhưng mà nhắc tới đàn ông bà mới sực nhớ chuyện cách đây vài bữa, vội nói, "Thu Nhiên, năm ngày trước có một cậu thanh niên đến kiếm con đấy!"

"Con trai à?" Đang soạn đồ trong hành lý, cô nghe mẹ nói liền dừng lại, Hà Thu Nhiên nghĩ mãi cũng không biết người đàn ông nào cô quen đến tìm cô, theo quán tính cau mày hỏi, "Là ai vậy? Anh ta có để lại tên không?"

"À, có có, nhưng mà mẹ quên mất rồi!" Ha ha cười gượng, mẹ Hà xấu hổ nói.

Aizz... Càng già, trí nhớ càng thuyên giảm, người khác để lại tên, chớp mắt mà đã quên bẵng đi ngay, đúng thật là có lỗi mà.

"Anh ta trông thế nào hả mẹ?"

"Cao cao, nhìn cũng rất đẹp trai..." Nhún mày suy nghĩ, mẹ Hà dựa vào trí nhớ của mình mà miêu tả, "Mắt nhìn cũng sắc sảo lắm, mũi cũng cao, môi cũng mỏng nữa... Đúng rồi! Cậu ta nói mình họ Bàng, cái gì Bàng đây nè, Bàng gì ta, mẹ cũng không nhớ nữa!"

AAAAA --- không thể nào?

Trố mắt há hốc mồm, Hà Thu Nhiên chậm rãi nói ra ba chữ, "Bàng Sĩ Bân?"

"Đúng rồi! Đúng đúng ! Chính là cái tên này!" Vừa nghe con gái nói ra cái tên này, mẹ Hà liền phấn khởi reo lên.

Gặp quý rồi! Cái con của bự tổ chàng kia đến tìm cô gì thế?

Lại muốn tìm cô làm gì?

Gãi rồi lại gãi đầu, lòng Hà Thu Nhiên trăm mối tơ vò không tài nào lý giải được, còn mẹ Hà thì lại vui vẻ liến thoắng---

"Lát nữa con hãy gọi điện thoại cho cậu ta đi, hỏi xem người ta kiếm con có chuyện gì không!"

Nhớ đến cái ngày mình về miền Nam, lúc ở nhà ga cô giả bộ như điện thoại mất sóng ranh mãnh cúp điện thoại của anh, Hà Thu Nhiên đột nhiên rung mình một cái, sợ rằng người nào đó đến tìm cô tính sổ, lập tức bủn rủn đầu, "Không cần đâu! Con cũng lười gọi cho anh ta lắm"

Quả nhiên bị Bàng Sĩ Bân đoán trúng ---- cô vốn không có ý định gọi điện thoại lại.

"Con bé này, bị sao thế hả? Người ta cố tình đến đây tìm con, nói không chừng có chuyện gì đó quan trọng thì sao..." mẹ Hà không tán thành, lên tiếng trách móc.

"Nếu thật có chuyện quan trọng, thì thế nào anh ta cũng gọi điện cho con thôi mà..." Có lý chẳng sợ, cô thoái thác.

Đang lúc hai mẹ con tranh cãi có nên gọi điện thoại nói với người một tiếng hay không, chuông cửa bỗng leng keng vang lên, khiến hai người phụ nữ đang đứng trong phòng khách thoáng chốc sững người nhìn nhau chăm chăm..

"Mẹ đi xem là ai!" Mẹ Hà tiên phong đi ra mở cửa.

Này... đừng nói là anh ta nhé?

Không không không, chắc chắn là không! Cái con của to đừng kia rất bận bịu, sao lại bỏ thời gian quý báu đến Mỹ làm ăn từ Đài Bắc xuôi Nam tìm cô chứ?

Không bao giờ !

Lắc đầu, Hà Thu Nhiên định ninh không phải là Bàng Sĩ Bàn, vì vậy cô vẫn miệt mài soạn hành lý.

Mà ở bên này, lúc mẹ Hà mở cửa thì thấy người thanh niên năm ngày trước đang đứng trước mặt mình, bà cười híp mắt rất vui vẻ--

"Anh Bàng, là cậu à!" Mới nói đến cậu ta, cậu ta đã đến, sao linh quá vậy!

"Dạ phải!" Gật đầu lễ phép trả lời, kể từ lần trước tập kích thất bại, Bàng Sĩ Bàn đếm từng ngày cô trở về, tính toán thì hôm nay là ngày cô gái khó ưa đó trở về Đài Loan, cho nên anh lại xuống miền Nam lần nữa làm cô không kịp trở tay, "Thưa bác, cô ấy đã về chưa?"

"Về rồi! Về rồi! Nó đang soạn hành lý trong nhà đó!" Mẹ Hà gật đầu lia lịa, nhiệt tình nói, "Cậu cũng vào đi Anh Bàng!"

"Làm phiền bác quá!" Mím cười cảm ơn, đẩy mắt Bàng Sĩ Bàn lóe sáng.

Hừ! Cuối cùng cũng trở về rồi, để xem cô còn có thể chạy đâu được nữa?

Mẹ Hà chẳng biết suy nghĩ của anh, vẫn tươi cười vui vẻ dẫn anh vào phòng khách, luôn mồm réo gọi, "Thu Nhiên, Anh Bàng đến tìm con nè!"

Hà... Không thể nào?

Cái con của bự tổ chẳng kia thật sự rảnh đến nỗi đến tìm cô tận mấy lần hả?

Nghe tiếng mẹ gọi, Hà Thu Nhiên chẳng biết tại sao lại giật bắn người, lòng hoảng sợ vô cùng, tay chân luống cuống đứng dậy, lúc ngoảnh đầu nhìn, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của ai đó đứng lúc chạm phải đôi mắt sáng long lanh, sắc sảo và hút hồn của ai đó.

"Cô Hà, đã lâu không gặp!" Nhướn mày đầy khiêu khích, Bàng Sĩ Bàn nở nụ cười tươi, nụ cười ấy... rất là nguy hiểm.

"Ha ha..." Gượng cười mấy tiếng, Hà Thu Nhiên nhớ đến chuyện mình từng cúp điện thoại của anh, tự dưng hơi chột dạ, vội giả là đáp, "Không lâu! Không lâu! Cũng mới ba tuần thôi mà."

Oái -- cái con của này chẳng lẽ thù dai vậy sao, chỉ vì bị cúp điện thoại mà cố tình tìm mình tính sổ?

"Àaaaa --"Bàng Sĩ Bàn có ý kéo dài, giọng nói cuốn hút nhưng lại đầy nguy hiểm, "Tôi thì lại cảm thấy rất lâu."

Mẹ kiếp! Suốt ba tuần nay cô khiến anh ăn không ngon, ngủ không yên, lòng bồn chồn sốt ruột, một ngày trôi qua cứ dài như một năm, thế mà cô lại dám bảo là "không lâu" ? Đúng là làm người ta tức điên lên mới chịu được!

Con tức giận dâng trào như sóng thủy triều, anh hung dữ liếc mắt nhìn "kẻ đầu sỏ" cả buổi trời không chịu nói gì.

Mà Hà Thu Nhiên cũng chẳng biết anh là đang giận chuyện gì, chỉ có thể gượng cười tỏ vẻ vô tội.

Ngược lại, bà Hà nhạy cảm nhận ra hai người có gì đó kì lạ, lo lắng không biết mình cho cậu thanh niên kia vào có đúng không nữa?

Bầu không khí đang căng thẳng, Hà Thu chợt nhìn anh từ đầu đến chân với ánh mắt dò xét, lắc đầu ngoe nguẩy, "Sao mới không gặp ít lâu mà anh đã ốm đi nhiều vậy?"

Kỳ lạ! Tay nghề của di Trần so với mình tốt hơn nhiều, sao cô mới đi không được bao lâu mà anh lại ốm như vậy?

Không nghĩ tới cô quan tâm mình ốm đi, Bàng Sĩ Bàn cũng không dám nói ra nguyên nhân sụt cân, nhưng tâm trạng cũng vui lên nhiều, miệng cứ cười tùm tùm mãi, anh cũng không trả lời thẳng câu hỏi, ngược lại còn trêu chọc cô, "Sao hả? Khách đến nhà mà không định tiếp đãi tử tế sao?"

Hừ, khách không mời mà tới cũng được coi là khách hả?

Âm thầm liếc mắt, Hà Thu Nhiên không biết tại sao anh lại đến đây tìm cô, nhưng thâm nghĩ không chuyện quan trọng ắt hẳn anh cũng chẳng đích thân tới đây tìm mình, thế nên cô quyết định dẫn anh ra ngoài để hỏi rõ ràng ngọn ngành rốt cục là chuyện gì.

"Mẹ, con đi ăn cơm với bạn, buổi tối không cần nấu phần con." Ngoảnh đầu lại, cô nói với mẹ một tiếng.

Mẹ Hà từ nãy giờ bị hai người làm cho sợ, tức thì kéo cô sang một bên nói nhỏ, "Thu Nhiên, không có chuyện gì chứ? Có bị gì nguy hiểm không? Con có đắc tội người ta chỗ nào không hả?"

Trời ạ... Sao lại thành ra như vậy?

Rõ ràng lần trước đến cậu ta còn lịch sự nho nhã, còn rất lễ phép nữa, sao giờ mặt mày cứ như hung thần ác sát thế này?

Hà Thu Nhiên nghe mẹ nói thế bỗng cười rộ lên, nhưng thấy mẹ lo lắng cho mình, cô vội trấn an, "Mẹ, không có việc gì đâu! Anh Bàng này là thiếu gia của di Trần đó, là thương binh mà di Trần nhờ con chăm sóc hộ hơn hai tháng đó."

"Hóa ra là cậu thiếu gia hiền lành tốt bụng đó à!" Nghe là người quen, bà Hà cũng yên tâm phần nào, khuôn mặt vốn khấn trương, lo lắng lập tức niềm nở, tươi cười nói, "Con nhớ tiếp đãi người ta cho tốt, nhớ là đừng có sơ sài đó biết chưa!"

"Được rồi! Được rồi!" Cô biết mẹ nghe là người quen của dì Trần thì thế nào cũng yên tâm mà, Hà Thu Nhiên mỉm cười cảm túi tiền, quay sang liếc con của to bự đang đứng chắn dần bên cạnh. "Khó có dịp anh tới Đài Nam, hôm nay tôi mời khách, đi thôi!"

Dứt lời, cô đi trước dẫn đường, mà Bàng Sĩ Bán lễ phép chào mẹ Hà rồi cất bước theo sau, miệng thì lại nở nụ cười tươi rói, lòng toan tính xem lát nữa làm thế nào "giết" cô đến không còn đường lui.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

"Đây mà là thành ý mời khách của cô đó sao?" Ngồi trong tiệm lẩu "Chỉ 299 đồng, ăn thật no" ồn ào huyền ảo, Bàng Sĩ Bán xanh mặt bắt đầu gào thét.

"Rất ngon mà, không phải sao?" Ăn lấy ăn để đồ ăn trong nồi lẩu nóng hổi, bốc khói nghi ngút, Hà Thu Nhiên chẳng cảm thấy gì không ổn cả, thậm chí còn phần khởi vô cùng. "Làm ơn, đừng có chê nữa! Tôi có phải là đại gia gì đâu, giờ còn đang tạm nghỉ không lương, hơn nữa tôi mới ở Nhật Bản về, cũng xài hết sạch tiền rồi, mời anh tới quán lẩu "Chỉ 299 đồng, ăn thật no" này đã là rất có thành ý lắm rồi đó."

May là cô chưa có dẫn anh đến chợ đêm để ăn đâu đấy!

Nghe vậy, Bàng Sĩ Bán liền tức đến hộc máu. "Chẳng lẽ chúng ta đi ăn cơm, tôi lại có thể để cho cô trả tiền hả?"

Mẹ kiếp! Sao cứ hễ cô nói ra câu nào là anh phát điên nổi nóng lên thế hả?

"Tôi đã nói tôi mời khách mà..." Cô trưng ra vẻ mặt vô tội.

"Cô mời khách, tôi trả tiền, không được sao?" Anh dám chắc mình tức giận đến đâu cũng bốc khói luôn rồi.

"Sao anh không nói sớm!" Cảm thấy mình bị tổn thất trầm trọng, Hà Thu Nhiên trợn mắt chỉ trích anh, "Biết vậy tôi đã chọn nhà hàng đắt tiền nhất rồi."

Giờ còn dám trách người lại anh sao?

Bàng Sĩ Bán tức đến muốn rống lên, nhưng anh vẫn cố gắng kiềm chế cơn giận mình lại... Không được! Anh không phải đến tìm cô đâu vô mồm, không thể để bị dất mũi được!

Haiz! Xem ra đã bị anh nhìn thấu mảnh của cô rồi.

Gãi gãi đầu, phát giác anh nhanh chóng kiềm chế cơn giận bình tĩnh lại, hai tay Hà Thu Nhiên nắm vào nhau, mới chỉ có ba câu nói của cô mà anh đập trúng thuốc nổ nổi khùng lên, trong lòng cô cũng khoái trá hả hê lắm.

"Được rồi! Thưa ngài tổng giám đốc vĩ đại, anh có tình tới tìm tôi chi thế?" Cười hi hi, cô cũng không giận nữa, vừa mở miệng nói đã đi thẳng vào vấn đề chính ngay.

Bà mẹ nó, ánh đèn chẳng lung linh đẹp để gì, bầu không khí không phù hợp chút nào, cũng chẳng lãng mạn gì cả, thật sự muốn anh nói ra ở đây sao? Lần tỏ tình đầu tiên của anh lại bị vùi dập ở nơi quỷ quái này sao?

Diên thật! Điều tại cô cả, bao nhiêu nhà hàng lãng mạn lại không chọn, hết lần này tới lần khác lại chọn chỗ này!

Càng nghĩ càng giận, Bàng Sĩ Bán phùng mang trợn má nhìn ai đó ngồi chễm chệ phía đối diện, do dự đấu tranh cả buổi anh cố gắng lắm mới mở miệng nói được một câu, "Tôi nhớ nước là hán quả của cô."

"PHỐC —" Cá viên từ trong miệng Hà Thu Nhiên bay vào ra, cô cười nắc nẻ không thôi, "Anh xuống Đài Nam hai lần chỉ để nói với tôi điều này hả? Muốn uống nước là hán quả thì cứ kêu dì Trần làm cho anh uống là được mà!"

Ha ha ha... Đây mà là lý do à?

"Làm sao giống được!" Bàng Sĩ Bán vừa tức giận vừa xấu hổ cau kinh gất lên. "Thật ra tôi..."

"A a a a —"

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên, không những cắt ngang câu nói của Bàng Sĩ Bản, đồng thời làm cho Hà Thu Nhiên theo quán tính quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh kia.

Cả hai chỉ thấy một đứa bé chừng sáu tuổi đang đùa giỡn la ó om sòm nhảy lên nhảy xuống, tiếng thét chói tai lúc nãy đúng là phát ra từ miệng đứa bé này, mà điều đáng ngạc nhiên hơn chính là mẹ và dì của nó còn ở bên cổ vũ nữa chứ.

Mẹ kiếp! Thằng nhóc kia ở đâu ra thế? Muốn chết hả?

Bàng Sĩ Bản giận dữ nhìn đứa bé kia lườm lườm, mà đứa bé hình như trời sinh trực giác nhạy bén, thân hình nhỏ bé run lên, im ngay lập tức.

Thấy thế, anh hài lòng gật đầu, mà Hà Thu Nhiên không để ý đứa bé nữa mà quay lại nhìn anh.

“Anh vừa rồi muốn nói gì?” Nhét một miếng thịt vào miệng, cô tiếp tục hỏi anh.

“Tôi...” Anh nói lại lần nữa.

“A a a a —”

Tiếng thét chói tai chói tai lại vang lên lần nữa cắt ngang lời Bàng Sĩ Bản, làm anh suýt chút nữa biến thân thành Siêu Xayda — nếu như ánh mắt có thể giết người, lưng thằng nhóc nghịch ngợm đó đã ghim hai con dao nhọn sắc bén rồi.

Trực giác nhạy bén của thằng nhóc kia lại phát huy tác dụng, nó rùng mình nhảy phắt xuống ghế, xoay qua xoay lại như muốn vận động cơ thể để xoa sạch ớn lạnh trên lưng mình.

Thấy anh hai lần đều bị ngắt lời giữa chừng, bực tức mà không có chỗ trút, Hà Thu Nhiên suýt chết ghen vì cười, vẫy tay cố gắng thu hút sự chú ý của anh, “Được rồi! Hiện tại không có gì rồi, anh nói mau đi!”

Về mặt cảm giận, Bàng Sĩ Bản hít sâu một hơi nói tiếp “Tôi...”

“A a a a —”

Tiếng thét khùng khiếp vang lên giữa tiếng huyền não ồn ào khiến cho trán của người nào đó nổi gân xanh chẳng chịt, mà Hà Thu Nhiên trên ghế muốn nhin cười cũng không nhin được nữa.

Ha ha ha... Đúng là buồn cười thiệt mà!

Chết tiệt! Nếu không cho thằng nhóc nghịch ngợm kia một bài học, sau này làm sao anh còn mặt mũi mà “đi ngang” chứ.

Bực dọc trừng mắt nhìn cái người đó không có lương tâm đang cười nghiêng ngả, Bàng Sĩ Bản thừa dịp thằng nhóc con kia đang định la tiếp, anh đưa tay ngoắc nó lại.

Hà? Kêu nó hả?

Thằng nhóc không biết anh kêu nó làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đi qua.

“Nhóc con, nhóc còn dám làm ồn nữa, anh đây sẽ đem mẹ và dì nhóc bán lấy tiền, biết chưa hả!” Mặt mày âm hiểm đáng sợ nhìn thằng nhóc, anh nghiêm khắc dạy dỗ nó.

Tiếng nói chuyện tuy không lớn cũng không nhỏ, nhưng cũng đủ để cho mẹ lẫn dì của đứa nhỏ ở bàn bên cạnh nghe được, hai người lớn lập tức im lặng, về mặt bối rối vầy con mình mau trở về bàn; mà đứa bé kia dường như bị hù dọa đến khiếp sợ, không dám làm ồn nữa, ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi.

Rất tốt, rốt cục đã yên tĩnh!

Bàng Sĩ Bản rất hài lòng, đang định cười đắc ý thì đứa nhỏ đột nhiên vòng trở lại, về mặt chờ mong hỏi anh ----

"Có thể bán ba thôi được không?" Về mặt tiểu quỷ này rất chân thành.

"Không được! Anh đây cần giống đực để làm gì?" Bàng Sĩ Bản dứt khoát cự tuyệt, chẳng qua là nghe thằng nhóc con này hỏi câu như thế khiến anh dờ khóc dở cười, vốn đang hùng hực lửa giận cũng bị dập tắt hết rồi.

"Vâng..." Thằng nhóc con lòng đầy thất vọng quay về bàn.

Ngồi một bên xem hết vở hài kịch này, Hà Thu Nhiên cười đến chảy cả nước mắt, luôn miệng chế nhạo người nào đó, "Thì ra anh muốn giống cái à? Tôi nghĩ người mẹ và dì của thằng nhóc nếu biết anh có giá trị thế nào, không chừng họ sẽ đồng ý ngay đấy."

"Điện khùng!" Bực dọc chửi bới, Bàng Sĩ Bản tức giận đến đỏ mặt tía tai, "Này toàn do cô hại cả! Tôi đã nói là không đến quán lẩu 299 đồng này rồi mà!"

"Được rồi! Được rồi! Toàn là lỗi do tôi cả, được chưa hả?" Không để ý anh cần nhắc, cô phát tay phát tay nói cho qua chuyện, Hà Thu Nhiên lại nhắc tới chuyện lúc nãy, "Không còn ai làm phiền nữa rồi, anh muốn nói gì thì nói đi!"

Vừa nghe cô nói xong anh càng thêm bối rối, Bàn Sĩ Bàn bắt đầu áp úp lấp ba lấp bấp.

Tức thật ! Lúc nãy mới có chút dũng khí, lại bị thằng oắt con kia làm cụt hứng, toàn bộ khí thế cũng mất luôn, hại anh giờ không biết phải nói như thế nào.

Nhưng nếu như bây giờ không nói rõ ràng, không chừng lát nữa lúc anh định nói thì lại bị người khác ở đâu ra phá đám nữa.

Càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn, Bàn Sĩ Bàn quyết định không thể trì hoãn thêm nữa, anh hít sâu một hơi lên tinh thần, khí thế bùng bùng nói thật to, "Hà Thu Nhiên, anh thích em, chúng ta quen nhau đi!"

"Phốc-----" Hà Thu Nhiên vừa mới uống miếng nước liền như tiên nữ rải hoa phun hết ra, ho đến sặc sụa không thôi.

"Khục khục khục... Anh, anh mới nói cái gì?"

Má ơi! Là cô nghe nhầm hay là đầu anh bị chạm dây nào rồi?

Lần đầu tỏ tình khó khăn nhất cũng đã có thể nói ra, cho nên dù có nói lần thứ 2, thứ 3 thì hoàn toàn không có vấn đề gì, rất ư là dễ dàng.

Bàn Sĩ Bàn càng hùng hổ mở miệng nói, "Anh nói anh thích em, nghe rõ chưa? Có muốn anh nói lại lần thứ ba không?"

Cha mẹ ơi! Đây là thật, không phải cô nghe nhầm!

Hà Thu Nhiên kinh hãi há hốc mồm, nghẹn họng trợn trối nhìn anh thật lâu, rốt cục nhịn không được áp tay lên trán anh, vẻ vô cùng lo lắng, hỏi thăm anh, "Anh không phát sốt chứ?"

"Phát sốt cái đầu của em!" Nhanh chóng chụp lấy tay cô, Bàn Sĩ Bàn nổi giận, "Anh vất vả lắm mới lấy hết dũng khí tỏ tình với em, em thế mà dám nói anh phát sốt? Đây mà là đạo đức của người được tỏ tình sao?"

Mẹ nó! Yêu cô gái này thế nào anh cũng bị tức đến chết bất đắc kì tử cho xem

"Trùng mắt hồ báo hét to thô lộ tình cảm với người ta cũng chẳng giống biểu hiện của người đang tỏ tình..." Hà Thu Nhiên cũng bất mãn nói thầm, anh cũng ngang ngửa với cô vậy thôi, mắng chửi cái gì chứ.

Bị chặn cứng họng, Bàn Sĩ Bàn cắn giận hét toáng lên, "Vì sao anh có thể thích được em..."

"Vì sao tôi lại bị anh thích..." Hà Thu Nhiên cũng chẳng chịu thua hét lên ai oán.

Chẳng lẽ được anh thích lại là chuyện xấu hổ vậy sao?

Những cô gái khác có cầu cũng không được!

Bàn Sĩ Bàn chán nản, lòng tràn đầy khó chịu, nhưng chưa kịp rống lên thì đã nghe Hà Thu Nhiên lên tiếng nói ----

"Nói thật, tính tôi thì tôi tự hiểu lấy, một là tôi chẳng phải tiểu thư đài các hiền lành dịu dàng gì cả, hai là nói chuyện cũng độc mồm độc miệng nữa, lúc trước anh thường bị tôi chọc nổi giận đùng đùng, thế mà anh còn thích tôi, không phải là tự ngược đãi bản thân mình sao?" Cô thật sự nghi ngờ con của to lớn đang ngồi trước mặt mình chắc chắn "mắc bệnh không tiện nói ra", nếu như không thì sao tự dung lại thích bị cô hành hạ?

"Em mới mắc chứng tự ngược đãi thì coi!" Trợn mắt tức giận mắng mỏ, Bàn Sĩ Bàn biện bạch, "Tính tình của anh còn tệ hơn cả em, nói chuyện cũng không êm tai chút nào cả, hơn nữa chúng ta cũng tám lạng nửa cân, kỳ phùng địch thủ, quá lắm thì cũng cãi nhau ầm ĩ mà thôi, không có gì khác biệt cả!"

Hơn nữa việc cãi nhau như cơm bữa rồi còn nó những lời cay độc với nhau, hai người cũng đã sớm trải qua rồi, cả hai cũng rất thích thú, không phải sao?

"Huống chi..." Dừng một chút, anh hơi xấu hổ đỏ mặt, nhưng lại cố ý giả vờ bùng bùng khí thế nói to, "Trước kia em từng nói em cũng thích anh, lại muốn theo đuổi anh, giờ anh cho em cơ hội, mau thực hiện lời mình đã nói đi!"

"Tôi cũng từng nói chúng ta không thể nào mà!" Liếc mắt, cô không ngần ngại nhắc nhở anh lần nữa.

"Sao lại không thể nào?" Nghĩ đến cô lúc ấy đúng là có nói ba chữ này, Bàn Sĩ Bàn lại nổi giận lôi đình, "Anh không có chê em!"

"Thế nhưng tôi lại ghét anh!" Trong nháy mắt cười châm biếm, Hà Thu Nhiên thông dong nói ra từng chữ.

"Hà Thu Nhiên!" Bàn Sĩ Bàn tức giận rống to lên, cảm giác tình cảm chân thật của mình bị người ta giẫm đạp không thương tiếc.

"Xin lỗi xin lỗi, tôi chỉ nói giỡn thôi, đừng nóng đừng nóng!" Nhìn thấy sự đau đớn, tổn thương hiện lên trong mắt anh, Hà Thu Nhiên cảm thấy mình đã

đùa quá trốn, lập tức lên tiếng xin lỗi, bởi cô biết tình cảm chân thật của một người không thể để người khác tùy ý chà đạp được.

"Vậy em định thế nào?" Nín thở chờ đợi phản ứng của Hà Thu Nhiên, đây cũng là lần đầu tiên anh căng thẳng trước con gái.

Thấy anh nghiêm túc như thế, Hà Thu Nhiên cũng đứng đắn lại, suy nghĩ cả buổi cô mới nghiêm túc trang trọng trả lời, "Tôi không biết, tôi cần có thời gian suy nghĩ." Tình cảm không phải là trò đùa, cũng không thể tùy tiện chơi đùa được, cô cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Bàng Sĩ Bàn thấy bức bối trong người, không hiểu sao giá trị bản thân mình lại trở nên kém đến vậy?

Nhưng nếu cô đã nói cần suy nghĩ lại thì cũng có nghĩa anh vẫn còn hy vọng, cho nên anh rất phong độ gật đầu đáp lại, "Được, anh cho em một tuần để suy nghĩ, đến cuối tuần anh muốn có câu trả lời cuối cùng của em."

Dứt lời, anh cười xảo quyết, bởi vì thực tế trong lòng anh đã có sẵn một quyết định rồi...

Hừ! Nói cho thời gian suy nghĩ cho có vậy thôi, trên thực tế, Bàng Sĩ Bàn lần đầu theo đuổi con gái, há sao để cô có cơ hội cự tuyệt chứ.

Đừng ngốc thế chứ! Chỉ cần là người Bàng gia đây muốn, nhất định anh phải có được.

Rốt cuộc thì con của đó thích cô từ khi nào?

Từ sáng đến tối ở chung với nhau suốt hai tháng nay, hai người bọn họ không phải đều cãi nhau âm ỉ, suốt ngày đấu võ mồm cay cú với nhau sao, chẳng lẽ con của đó nảy sinh tình cảm với cô từ dạo ấy?

Buổi tối, Hà Thu Nhiên nằm trên giường của mình, đầu óc mơ màng nghĩ đến cảnh tỏ tình lúc nãy, cuối cùng nhịn không được lại tự nở nụ cười.

Nói thật ra lúc nghe anh tỏ tình, cô tuy là tỏ ra tỉnh táo, thậm chí còn chọc ghẹo anh, nhưng trong lòng lại bối rối vô cùng, đầu óc cứ quay mòng mòng tưởng chừng như đó là chi mơ.

Thành thật mà nói thì Bàng Sĩ Bàn không tệ, ngày thường cũng không có tin tức giật gân gì như mấy tên nhà giàu khác, hơn nữa sản nghiệp lại lớn, mỗi người phụ nữ đều ao ước có thể bắt được con rùa vàng này, lại thêm anh lại không sợ mấy lời cay độc của cô, mà hai người cãi nhau cũng rất thú vị, thật sự không có gì bất bệ được.

Đây chính là suy nghĩ của cô về anh đó sao?

Hốt hoảng với suy nghĩ của mình, Hà Thu Nhiên vẫn còn ngỡ ngàng thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô lấy lại tinh thần vội cầm điện thoại ở đầu giường lên nghe -----

"Alo?" Giờ này ai còn gọi nữa?

"Thu Nhiên, là di Trần đây!" Giọng nói di Trần vang lên ở đầu dây bên kia.

"Di Trần, sao giờ này di còn gọi con, di sao chưa đi ngủ nữa?" Hà Thu Nhiên hơi kinh ngạc, dẫu sao giờ cũng không còn sớm nữa.

"À.... là thế này... Di muốn hỏi con một số chuyện..." Áp úng nói, di Trần có chút do dự.

"Hỏi con?" Hà Thu Nhiên cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn cười hỏi tiếp, "Di Trần, di hỏi đi ----- tuy nhiên con không dám chắc có biết đáp án hay không thôi."

Hít một hơi thật sâu lấy can đảm, sau đó di Trần mới dám nói tiếp, "Thu Nhiên, di Trần hỏi con, thiếu gia cậu ấy có phải... Có phải yêu con gái nhà ai rồi phải không?" Mấy chữ cuối cùng bà nói rất nhỏ, như sợ bị ai nghe thấy.

Nghe thế, Hà Thu Nhiên có tật giật mình, căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi, cười gượng hỏi lại, "Di Trần, sao di lại nghĩ vậy?"

Chẳng lẽ di Trần phát hiện con của đó thích cô sao? Hay là anh xảo quyết tìm di Trần đến thuyết phục cô?

Mẹ ơi! Đừng bao giờ để hai tình huống đó xảy ra nha, bởi vì di Trần mà biết thì đương nhiên mẹ cô cũng biết, thế nào sau đó cô cũng bị bắt ra tra khảo cho xem.

Đáng sợ! Vô cùng đáng sợ! Nghĩ đến cảnh mẹ cứ leo đèo theo cô hỏi này hỏi nọ, cô chắc phải "trả lời đến toét miệng" luôn quá.

Không biết được rồi rấm trong lòng cô, di Trần vẫn ôn tồn nói, giọng nói di Trần khó dấu lo lắng, "Chẳng hiểu sao nhiều tuần nay thiếu gia trông rất lạ, thường xuyên như người mất hồn thất thần suy nghĩ gì đó, có khi gọi cậu ấy vài lần cậu ấy mới nghe, hơn nữa ăn cơm cũng ít hơn trước, cả người gầy gò hẳn đi. Di chưa từng thấy cậu ấy như thế, trong lòng dù rất lo lắng nhưng lại không dám hỏi thẳng, nên đành phải gọi điện hỏi con."

Đến lúc này, Hà Thu Nhiên mới nhớ tới lúc gặp con của to lớn kia sao lại thấy anh ốm đi, khi đó cô hỏi nhưng anh không trả lời, cho nên cô cũng không để ý nhiều, hôm nghĩ lại thì chẳng lẽ là vì....

Nghĩ đến khả năng nào đó, cô không khỏi bật cười, trong lòng lại nao nao cảm giác rung động.

Thì ra con cua ngang ngược nóng nảy, luôn tràn đầy tự tin, nói đúng hơn là "cuồng vọng tưởng" kia lại vì không xác định được tình cảm của cô mà bắn khoả, thậm chí ăn uống cũng không được, người thì ốm đi hẳn.

Điều đáng yêu nhất chính là rõ ràng lúc về nhà thì lo sợ, lòng thì bối rối không thôi, thế mà hết lần này đến lần khác lại giả bộ ở trước mặt cô tự tin nói rằng "Là anh không chê em", đúng thật là vừa buồn cười vừa dễ thương.

Nghĩ như thế, lòng Hà Thu Nhiên vui phơi phới như nở hoa, nhưng cô cũng không dám buột miệng nói gì, sợ để lộ ra đi Trần và mẹ cô biết được thì cô bị tra vấn đến chết mất, vì thế cô giả lơ hỏi đồng hỏi tây, "Sao đi dám chắc là anh ta đang yêu ai?"

Nói tới cái này, đi Trần bắt đầu liến thoắng, "Ăn không ngon, ngủ không yên, cả người hồn bay phách lạc, suốt ngày cứ cảm thấy bứt rứt trong lòng, bộ dạng "bồn chồn như ngồi trên lửa, mắt ăn mất ngủ", không phải đang yêu ai đó còn gì, hơn nữa còn là yêu thâm nữa, bằng không là gì chứ?"

Vừa nghe đi Trần dùng tiếng Đài nói hai câu tục ngữ "bồn chồn như ngồi trên lửa, mắt ăn mất ngủ", Hà Thu Nhiên nhất thời nhin không được bật cười, cảm thấy trong tiếng Đài thật sự có rất nhiều câu nói trúng tim đen, nói ra trọng điểm.

"Trời ạ! Cái con bé này cười gì thế hả? Đến cùng là có hay không, nếu con biết thì nói cho đi nghe mau!" Đi Trần nôn nóng, không ngớt lời hối thúc.

Hà Thu Nhiên không phải ngu ngốc đến nỗi tự khai mình ra, cô tinh ranh phui sạch không có chút manh mối nào, "Đi Trần, con chỉ là quân gia kiêm bảo mẫu tạm thời, so ra thì cũng chỉ mới quen anh Bằng có hai tháng ngắn ngủi, tình cảm riêng tư của anh ta thế nào thì làm sao con biết được?"

"À.... Nói cũng đúng! Thiếu gia không phải là người tính tình hoà nhã gì, mấy chuyện tình cảm riêng tư thế này đương nhiên cậu ấy sẽ không nói với con." Đi Trần thất vọng thờ dài một hơi.

Gạt cả trường bối, Hà Thu Nhiên thật sự thấy chột dạ và áy náy, đành phải nghĩ cách khuyên nhủ, "Đi Trần, anh Bằng không phải đưa con nít lên ba nữa, chuyện của anh ta thì cứ để anh ta giải quyết, đi không cần lo lắng quá!"

"Hi vọng là thế!" Đi Trần mỉm cười nói, "Cũng trễ rồi, không phiền con nữa, mau đi ngủ đi!"

"Đi Trần ngủ ngon, bye bye!" Cuộc trò chuyện chấm dứt, Hà Thu Nhiên đi đi động sang một bên, cô nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi, bất chợt lại nằm cười ngây ngô, lòng nhộn nhạo tựa như có làn nước ấm áp chảy qua, một cảm giác vui vui là lạ.

A.... có lẽ cô chưa hẳn yêu con cua đó, nhưng mà cảm tình thì cũng có chút chút.

Mà chuyện "tình cảm" không phải chỉ nói đến cảm tình, mà trong quá trình yêu nhau còn cần có những cảm xúc và những "nguyên liệu" phối hợp nữa, cuối cùng mới có thể nấu thành một nồi súp chỉ thuộc về hai người sao?

Lại nói, hàng ngày đầu vớ mồm giúp nhau giảm stress, cuộc sống thêm náo nhiệt như vậy cũng không tệ cho lắm, có lẽ cô cũng nên thực sự nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của anh.

Lại một tuần nữa trôi qua, Bằng Sĩ Bàn lần nữa xuôi Nam tìm Hà Thu Nhiên, có điều lần này anh thông minh giao hẹn trước "Em mời khách, anh trả tiền", vì thế cô bằng lòng dẫn anh đến một nhà hàng cao cấp mang phong cách Châu Âu có bầu không khí lãng mạn.

Suốt bữa cơm, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, tuy nhiên cả hai đều rất tinh ý, không ai nhắc tới nguyên nhân chính yếu của cuộc hẹn gặp lần này, cho đến khi nhân viên phục vụ đưa lên món tráng miệng lên, hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau, trong lòng biết rõ đã đến lúc đi thẳng vào vấn đề rồi.

"Sao hả?" Nhấp một ngụm cà phê, Bằng Sĩ Bàn cố ý che dấu sự căng thẳng, khẩn trương trong lòng.

"Anh rất căng thẳng sao?" Liếc thấy đang khẩn trương, Hà Thu Nhiên mỉm cười hỏi lại.

"Ai, ai nói anh căng thẳng?" Bị nói trúng tim đen, anh quên quá hoá khùng, kiên quyết phủ nhận.

"Được được được, tổng giám đốc Bằng của chúng ta không hề khẩn trương gì cả, hoàn toàn tự nhiên!" Cố ý hùa theo anh, nhưng cách nói lại rất hài hước, rõ ràng là đang giễu cợt anh.

"Hà Thu Nhiên!" Bằng Sĩ Bàn tức giận gầm nhẹ, "Đã hết một tuần rồi, em suy nghĩ xong chưa?"

Cuộc đời anh cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy lo lắng bất an hay hạ mình chờ đợi câu trả lời của bất kỳ người phụ nữ nào. Một người kiêu ngạo như anh, có thể đi ngang trước mặt người khác, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ ở trước mặt người phụ nữ anh vừa yêu lại vừa ghét này, anh không thể chiếm được một chút ưu thế nào cả, cô đã phá rất nhiều kỷ lục "lần đầu tiên" mà ngày sau có đánh chết anh cũng không thừa nhận.

Cái người này... rõ ràng rất khẩn trương và hoảng hốt, vậy mà cứ cãi chày cãi cối, tưởng rằng la lối ầm ĩ có thể được à.

Cẩn thận quan sát người đàn ông anh tuấn đẹp trai trước mặt mình, lòng Hà Thu Nhiên thoảng nao nao, im lặng cả buổi, mãi cho đến khi thấy anh mất anh tràn đầy lo âu, cô mới nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng cầm chặt tay anh –

"Được." Cười dịu dàng về đồng ý, cô bằng lòng quen với anh.

Được? Cô đã nói được?

Đợi thật lâu mà không thấy cô trả lời, cứ tưởng là mình sẽ bị cự tuyệt, không ngờ đột nhiên gió đổi chiều, cuối cùng cũng nghe được cô nói “Được”, Bàng Sĩ Bản vốn đang lo nghĩ, đôi mắt lập tức sáng long lanh rực rỡ, vui sướng đến nói không nên lời, cho tới khi chật vật lắm mới có thể mở miệng, thì câu nói đầu tiên anh nói lại là –

“Ha ha ha... Anh biết ngay mà, đàn ông phong độ như anh có người nào có thể từ chối được chứ?” Đắc ý ngửa mặt lên trời cười rất sáng khoái, tâm trạng anh đang vô cùng phấn khích.

Vừa rồi không biết là ai vẽ mặt khảnh trương, thiếu chút nữa tuyệt vọng rên rỉ thế!

Bầu môi khinh thường, Hà Thu Nhiên lén lườm anh, cô cũng chẳng buồn cãi lại, thấy vẻ mặt anh tràn đầy tự tin ngạo mạn, cô ôn tồn bổ sung thêm một câu –

“Đừng vội mừng, em còn có điều kiện.”

Tiếng cười càn rỡ ngưng bật, Bàng Sĩ Bản tíc tắc tròn mắt nhìn cô chăm chăm, “Điều kiện gì?”

Đã đồng ý yêu nhau mà còn muốn đặt điều kiện nữa, cô gái này thật sự kiêu ngạo quá mà.

“Thứ nhất, sau khi quen nhau ba năm, nếu không đi đến hôn nhân được, chúng ta chia tay...” Dừng một chút, Hà Thu Nhiên nhướn mày cười, “Nhưng chắc em lo lãng phí công mà thôi, làm gì mà chúng ta quen nhau được tới ba năm chứ.”

Mẹ nó! Bây giờ là gì hả?

Còn chưa có quen nhau đã muốn chia tay, đúng là làm người ta nổi điên thật!

Bàng Sĩ Bản bức bối trong lòng, nhưng vẫn cố nén giận, nhúm mày chất vấn: “Vì sao?”

Ngao ngễ nhìn anh, cô đưa ra lý do rất hợp lý, “Tuổi của em cũng không còn nhỏ, nếu quen nhau đến ba năm mà vẫn không thể tiến tới hôn nhân, điều này chứng tỏ anh căn bản không muốn lấy em, hoặc em không muốn lấy anh, vậy thì chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian của nhau.”

Dứt khoát chia tay, tự đi tìm bến đậu của chính mình.

Lý do này của cô rất mới lạ, khiến Bàng Sĩ Bản càng nghe càng cảm thấy hứng thú, không chần chừ liền gật đầu đồng ý, “Được!”

Ha ha... Dù sao anh không phải mấy thanh niên mới hai mươi mấy tuổi, còn ham ăn, ham chơi, chưa muốn chịu trách nhiệm, cũng đã đến lúc nên có một gia đình ổn định, cho nên nếu muốn kết hôn sinh con... thì anh hi vọng một nửa khác trong tương lai của mình chính là cô.

Không ngờ tới anh sẽ kiên quyết nhanh chóng đồng ý như vậy, Hà Thu Nhiên có chút sửng sốt, dù sao đàn ông bình thường chỉ cần nghe đến kết hôn là sẽ bỏ chạy mất dạng, mà trên thực tế đàn ông như anh có gia tài bạc triệu, lạnh lùng, kiêu ngạo, đều hi vọng có thể duy trì tình trạng độc thân, để có thể hôm nay ôm nữ sinh tình này, ngày mai áp người đẹp khác, muốn chơi như thế nào thì chơi.

Việc anh lại sẵn sàng đồng ý hoàn toàn ngoài dự đoán của cô, chẳng lẽ anh lại muốn đùa giỡn với cô nữa sao?

Len lén cười trộm, cô chậm rãi nói ra điều kiện thứ hai, "Thứ hai là sau này nếu như kết hôn thì phải đón mẹ em về sống chung."

Bàng Sĩ Bản từ lâu đã điều tra bối cảnh gia đình cô thông qua di Trần, biết cô từ nhỏ đã mất ba, một mình mẹ cô lam lũ vất vả ở góa nuôi cô lớn lên, khi cô đưa ra điều kiện này anh cũng không mấy bất ngờ, hơn nữa còn gật đầu tán thành, "Không thành vấn đề!"

Việc anh gật đầu đồng ý nhanh chóng khiến Hà Thu Nhiên thật sự rất ngạc nhiên, theo bản năng miệng nói ra, "Sao anh lại đồng ý?"

Phải biết rằng điều kiện này của cô rất không hợp lý, hơn nữa đa số đàn ông đối với việc sau khi kết hôn còn nuôi luôn mẹ vợ, thậm chí còn cương quyết bác bỏ chuyện phải cùng sống chung dưới một mái nhà, sao anh lại hoàn toàn không xử sự giống họ?

Biết cô bất ngờ về bản thân mình, Bàng Sĩ Bản cười đắc ý, "Anh từ nhỏ đã không có mẹ, ba anh cũng đã mất cho nên nếu có mẹ vợ sống chung, thì không hề có trở ngại gì chuyện trường bối trong nhà, hơn nữa anh cũng sẽ có thêm một người mẹ, một người yêu thương anh và người để anh chăm sóc, tốt quá còn gì !"

Đối với mẹ Hà --- mẹ vợ tương lai, anh có ấn tượng rất tốt!

Anh liên tiếp đồng ý cả hai điều kiện đúng thật làm cô rất kinh ngạc, nhưng hơn hết chính là lòng thoáng nao nao cảm động, bởi vì một khi anh đồng ý với những điều kiện cô đưa ra cũng đồng nghĩa rằng anh không hề đùa giỡn với cô, mà là rất nghiêm túc!

"Thế điều kiện còn lại thì sao?" Ánh mắt sáng rực chăm chú nhìn cô, Bàng Sĩ Bản chờ cô nói ra điều kiện cuối cùng, anh không có sợ đâu!

Bộ anh rất muốn cô tiếp tục đưa ra điều kiện khó để anh hay sao?

Nghĩ thầm tình ranh, Hà Thu Nhiên bật cười lắc đầu, "Không có!"

"Rất tốt!" Cực kỳ sung sướng và hài lòng, Bằng Sĩ Bàn đưa tay ra, "Hợp đồng đã thành chưa?"

"Anh tưởng đang bàn chuyện làm ăn hả?" Hà Thu Nhiên liếc xéo anh, nhưng vẫn không nhin được cười bắt tay anh, "Hợp đồng đã thành."

"Tốt lắm!" Nhường mảy, vẻ mặt đầy mờ ám, anh cười rất bí hiểm, trong phút chốc anh chồm người hôn lên đôi môi cánh sen của cô một cách chớp nhoáng, sau đó trong sự kinh ngạc đến điên người của ai kia, anh cười sáng khoái vô cùng đắc ý, "Đóng dấu thì hợp đồng mới chính thức thành lập."

Cái gì mà đóng dấu? Rõ ràng có mưu tính sẵn sàng trước rồi đây mà.

Hà Thu Nhiên ít khi ngưng ngừng như thế, cô vừa bức mình lại vừa cảm thấy buồn cười, chỉ có thể tỏ vẻ bức bối liếc anh mà thôi, nhưng cũng không có phản đối gì cả, dù sao thì sau khi hai người bắt đầu quen nhau, thì chuyện hôn môi cũng chỉ là chuyện sớm muộn, càng thêm thân mật thì quan hệ sẽ càng gần bó bền lâu hơn, hiện tại chỉ là hôn trộm trước, cũng đâu có gì mà ghê gớm.

Lần đầu tiên Bằng Sĩ Bàn thấy cô gái miệng mồm độc địa này ngưng đến đỏ cả mặt, trong lòng không khỏi rung động, ngực như có con mèo cào nhẹ gãi ngứa, hận không thể mãnh liệt hôn cánh môi hồng nhạt kia, tránh cho bản thân từ người hoá thành thú, anh đành phải nhìn sang chỗ khác, đợi cho bản thân bình tĩnh lại, anh mới dám nhìn thẳng mặt cô.

Hai người tuy là đã chính thức quen nhau, nhưng cách nói chuyện thì vẫn y chang như xưa, vẫn đối chọi nhau gay gắt, người này nói một người kia cãi hai, nhưng đôi lúc tiếng cười giữa hai người lại vang lên trong sự châm chọc khiêu khích.

Trong lúc đang kể chuyện về mẹ của mình, Hà Thu Nhiên bỗng nhớ đến những lời phỏng đoán của báo chí về mẹ anh, trong lòng cũng có chút tò mò, cô cẩn thận hỏi han, "À... Em có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Hỏi đi!" Bằng Sĩ Bàn đồng ý một cách hào phóng.

"Anh thật sự..." Ngừng một chút, cô dè dặt nói, "Không biết tí gì về mẹ ruột mình sao?"

Thấy cô nom nớp lo sợ, bộ dáng sợ xúc phạm đến anh, Bằng Sĩ Bàn ngược lại còn rất cởi mở trả lời, "Đúng thật có rất nhiều người tò mò muốn biết mẹ ruột của anh là ai, nhưng nói thật, anh cũng không biết, bởi vì ba anh chưa từng nói với anh."

"Oaaaaa ----- chân tướng sự thật cũng theo ba anh xuống mộ rồi, chắc mấy tên phóng viên nhiều chuyện ấy sẽ đau lòng thất vọng lắm đây." Thấy anh không để bụng, Hà Thu Nhiên cũng thả lỏng nói đùa.

"Bọn họ thiệt sẽ đau lòng thất vọng sao?" Nghiêng đầu, neho mắt nhìn Hà Thu Nhiên, Bằng Sĩ Bàn không cho là vậy, "Cũng bởi vì không có chân tướng cho nên mới càng bí ẩn hơn, khi nào họ không còn đề tài để viết thì họ lại có thể bới móc chuyện này ra, biến một câu chuyện cũ thành một câu chuyện mới, lúc nào cũng có tiền nhuận bút cả, quá tốt rồi!"

Nghe thế, Hà Thu Nhiên cười rộ lên, nhưng sau đó liền chặn chừ hỏi anh, "Anh... không thấy tiếc sao?"

Chưa bao giờ gặp được mẹ ruột mình, cũng không biết mẹ mình là ai, rất nhiều người đều cảm thấy tiếc nuối.

"Không!" Lắc đầu, câu trả lời của Bằng Sĩ Bàn hoàn toàn nằm ngoài đáp án của cô, "Từ nhỏ đến lớn, ba anh yêu thương anh hết mực, còn đối với tình thương của một người mẹ, anh có thể cảm nhận được từ sự chăm sóc của thím Trần, trong lòng anh, thím Trần chính là mẹ của anh, anh cũng không cảm thấy tiếc nuối gì cả."

Nếu như có hối tiếc, thì đó do bởi vì những người đó chưa nhận được đủ tình thương yêu của một người mẹ mà thôi, nhưng còn anh ư... Anh ngược lại lại nhận được rất nhiều, rất đầy đủ, cho nên không có gì phải tiếc nuối cả.

Không ngờ anh sẽ nói vậy, Hà Thu Nhiên ngẩn ngơ nhìn anh trắng trắng, cảm giác như mình đã từng bước đến gần nội tâm sâu thẳm trong anh, bất chợt cô nở nụ cười rất ấm áp...

Thì ra... Bỏ qua cái tính tình ngang ngược nóng nảy của anh, thật ra anh cũng có một trái tim rất nhân hậu!

***Siêu Xayda: Super Saiyan – nhân vật trong truyện Songoku (Bảy Viên Ngọc Rồng).

***Giải nghĩa “tiếng Đài”

Phân biệt tiếng Đài và tiếng Trung Quốc

Người Đài Loan họ vẫn giao tiếp bằng tiếng phổ thông hay còn gọi tiếng quốc ngữ, ở Đài Loan còn có thêm khái niệm tiếng Đài đó là tiếng địa phương của họ, được chia làm mấy loại, khác nhiều với tiếng phổ thông, thường là những người lớn tuổi hoặc người dân các vùng núi hay nông thôn là hay dùng, chứ giới trẻ ĐL thì dùng tiếng quốc ngữ. Ngôn ngữ mà người Đài Loan sử dụng chủ yếu trong hành chính, giao dịch, giảng dạy ... gọi là quốc ngữ 國語, cái này giống như tiếng phổ thông Trung Quốc, chỉ có điều chữ viết sẽ là chữ phồn thể và có một số cách sử dụng từ không giống nhau.

Chương 9

Gần đây, tổng bộ của tập đoàn Bàng thị như thay đổi hẳn, không khí hoà thuận vui vẻ, khiến cho toàn thể công nhân viên chức đều mùa xuân phơi phới, tất cả đều nhờ tổng giám đốc nhà mình ban cho.

Đúng vậy!

Tâm trạng Bàng Sĩ Bán gần đây rất tốt, đi vào công ty thì luôn miệng huyết sáo, ra khỏi công ty thì mặt cười rạng rỡ, khiến ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng, trong lòng thầm mong tâm trạng của anh lúc nào cũng tốt như thế!

Hôm ấy, khi anh đang làm việc trong văn phòng, thư ký gọi điện vào thông báo có Chu Mạnh Luân tới, anh kêu thư ký để cho tên công tử đào hoa đó vào phòng.

Quả nhiên không đến một phút đồng hồ, Chu Mạnh Luân đẩy cửa đi vào, vừa thấy anh là đã cười mắng, "Sĩ Bán, sao mỗi lần tìm cậu thì đều không được thể hả, rốt cục là cậu bận cái gì?"

Cười hi hi, Bàng Sĩ Bán đi ra khỏi bàn làm việc bước đến ghế sofa ngồi, đợi người anh em của mình cũng ngồi xuống rồi, anh hớn ha hớn hở đắc ý nói

"Bạn yêu đương áy mà!" Ha ha, từ khi tò tình thành công, chính thức yêu nhau với cái người nào đó, cứ đến ngày nghỉ là anh phóng xuống Đài Nam ngay, có lúc thì cô lại lên Đài Bắc, hai người lái xe đi hóng gió khắp nơi, đương nhiên là cái tên đào hoa này làm sao tìm được anh chứ!

"Yêu đương?" Không ngờ sẽ nghe được cái từ này, Chu Mạnh Luân phúc chốc sừng sột, như nhớ ra gì đó, anh chợt bật cười điên cuồng, "Ha ha ha... Nhìn đi! Nhìn tôi đã nói rồi mà, không bao lâu nữa thế nào cậu cũng bắt đầu yêu như ai thôi, lúc đó cậu còn xỉ mũi coi thường, tôi đoán trúng phúc mà! Đây, kêu tôi là bán tiên đi chứ!"

"Được, Chu bán tiên, hài lòng chưa hả?" Bởi vì đang yêu nên tâm trạng anh cực tốt, Bàng Sĩ Bán khoan hồng thuận theo ý dân, kêu một tiếng "bán tiên" cho bạn mình vui đôi chút.

"Hài lòng ! Rất hài lòng!" Gật đầu lia lịa như bằm tỏi, Chu Mạnh Luân cười ha hả cực kỳ sung sướng, còn ra vẻ thần thần bí bí nói, "Cậu có tin tôi đây có thể đoán ra cô gái cậu đang yêu là ai không?"

"HỦ!" Khinh thường hứ một tiếng, Bàng Sĩ Bán làm mặt xem thường, "Đây còn phải đoán nữa sao? Đối tượng của tôi là ai, dùng đầu gối cũng biết rõ quá rồi còn gì."

"Bộ cậu biết cái người tôi muốn nói là ai rồi hả?" Chu Mạnh Luân cố ý cãi lại.

"Ngoại trừ cô gái cho cậu uống nước táo thì còn ai vào đây?"

"Trời ạ! Sao cậu biết hay thế?" Chu Mạnh Luân bắt đầu hiếu kỳ rồi.

"Gần đây phụ nữ xung quanh mình, ngoại trừ cô ấy bộ còn có ai nữa sao? Cậu mà không đoán ra người yêu của tôi là cô ấy, tôi thiệt nghi ngờ chỉ số thông minh của cậu đây." Nhìn Chu Mạnh Luân với nửa con mắt, Bàng Sĩ Bán cười mắng.

Nghe thế, Chu Mạnh Luân càng cười to hơn, trong mắt mang đầy mờ ám, lên tiếng trêu chọc tiếp, "Xem ra dạo gần đây Thần long thấy đầu không thấy đuôi là tại vì dành hết thời gian rảnh cùng bạn gái yêu đương nhăng nhít rồi phải không?"

"Đây không phải là biểu hiện thường thấy khi yêu nhau sao?" Không vì lời giễu cợt của người bạn thân mà thấy xấu hổ, Bàng Sĩ Bán cây ngay không sợ chết đứng, thậm chí còn phản công lại, "Nếu như thời gian cậu ở cùng với mấy cô gái bên ngoài dành một nửa cho Lệ Dung, thì hai người sẽ không trở nên nồng nết thế này đâu..."

"Được rồi." Vội vàng khoát tay cản anh nói tiếp, Chu Mạnh Luân bảo, "Tôi tới đây không phải nghe cậu nói mấy cái này."

Biết mỗi khi nhắc đến vợ thì cậu ta luôn tỏ ra như thế, Bàng Sĩ Bán cũng đành phải bó tay, bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng, chiều theo ý Chu Mạnh Luân thay đổi chủ đề nói chuyện, "Được rồi! Vậy xin hỏi Chu thiếu gia hôm nay tới đây có chuyện gì?"

Đột nhiên, nụ cười của Chu Mạnh Luân tắt lịm, im lặng cả nửa ngày, như đang suy nghĩ đắn đo có nên nói cho bạn tốt của mình nghe không, cuối cùng vẫn quyết định thẳng thắn, "Tôi và Lệ Dung đã ly hôn rồi."

Dứt lời, Bàng Sĩ Bán cũng im lặng không nói gì, một lúc lâu sau, anh mới chân thành nhận xét, "Có lẽ, chuyện này đối với cả hai cũng là chuyện tốt."

"Đúng vậy! Là chuyện tốt..." Lắm bả trong miệng, Chu Mạnh Luân tíc tắc lại tươi cười như hoa, "Tôi tới đây chỉ vì muốn cho cậu biết Lệ Dung và tôi đã không còn gì, sau này ở trước mặt tôi đừng nhắc đến cô ấy nữa, với lại, để ăn mừng tôi trở về cuộc sống độc thân, tôi đây phải đi tìm mấy cô gái xinh đẹp bốc lửa để chúc mừng một phen, đi đây!"

Nói xong, cậu ta vui sướng ung dung đi ra ngoài, thoát một cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bàng Sĩ Bàn chỉ biết thờ dài nhìn cậu ta đi khỏi, thừa biết cậu ta cũng chẳng vui hơn ai, chỉ là ra về ta đây cười che dấu cảm xúc mà thôi.

May thay, anh và cái người khiến anh vừa yêu vừa ghét đó không có phức tạp như bọn họ, đúng là vô cùng may mắn ! Vô cùng may mắn!

Đang lúc Bàng Sĩ Bàn cảm thấy mình rất may mắn, chuông điện thoại bỗng nhiên reo lên, anh nhìn tên hiển thị trên màn hình, về mặt rạng rỡ đích thị của người đang hạnh phúc trong men tình ----

"Cô Hà, có chuyện thế hả?" Cô ý xưng hô như xưa, nhưng giọng điệu giờ đây lại tràn đầy thân mật.

"Anh Bàng, em đây có vinh dự được mời anh ăn cơm trưa không?" Bên kia điện thoại, Hà Thu Nhiên giả mù sa mưa kêu to xưng hô trước đây với anh, nhưng giọng nói lại hạnh phúc vô vắn.

"Cơm trưa?" Nhường mảy, Bàng Sĩ Bàn nhìn đồng hồ đeo tay, trầm tĩnh nói, "Em cũng biết mà, cho dù giờ anh có ngồi tàu cao tốc thì đến Đài Nam cũng đã phải hai tiếng rồi."

"Vậy anh có biết, chỉ cần giờ anh đến quán đồ nướng gần nhà ga Đài Bắc, chúng ta có thể cùng ăn cơm trưa với nhau."

Cô lên Đài Bắc rồi hả?

Hiểu ý cô nói, Bàng Sĩ Bàn rốt cục bật cười, hỏi địa chỉ quán đồ nướng ở đâu sau đó nói "Một lát gặp" rồi cúp máy, lòng tràn đầy sung sướng ra khỏi văn phòng, đi thẳng đến chỗ hẹn.

Trong quán đồ nướng, ở bàn gần cửa sổ, một đôi tình nhân đang rộn rã ăn mau chén mau, bỗng nhiên -----

"Này! Đó là của em!" Trùng mắt nhìn miếng thịt bò đã nướng đến thơm ngào ngạt lại bị "giành" mất, Hà Thu Nhiên bực bội nói.

"Em không biết à?" Bàng Sĩ Bàn không sợ bị phùng đem nguyên miếng thịt bò vừa được nướng nhét hết vào miệng, còn hí hửng hô, "Anh thay em ăn, tất cả đều vì muốn tốt cho em thôi."

"Tốt khi gì!" Đơn giản một chữ, Hà Thu Nhiên đưa ra kết luận cuối cùng của mình.

"Đừng có không tin!" Lắc lắc ngón trỏ, lý do anh đưa ra vô cùng hợp lý, "Ăn đồ nướng nhiều quá dễ dàng gây bệnh ung thư, anh yêu em như thế, làm sao lại để em bị bệnh tật đây mình được chứ? Cho nên anh quyết định xả thân cứu giúp, thay em chịu tội."

Cái người này đừng một chút là cứ mở miệng ra nói yêu này yêu nọ, thiệt là càng lúc càng không biết xấu hổ mà!

Làm vẻ mặt buồn nôn, Hà Thu Nhiên hậm hực, "Không cần anh thay em chịu tội, trả miếng thịt bò lại cho em!"

"Muốn anh trả lại thiệt sao?" Bàng Sĩ Bàn tỏ vẻ khó xử, nhưng ánh mắt lại gian trá vô cùng.

"Phải!" Cô nghiêm túc yêu cầu.

"Được rồi! Nhớ kỹ là tự em yêu cầu đấy." Ánh mắt loé sáng đầy tinh ranh, anh nhanh chóng vươn tay nâng mặt của cô lên, giữ chặt, sau đó nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở cánh môi đang đóng chặt, mò mẫm luôn lách như con rắn đang tìm mồi trong chiếc miệng nhỏ, vui sướng nhắm nháp từng hương vị ngọt lịm, mãnh liệt mút lấy thật sâu rồi mới lưu luyến buông ra.

"Trước mặt mọi người, vậy mà anh..." Hít sâu một hơi, Hà Thu Nhiên vừa xấu hổ, vừa túng quẫn, mặt đỏ lên, không thể tin được ở trong quán ăn đầy rẫy người đến người đi như vậy mà anh hôn cô một nụ hôn sâu "đủ tiêu chuẩn".

"Rất tuyệt, đúng không?" Đắc ý tươi cười, Bàng Sĩ Bàn đối với kỹ năng hôn của mình tràn đầy tự tin.

"Rất mất mặt, về phần tuyệt hay không..." Cô ý dừng một chút, cô nhìn anh cười ngọt ngào. "Đợi em so sánh với người khác, rồi bình luận sau."

Hừ! Lâu quá không khiêu khích anh thì anh lại đắc ý quên bài học cũ rồi.

"Em dám!" Quả nhiên, Bàng Sĩ Bàn nhất thời kích động gào lên.

Chỉ có chút xíu thế mà đã nổi nóng, thật là không có một chút tiến bộ nào!

Lắc đầu ngao ngán, ai bảo người ta hay nói gỗ mục không thể tạc ra tượng được, Hà Thu Nhiên gấp miếng bắp nướng bỏ vào chén cho anh, sau đó nhìn anh với ánh mắt khinh thường, "Dùng đầu gối của anh mà nghĩ xem cũng biết không có khả năng mà!"

Cô cũng không phải loại người có mới nói cũ, làm sao có thể tùy tiện túm đại ai đó chỉ để so sánh kỹ thuật tốt xấu chứ.

Nghe cô mắng mình như thế, Bàng Sĩ Bản quả nhiên lập tức tỉnh táo lại, sau đó mới thì thào phản nản. "Đều tại em hết! Chỉ cần đừng tới em, đừng nói đại nào, ngay cả đầu gối anh cũng không thấy."

Cho nên đừng trách anh không biết dùng đầu gối mà nghĩ!

Được rồi! Hà Thu Nhiên thừa nhận, nghe thấy lời phản nản thế này cô như mở cờ trong bụng, còn vui sướng hơn nghe bất kỳ lời nói ngon dở ngọt khác, vì thế cô nở nụ cười rạng rỡ, vỗ vỗ đầu của anh như dỗ cún con, an ủi. "Ngoan! Cùng lắm thì về sau dùng mắt cá chân nghĩ kỹ nha."

Nghe vậy, Bàng Sĩ Bản tức giận đẩy tay của cô ra, trong lòng ảo não.

Mẹ nó! Cô gái này rất nhanh đã leo đến tận đầu anh ngồi rồi, nhưng hết lần này tới lần khác chính mình lại không thể làm gì được, thật đáng thương mà!

Được rồi! Được rồi! Dù đáng thương thế nào, miễn là cô thì anh đều chịu được.

Mấy ngày sau, một tờ báo lá cải nào đó đăng một tin tức rất giật gân ——

Nụ hôn kích tình trong quán đồ nướng, tổng giám đốc tập đoàn Bàng thị có niềm vui mới.

Dòng tit thật lớn cùng với bức ảnh ôm ấp hôn nhau do đội chó săn chụp được đăng trên trang bìa, tin tức cứ thế mà được mọi người lan truyền bàn tán khắp mọi nơi, đâu đâu cũng nghe, đâu đâu cũng thấy.

Đối với chuyện này, mỗi người lại có phản ứng bất đồng ——

Trong văn phòng, Bàng Sĩ Bản nhìn tờ tạp chí không biết ai đã để sẵn trên bàn anh, tỉ mỉ nhìn ảnh trên mặt bìa, anh hết xoa xoa cái cằm rồi lại cau mày, nhin không được bội phục đám phóng viên kia.

Canh được góc chụp say mê hấp dẫn nhất của anh và Hà Thu Nhiên, thật tài tình, nhất định phải gọi điện thoại cho tổng biên tập tuần san này, hỏi xem có thể lấy được ảnh gốc hay không, anh muốn lồng khung treo ảnh lên tường từ từ thưởng thức!

Nhưng lúc đó đám chó săn này núp ở chỗ nào chụp ảnh thế? Đúng là xuất quỷ nhập thần, mấy cái người này mà đi làm điệp viên nằm vùng thì tuyệt không gì bằng, sao cục tình báo quốc gia không mau chịu thu nhận đào tạo họ thế nhỉ, thật là lãng phí.

Được rồi! Đây là phản ứng tâm lý ngẫu nhiên nhưng chân thật nhất của tổng giám đốc Bàng. Bàng đại nhân ngang ngược lại táo bạo của chúng ta.

Mà trong khu nhà cao cấp, lúc đi Trần trông thấy tám ảnh trên tuần san lá cải kia, đôi mắt già nua trừng lớn đến độ muốn rớt ra khỏi tròng.

Bà nhanh chóng mở tờ tạp chí ra, nhanh chóng đọc hết từ đầu tới cuối, đọc đi đọc lại đến vài lần, cuối cùng bà cười hớn hớn, vội vội vàng vàng lấy điện thoại bấm một dãy số quen thuộc...

"Này? Trần hả, là tôi đây! Bà đã đọc tạp chí mới nhất chưa?... Chưa à? Vậy nhanh đi mua một cuốn xem đi... Vì sao à? Đương nhiên là vì Thu Nhiên xuất hiện ở trên đó rồi... Ôi! Đừng khẩn trương, là xuất hiện cùng thiếu gia nhà tôi, đúng, đúng..."

Tốt! Rốt cục bà biết cô gái mà thiếu gia nhà mình thăm mền là ai rồi, hơn vui vẻ hoá phấn khích, lập tức thông báo cho mẹ của nhân vật nữ chính, bởi vì một người vui không bằng mọi người đều vui mà.

Còn ở Đài Nam, trong một gian phòng của một tòa nhà, Hà Thu Nhiên nhìn ảnh mình được đăng chính ỉnh trên bìa tạp chí, trở thành nhân vật nữ chính trong tin tức giật gân mới nhất, cô tức giận đùng đùng muốn kiểm ai đó mắng cho hả giận!

"Chết tiệt!" Chỉ có thể mắng ra cái từ này, cô cầm tờ tạp chí ôm đầu rên rỉ, không thể tin được bản thân lại "có phúc phần" đến như vậy.

Tức chết đi được! Tất cả đều tại cái con của bự tổ chẳng kia hại mà, nếu anh không nổi tiếng như vậy, hoặc là anh đừng có không biết xấu hổ như vậy, bạo gan hôn cô trước công chúng, hai người cũng sẽ cánh phóng viên chụp được ảnh!

Hiện giờ hình của cô đã bị truyền đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, bảo cô về sau còn dám ra ngoài gặp ai nữa chứ?

Càng nghĩ càng giận, Hà Thu Nhiên cầm lấy điện thoại gọi cho "tên đầu sỏ gây ra tội", điện thoại vừa thông, cô như sủng liên thanh mắng chửi không ngớt

"Đã coi tạp chí chưa... Xem rồi à! Vậy anh nói làm sao bây giờ? Em sau này làm sao còn dám ra ngoài gặp người ta chứ? Đều là tại anh! Đến quán đồ nướng thì ăn đồ nướng của anh đi, hôn cái gì mà hôn? Anh thật biến thái, giờ thì hay rồi, vừa vạ bị đám phóng viên đó chụp được, anh nói xem làm sao bây giờ... Cái gì? Muốn đi lấy ảnh chụp gốc về lồng khung... Anh điên rồi sao..."

Vừa bực tức mắng cho hả lòng hả dạ vừa đi đi lại lại trong phòng, Hà Thu Nhiên hận không thể lập tức xông lên Đài Bắc chặt người nào đó thành tám khúc, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, không chờ cô phản ứng, cửa phòng liền bị đẩy ra, mẹ Hà tay cầm cuốn tạp chí với "chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực" trên tay, về mặt tái mét cùng lo lắng bước vào.

Thôi xong!

Nhìn tờ tạp chí trên tay mẹ, Hà Thu Nhiên liền biết rõ "gian tình đã phơi bày", vì thế mặt cô âm trầm buồn rầu vô cùng, nói nhỏ vào điện thoại một câu "Mẹ em vô phòng, tối nay gọi lại cho anh", sau đó nhanh chóng chấm dứt cuộc nói chuyện, tâm trạng rối bời hờ hờ ----

"Mẹ..." Thảm rồi! Sắc mặt mẹ rất khó coi.

"Đây là chuyện gì?" Giương tờ tạp chí trong tay lên, mẹ Hạ sa sầm hỏi, "Cái người con trai này chính là thiếu gia mà di Hảo hay nhắc đến, là người mấy lần trước tới tìm con phải không? Hai con có quan hệ thế nào?"

Chớ nói là quan hệ nam nữ chơi qua đường, nếu như thế dù đó có phải là thiếu gia bảo bối của di Hảo hay không thì mẹ cô cũng xách dao phóng lên Đài Bắc chém người đấy.

"Quan hệ tình cảm nam nữ." Không thể dấu diếm nữa, Hà Thu Nhiên thành thật khai báo.

Nghe vậy, vẻ mặt khó coi của mẹ Hà mới thả lỏng đôi chút nhưng vẫn không kém phần lo lắng, "Người ta là tổng giám đốc một công ty lớn, gia thế bệ hê, người bình thường như chúng ta làm sao có thể treo cao mà với lấy được."

Nhà giàu thường hay chú trọng việc môn đăng hộ đối, cho dù trước khi kết hôn có chơi bời thế nào, thì đến lúc kết hôn cũng sẽ kết hôn cùng với con nhà giàu để xứng đôi, bà chỉ sợ rằng thiếu gia tốt bụng của A Hảo cũng chỉ chơi đùa với con gái bà mà thôi!

Hiểu rõ nỗi lo trong lòng của mẹ, Hà Thu Nhiên không nói thêm gì, lấy điện thoại gọi cho Bằng Sĩ Bân, được thoại thông liền nói "Mẹ của em muốn nói chuyện với anh" sau đó trực tiếp đưa điện thoại cho mẹ mình, để bà tự nói chuyện với "kẻ đầu sỏ".

Một lúc sau, chỉ thấy mẹ Hà chào hỏi vài tiếng, cứ "Ừ" liên tục, rồi cúp điện thoại, tuyên bố thẳng, "Cậu Bằng chiều nay sẽ tới đây, chúng ta lúc đó nói chuyện!"

Dứt lời, vẻ mặt bà cứ như mới hoàn thành nhiệm vụ, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều.

Hà... Cái con của bự đó nói gì với mẹ thế? Sao mẹ lại thay đổi nhanh như vậy?

Lòng tràn đầy buồn bực, Hà Thu Nhiên trầm mồi tơ vò.

Buổi chiều, Bằng Sĩ Bân quả nhiên đã đến, còn đặc biệt mang theo một hộp tổ yến thượng hạng, khiến Hà Thu Nhiên thật sự hoài nghi anh đang muốn hối lộ.

Nhưng mà cô còn kịp làm sáng tỏ mối nghi ngờ trong lòng, mẹ Hà đã sai cô đi làm nhiệm vụ ----

"Con đi mua cho mẹ chai xì dầu đi!"

"Dạ?" Hà Thu Nhiên há hốc mồm, kêu cô bây giờ đi mua xì dầu sao? Rõ ràng trong nhà bếp còn hơn nửa chai mà.

"Kêu con đi mua thì mua đi, còn đứng đó lải nhải gì thế hả?" Mẹ Hà liếc mắt trách cứ.

Tuy Hà Thu Nhiên ở ngoài nói chuyện với mọi người cay cú đến cỡ nào, đối mặt với mẹ của mình, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ra ngoài mua chai xì dầu, bộ dạng nhu mì ngoan ngoãn thế làm cho Bằng Sĩ Bân trợn má hốc mồm kinh ngạc, lòng thầm thán phục mẹ vợ tương lai liên tục, đồng thời cũng cảm thấy vui sướng không thôi.

Hắc hắc, thì ra cô gái này cũng có người khắc chế được đấy!

Đội Hà Thu Nhiên ra khỏi nhà, Bằng Sĩ Bân lập tức thân mật gọi "Bác gái này, bác gái kia", chỉ chốc lát sau, hai người như đã đạt được sự đồng thuận, bèn nhìn nhau cười hân huyên, bầu không khí tốt đến nỗi tựa như hai người là mẹ con ruột vậy.

Còn bên ngoài, Hà Thu Nhiên mua xong xì dầu về nhìn được cảnh tượng trong nhà, khiến cô hoảng sợ hoảng hồn, không hiểu sao cả người rùng mình tháo chạy, cảm giác như sắp bị bán đi rồi.

Thảm rồi! Cái con của đó không đầu lại cô, nhưng mà cô thì không đầu lại mẹ của mình!

Nếu mà mẹ cô và con của đó liên thủ với nhau, cô còn chết thảm hơn nữa!

Trong lòng lo sợ bất an, Hà Thu Nhiên hé mắt muốn xem thử hai người có điểm gì khác thường, mà quan sát cả buổi cũng chẳng thấy được gì cả, cuối cùng nghĩ...

Chắc là cô mắc bệnh đa nghi nặng quá rồi.

Do đó, trong khi cô rối như tơ vò, con giận tam bành của mẹ cô cũng tan biến trong vô hình, thậm chí còn cùng Bằng Sĩ Bân thiết lập mối quan hệ rất khăng khít, mà bầu không khí quý dị này bị cô liệt vào danh sách tám đời bảy kiếp không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì bị báo chí phanh phui mọi chuyện, quan hệ giữa Bàng Sĩ Bàn và Hà Thu Nhiên nổi tiếng như cồn, vì thế hai người dứt khoát công khai yêu nhau, không hề che giấu, thậm chí hiện tại mỗi lần Hà Thu Nhiên lên Đài Bắc, sẽ ở trong căn nhà cao cấp của Bàng Sĩ Bàn vài ngày.

Ngày hôm đó, ở Đài Bắc được hai ngày, vì đã hẹn với Bàng Sĩ Bàn đi xem phim, chờ đến giờ mọi người tan ca cô liền đến thẳng công ty anh, một đường vội vàng đi vào tập đoàn Bàng thị, đi thang máy lên tầng cao nhất, ai ngờ lúc mở cửa vào văn phòng Bàng Sĩ Bàn lại đụng phải thư ký của anh đang đi ra.

"A... thật xin lỗi ! Xin lỗi! Cô không sao chứ..." Giọng nói xin lỗi ấy này, cô cuống quýt ngồi xổm xuống nhặt lại đồng tài liệu rơi tán loạn, chốc lát sau lúc ngẩng đầu muốn trả tài liệu lại cho đối phương, tầm mắt lại nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp quen thuộc.

"Thì là thư ký Lương!" Đứng dậy, Hà Thu Nhiên vui vẻ chào hỏi, "Đã lâu không gặp, gần đây khỏe chứ?"

"Rất khỏe, cảm ơn cô Hà quan tâm." Sắc mặt trắng bệch, Lương Chi Tinh vẻ mặt cứng đờ đáp lại, trong lòng lại ảo não không thôi.

Nguyên cả một bài báo lẫn ảnh chụp được đăng ở trên báo đương nhiên cô cũng đã xem qua, rốt cục xác định cô gái mình hay xem thường giờ đã là bạn-gái-công-khai của tổng giám đốc nhà mình, mà bản thân cô lúc trước lại tỏ vẻ kiêu căng xem thường cô ta, thái độ càng không có thiện cảm mấy.

Nhưng hôm nay thì khác, cô ta đã trở thành nhân vật không thể đắc tội được, thật khiến người khác vừa xấu hổ vừa khó chịu mà.

Hà Thu Nhiên rất nhạy cảm, vẻ mặt tái nhợt muốn chạy trốn ngay lập tức của Lương Chi Tinh đều bị cô nhìn thấu hết, khiến cô không khỏi cười thầm, nhưng ngoài miệng vẫn ân cần thân thiện hỏi thăm, "Thư ký Lương, sắc mặt cô rất khó coi, người khó chịu chỗ nào sao? Hay là để tôi đỡ cô đến ghế ngồi..."

"Không, không cần!" Sắc mặt xanh lét khăng khăng cự tuyệt, Lương Chi Tinh chỉ muốn bỏ trốn mất dạng mà thôi, "Tôi thật sự không có việc gì, không cần đâu..."

"Nhưng mà..." Hà Thu Nhiên còn muốn nói tiếp thì đã bị một giọng nói khác cắt ngang.

"Chuyện gì vậy?" Từ văn phòng đi ra, thấy hai người không biết đang dây dưa cái gì, Bàng Sĩ Bàn nhíu mày hỏi.

"Không, không có gì!" Luống cuống lắc đầu, Lương Chi Tinh vội đáp, "Tổng giám đốc, tôi có việc phải đi trước!" Dứt lời, cô ta nhanh chóng trở lại chỗ ngồi của mình, cả buổi không dám ngẩng đầu lên.

Mà Hà Thu Nhiên vừa thấy anh liền điềm nhiên như không việc gì cười hỏi, "Làm việc xong chưa?"

"Xong rồi!" Bàng Sĩ Bàn gật đầu.

"Tốt, vậy đi thôi!" Cười nịnh nọt, cô hiếm khi chủ động khoác tay anh thân mật như vậy, nụ cười tươi đẹp làm sao, rạng rỡ vô cùng.

Cô gái này.... bị quỷ nhập rồi!

Bàng Sĩ Bàn hiểu rất rõ Hà Thu Nhiên, bởi vì cô chưa bao giờ chủ động nắm tay anh, hôm nay đột nhiên tự mình nắm lấy tay anh, không bị quỷ nhập thì cũng bị bỏ bùa rồi.

Cảm thấy khó hiểu, anh im lặng để cô tùy ý giờ trò nịnh nọt kéo mình đến thẳng thang máy, đến khi hai người đã vào đến thang máy rồi, cửa đã đóng lại, anh lập tức gặng hỏi, "Nói đi! Chuyện gì xảy ra?"

"Không có việc gì!" Từ từ rút tay lại, Hà Thu Nhiên miệng cười đến cả mang tai, thực tế lúc này thấy vẻ mặt lo sợ của Lương Chi Tinh, trong lòng cô hả hê vô cùng.

Không hài lòng kéo tay cô lại, Bàng Sĩ Bàn nắm chặt bàn tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, sau đó hừ lạnh giễu cợt, "Không có việc gì sao lại cười vui như vậy?"

Anh một chút cũng không tin!

"À ờ -----" Kéo dài giọng, Hà Thu Nhiên nháy mắt, thần bí trả lời, "Chỉ là chiến tranh giữa con gái với nhau thôi, không nên nhiều chuyện, rất khủng bố đó!"

Nghe thế, Bàng Sĩ Bàn bật cười sặc sụa, nhưng mà biết tính cô nên anh cũng không nói thêm gì, chỉ liếc cô một cái, rốt cục không tra hỏi nữa.

Haizz... Cô gái đáng ghét này, khiến người vừa yêu lại vừa giận, có thể cuộc sống sau này của anh vĩnh viễn sẽ không thiếu niềm vui đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: End

Trong một nhà hàng ẩm cúng, một đôi vợ chồng ngồi ở bàn trong góc khuất, người vợ đã mang thai sáu tháng, đang ăn lấy ăn để trông rất ngon miệng, còn người chồng thì không muốn ăn chỉ ngồi đó xem tạp chí.

Một lúc lâu sau, người phụ nữ có thai kia ôm vẫn hoàn ôm, nhưng lại ăn hết hai phần ăn, bốn cái bánh ngọt, năm cái bánh quy và một ly trà sữa cỡ lớn.

Đột nhiên, người phụ nữ có thai không ăn nữa, cô lăm bằm lằm bằm nói, "Em cảm thấy buồn nôn, ăn không vô nữa!"

Nghe vậy, người chồng bỏ tờ tạp chí xuống, nhìn thoáng qua đồng hồ bừa bộn trên bàn, giọng điệu hơi hốt đáp, "Người bình thường mà ăn tới mức độ này, cũng đã muốn ói rồi!"

Lời vừa nói ra, người phụ nữ có thai vốn lờ mờ chồng mình, lập tức cúi đầu xuống, lấy tay vuốt bụng, vẻ mặt tang thương, "Con à, ba con ghét con ăn nhiều kìa! Ba con kiếm rất nhiều tiền, gia nghiệp lại lớn, thế mà lại keo kiệt đến nỗi ngay cả cho con ăn nhiều một chút cũng phàn nàn..."

"Anh mà thế à? Oan quá!" Liên tục không ngừng kêu oan, người chồng tức tốc vỗ về người vợ, "Vợ yêu, em thích ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, anh mà sợ em ăn đến sạt nghiệp sao? Anh mà là người như thế à? Bàng Sĩ Bán anh đây đi ngang cũng không ai dám nói gì mà..."

Mẹ nó ! Cô gái đáng ghét này trong lúc mang thai tính tình càng khó nắm bắt, lại hay dùng đứa con để uy hiếp người chồng này, khiến anh phải đầu hàng vô điều kiện.

Tuy nhiên...Trời đất bao la phụ nữ có thai là lớn nhất, anh vui sướng cam tâm tình nguyện đầu hàng!

Con của ngang ngược này đúng thật là yêu gia đình mà !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hơn Cua”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngoại Truyện 1

Lần thứ nhất khi Bàng Sĩ Bán và Hà Thu Nhiên lẩn lộn lộn trên giường, hai người làm đủ màn dạo đầu nóng bỏng, toàn thân nóng bừng vì dục hỏa thiêu đốt...

"Này, em yêu..." Thờ hờn hờn, đang trong tình trạng nguy cấp anh lại lè mề, không chịu xông vào thành.

"Hả?" Từ từ mở đôi mắt mờ ảo, mê mị vì lửa tình đang dâng lên, cô không hiểu sao anh phải dừng lại?

"Thừa nhận đi! Anh là đại bác, không phải là "cây chổi bị gãy" như em nói, đúng không hả?"

Hà Thu Nhiên im lặng một lúc không nói gì ----- trong lúc này mà anh còn so đo cái gì không biết nữa.

"Thừa nhận! Thừa nhận đi! Anh là đại bác hạng nặng..." Phải biết rằng anh bị ô danh bởi "cây chổi bị gãy" quá lâu rồi, hôm nay cần phải đòi lại công đạo từ miệng cô mới được.

Bây giờ là gì thế hả?

Em bé ba tuổi muốn lấy kẹo ăn, không lấy được danh tiếng "đại bác" không chịu bỏ qua sao?

"Hạng nặng à... Cái này khó nói lắm, cảm nhận mới biết được, còn về phần phải đại bác..." Khoé miệng nhếch lên tinh ranh, liếc nhìn xuống phía dưới, cô miễn cưỡng nói, "Để xem thế nào đã!"

Không nói ra miệng bởi vì thực tế trong đại bác đẳng cấp cao, miễn cưỡng tiếp cận đại bác cấp thấp nhất, nhưng sợ dả kích đến tôn nghiêm đàn ông của anh, tốt nhất đừng nói anh biết.

Nghe thế, lòng anh vui sướng khôn cùng, tức khắc phấn khởi xách thương ra trận, biểu hiện dũng mãnh phi thường.

Kể từ đó, cô đã có được một bài học sâu sắc, kích thích thật sự không quan trọng, sự tự tin mới là chìa khóa cho tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngoại Truyện 2

"Oe —— "

Tiếng nồn mưa kinh thiên động địa vang lên lúc sáng sớm, Hà Thu Nhiên lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn.

Trên giường, Bàng Sĩ Bản còn mơ ngủ ngồi dậy, lưng la lung lay lần theo âm thanh đó đi vào phòng tắm, nhìn sắc mặt của tái mét nồn thốc vào bồn cầu, con buồn ngủ đầy đặc lập tức biến mất, vội vội vàng vàng đi đến bên cạnh cô -----

"Sao vậy? Ăn bậy bạ đau bụng sao? Anh lập tức đưa em đi khám..." Ân cần hỏi han, vẻ mặt anh tràn đầy lo lắng.

"Không cần!" Lắc đầu, Hà Thu Nhiên biết rõ tình trạng cơ thể mình, rửa mặt xong, cô kéo anh đang lo lắng trở lại giường, thay đồ để đi ra ngoài xong, cô bình tĩnh nói với anh, "Chờ em trở lại!" Dứt lời, cũng không chờ anh đáp lại đã đi ra khỏi phòng.

Mười lăm phút sau, cô thân nhiên trở lại phòng, dưới ánh mắt nghi ngờ của Bàng Sĩ Bản, cô lại đi vào nhà tắm một mình, 10 phút sau, cô mặt mày tái nhợt đi ra, bò lên giường, ngồi lên bụng Bàng Sĩ Bản.

"Sao, bị sao vậy?" Nhìn sắc mặt cô khó coi, Bàng Sĩ Bản cũng không có gốc đến nỗi nghĩ rằng sáng sớm cô đã muốn ấy ấy.

Lấy ra que thử thai ra, Hà Thu Nhiên bực bội trừng mắt nhìn anh, "Anh nói xem thế nào?"

"Hả... Hai vạch, thì sao?" Cẩn thận nhìn vạch đỏ trên que thử thai, anh không rõ hai vạch thì có nghĩa là gì.

"Có - thai - rồi!" Gắn từng chữ, Hà Thu Nhiên cực kỳ tức giận.

Cái con của ham muốn đến mờ mắt này, rõ ràng tháng trước đã dùng hết bao cao su mà cũng không chịu đi mua, kết quả thì sao hả? Chỉ mới không mang bao có một lần, tất cả tại anh hết!

Có thai?

Như quả bom hạt nhân nổ ầm ầm trong đầu, Bàng Sĩ Bản ngờ ngác hai mắt mở to nhìn cô, cả buổi vẫn chưa định thần lại.

"Anh nói phải thế nào?" Tức giận hỏi lấy, thái độ Hà Thu Nhiên càng lúc càng dữ tợn, sắc mặt càng ngày càng đen.

Nói thế nào?

Đột nhiên bùng tỉnh, Bàng Sĩ Bản ôm ghì lấy cô cười to sung sướng, vẻ mặt không cần nói cũng đủ biết phần khích đến cỡ nào, "Nói thế nào hả? Đương nhiên là kết hôn rồi!"

Hai người đã chính thức yêu nhau được hai năm rồi, vốn định làm theo điều kiện mà cô đã đặt ra, tròn ba năm mới kết hôn, nhưng đã có con trước thời hạn, thế thì bọn họ kết hôn trước thời hạn cũng có gì khác biệt đâu, dù sao kết hôn sớm hay kết hôn muộn cũng là kết hôn đó thôi.

"Rất tốt!" Đã có được câu trả lời thuyết phục, Hà Thu Nhiên gạt đầu, dùng mười phần công lực ngọc nữ thần chưởng đánh vào ngực Bàng Sĩ Bản, ngoại trừ muốn nghe tiếng hô thảm thiết, còn muốn in dấu năm ngón tay lên ngực ai đó.

"Em làm gì mà đánh anh?" Chỉ thấy ngực mình nóng rất đau đớn, Bàng Sĩ Bản bực dọc thét lên.

"Đánh anh là vì tốt cho anh đó thôi!" Lườm anh, Hà Thu Nhiên cá giận nói, "Cũng tại vì anh lười biếng nhất thời, làm hỏng hết toàn bộ kế hoạch của em, không đánh anh thì không có thiên lý."

Bực thật!

Lúc trước khi thời gian giữ chức ngừng lương của cô ở bệnh viện Đài Nam đã hết, tại vì cái người này cật lực nói rằng không muốn yêu xa, cho nên cô đành phải bỏ công ở Đài Nam, lên Đài Bắc xem thử bệnh viện nhà nào có thiếu y tá hay không, vừa vặn lúc đó bệnh viện của đàn em đang tuyển người, cô đăng kí làm ứng cử viên hơn nửa còn được nhận vào làm việc.

Thế nhưng mà mới làm hơn một năm, vì cái người làm biếng này, cô đã trúng thưởng rồi, kế tiếp thì di Trần và mẹ cô chắc chắn bắt cô tạm thời nghỉ việc,

ở nhà dưỡng thai cho xem.

Nhưng mà dưỡng thai, rồi sinh con, sau đó còn phải chăm sóc nuôi nấng nó, đợi con cô lớn lên, đưa đi nhà trẻ thì ít nhất cũng đã 5 năm sau rồi còn gì.

Cho nên một khi đã mang thai, cô buộc phải nghỉ ngơi 5 năm, không đánh anh còn đánh ai nữa chứ?

Bàng Sĩ Bân cũng biết bản thân "một lần lười biếng tai nạn chết người" khiến cô trở tay không kịp, tíc tắc vuốt mũi mình nột, "Có con, bộ em không vui sao?"

Liếc xéo anh, Hà Thu Nhiên bắt đầu dĩ thờ dài, "Vui, chỉ là quá đột ngột thôi."

"Anh cũng rất vui!" Cười ôm cô nằm xuống giường, Bàng Sĩ Bân đột nhiên nhỏ thì thào, "Lúc anh sinh ra thì ba anh đã 65 tuổi, cha già con trẻ. Tuy nhiên ông ấy vô cùng cứng chiu, yêu thương anh hết mực, nhưng vì tuổi đã già, sức khỏe không được tốt, không thể làm hết vai trò của một người cha với con cái, ông ấy cũng rất ầy náy, cho nên anh đã từng rất hâm mộ thời thơ ấu của những người khác, có thể cùng ba họ đi leo núi, cắm trại ngoài trời, hay cùng ba mình vui chơi thoải mái. Giờ anh còn trẻ, đứa nhỏ sau khi sinh ra, anh sẽ cùng nó làm tất cả mọi chuyện mà anh từng muốn ba làm cho anh, cho nên anh rất chờ mong, rất chờ mong đứa con trong bụng của em..."

Nghe anh tí tê khát khao mong chờ đứa bé trong bụng mình, Hà Thu Nhiên bỗng cảm thấy mắt cay xè, mũi sẹt sẹt, bàn tay nhẹ nhàng vuốt má của anh, dịu dàng hứa, "Được, chúng ta sẽ cùng làm tất cả mọi thứ mà anh và ba anh chưa làm..."

Nghe vậy, Bàng Sĩ Bân nở nụ cười, vẻ mặt cứ y như trẻ con kẻ mặt lên bụng cô, hết sức phấn khởi, "Tiểu quý, mau mau lớn lên, sớm chui ra khỏi bụng mẹ, ba sẽ dạy con biết rất nhiều thứ, giống như lúc trước ông nội đã dạy cho ba vậy..."

Gì mà sớm chui ra khỏi bụng mẹ? Anh muốn đứa nhỏ bị sinh non sao?

Kiểm lại mấy lời trách mắng, Hà Thu Nhiên lên liếc anh, mặc cho anh kẻ bụng mình nói mấy lời nói ngốc nghếch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài “Ngang Hòn Cua”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.